

Két világ közt

Prayer

Bartalovics Zoltán - Két világ közt

BARTALOVICS ZOLTÁN

(prayer)

KÉT VILÁG KÖZT

Versek, prózák, a semmi küszöbén.

Jó szívvel... Két világ közt!

Ajánlani NEM nehéz!

A lelkeket megcélzó szép szavak Mesterének gondolataihoz, Költőjének írásaihoz úgy hozzászólnom, hogy az közben ne tűnjön a járnivaló baba tipegését, botlását - az élet terhét cipelő - bölcs, agg szorgását idéző próbálkozásnak, na ez az, ami NEHÉZ! A Két világ közt – születés után a kezdet, s az elmúlás előtt - közben ott az ÉLET. Azért csak megpróbálom – bízva az eredményben – hiszen őszinte, belülről jövő a szándékom.

Az ÉLET – kis személyes része -, mely változó és kiszámíthatatlan, már ifjú gyermekkorban összekötött minket. Talán céllal?! Jó emlékeket alapozva, mára barátsággá szelídült életünkben. Közben huszonöt év telt el. Egymástól földrajzilag nagyon közel, de mégis oly távol élünk különböző, hétköznapi életünket. Felnőttünk, családunk lett, apává váltunk, s mikor újból a sors összehozott minket, már Gyermekünk jártak abban a korban, mikor az első közös emlékeinket idézzük. Sorsszerű és furcsa, nem? Itt kezdődött közvetlenül – akkor még nem is oly tudatosan – a CINKE madár szárnypróbálgatása, mely mára ugyan megerősödött, de az érték közösségének mindig, folyton gondoskodnia kell róla. Csak ekkor jöhet létre, kulturális értékeink közvetítésére, - mint a most kézben tartott mű – a hivatkozott közösség.

Kedves Olvasó!

Jó szívvel ajánlom barátom; Bartalovics Zoltán (prayer) költő az elmúlt húsz évet összefoglaló művét, melynek a művészetén túl különlegességét az is adja, hogy az Alkotó betekintést enged írásain keresztül személyes életébe is, a nyilvánosság számára.

„mert tudom, a Te történetedben benne vagyok én is”

(prayer)

Mindennek részeseként köszönöm, és megtisztelő, hogy e sikeres kiadvány sorozatunk fő része lehet.

Barátsággal és őszinte nagyrabecsüléssel:

Kis Varga István
Elnök

Pécs-Baranyai Origó-Ház Egyesület

BEVEZETŐ

Hogy mit is raknék össze magamból, amit kivetíthetnék szűkebb környezetemre, de a Világra, ha kell?

Nos, a zenével kezdeném. Mert abban már alpból megtalálható minden olyan értékrend, ami mögé bújik el a hétköznapi alkotó, és a sikeres művész. Bárcsak tanulhattam volna a zenét, magát a zeneszerzést. Kottafüzetem tele volna a cserépedényétől a szobrok magasáig, a szivárványszínével összekent árnyalatokon át a legtisztább arcvonásokig, ahogy a tájak milliói háttérrel szolgálnak a legmerészebb festett alkotásokig. ...És minden verseket, de magát a lírát, mint vált ünnepre az egészen semmis kis mozdulás, a Szerelem és a Hazaszeretet útkeresésén.

Nekem, csupán a költészet adatott meg, de nem a már jól bevált írásrend szerint, noha, a klasszicizmusnak sokkal nagyobb teret engedtem írásaimban, mint a szabadelvűségnek. Én, magát a lelket célzom meg. Mert hiszem, az az egyetlen olyan ösztön, ami sosem hagy cserben, nem csapható be, és mint víztükröz az égre fel, s le is, ugyan olyan vetülettel hordozza így az egyensúlyt a szívünkben.

Néhol apró rezdülések, rezonanciák jelennek csak meg, míg másutt a valóság nyirkos nyúlósága, ami ránk telepszik, hogy tőle tisztátalanokká válunk, mégse mosható le a múltunk ezredévi történelemlapjairól. Aztán, valahol így is kipattan, kibomlik a rügy, és olyan élni akarással nyílik ki a természet, hogy lélegzetviassafojtva issza a szem egészen az agyig a szépségek kitárulkozását.

Ilyenkor semmi dolgunk nincs, mint egyedül, csakis egyedül élni át azt az impressziót, amire egy vers képes abban a szegényes környezetben, amit egyszerűre csupaszítottunk magunknak, önmagunk termében. ...

És mégis, ahogy sorról-sorra értjük meg a költőt, úgy leszünk mi annak írói, és születnek meg a mi történeteink, gondolatai által. Így lesz világos tér, így lesz ablak a végtelenre, így szépítjük és oltalmazzuk otthonunkat: saját lényünk életeszenciájával, a lelkünket...

Mert tudom, a Te történetedben benne vagyok én is.

prayer

IMÁDSÁG

1994.04.10.

(*Vukovár 1994*)

Milyen nehéz kérni Istent: Lenézzen ránk! Lásson!
Meleg érje lelkünk és már szabadon se fázzon.
Milyen nehéz észrevenni arcát, ha már itt van,
s hinni vele együtt, mi még nem vagyunk a sírban.

Milyen nehéz fegyverek helyett kezét nyújtani.
S hogy ne kelljen a barátunkra házat gyújtani.
Milyen nehéz a rettegést lecsókolni rólunk,
hogy testvérként ölelhessen mindenkit mosolyunk.

Milyen nehéz Istent látni magunkban és másban!
Mindenki hiszi, ha ott van: a halálos ágyban.
Kortyolgatjuk fájdalmasan könnyeinknek sóját.
Nincsen közös ünnepünk, de ha van, kigúnyolják...

Magamban, belül, leülök, s még is arra kérem,
emelje föl arcunk, hogy egymás szemébe nézzem.
S ha kiolvassuk belőle a szomorúságot,
együtt csodálhatnánk ezt a gyönyörű világot!

Fejemben a sok-sok átkot temessem el mélyen.
Lássa a gyöngye s az erős is: nem ellenségem.
Ne legyen könny és bánat csak kedves, vidám ének.
Érezzük már minden reggel: háborúzni vétek!..

Milyen butaság! Hiszen tudom, senki sem hallja.
Mégis jól esik újból. Így lenyugszom hajnalra.
De azt hiszem, megérte Őt gondolatban kérnem,
mert talán egy kicsit jobb lettem ma, ezt remélem.

Most felállok, és megkeresem szerszámaimat.
Fejem fölött utamon az ágak összeérnek
és már tudom, zöld ünneplő ruháikban nekem
adnak kardjukkal díszőrséget, a szél tépte fák.

TERHEIM

1995.04.23.

Hozzám szokott lágy dalok,
melyek még elviseltek engem.
Kenyér-szagú hajnalok.
Hányszor belétek lestem!

Kiforgatott szép szavak,
(meghűl az ereimben a vér)
aláhulltok belőlem,
mint a fáradt levél.

Őszre váltott alkonyatból
füst száll az égre fel,
fegyvertelen napjaim,..
- De már nem érdekel.

Elmegyek tőletek,
ne halljátok dalom.
Előtte, kenyerem
még a sárba tiprom.

Szép szavak! - Szép szavak,
már nem értek hozzám el.
Tintámból a sok betű
csak érthetetlen jel.

Gallyat török akácfából,
mely csupasz, mint a seb.
Gondjaim a töviseit
hadd mardossa meg!

VIRÁGOM 1995.04.29.

Meleg van.

Egy régen elfelejtett kedves emlék
játszik szívemmel,
mint a hangszer, amiből csodálatos
dallamokat csal elő a szerelem.

Hallgatom e szép zenét
és olvasok a kottából.
Homlokom mögött furcsa módon
ritmust jár a metronóm: az agyam,
és halkán kutatok benne,
keresem a percet, amikor mohón
fuldokolva vágyaidtól
szaladtál az úton felém
s vártad, hogy ruhádat tépjem le.

Most egy kis gyík siet át lábamon
és én nem bántom.
Hagyom hadd szagolgassa a pillangó
szárnyairól lehulló virágport
amit oly sietve gyűjtött be,
mint ahogy én gyűjtöttem
számra pazarolt, forró ajkú csókjaidat.

Csak ülök itt a fűben
és nézem a bokrokat.
Látom amint egyik ág
összefonja a másikat
mint a hívő, aki imára kulcsolja kezét
(én is kérném Istenem, hogy többször gyere még).

Hátra hajtom fejemet, játszom a felhővel.
Téged formál meg a szél
és én kapkodok utánad,
de oly messze vagy s én oly hatalmas bánat,
hogy hiába mászok fel a hegyekre,
már nem jutok el hívogató, puha öledbe...

Elfoszlik a látomás, eltolja a felhőt.
Mögötte látom az azúri temetőt,
hol gondolataim tanyáznak
mikor holdamról gyenge fény árad
és világítsz a csillagokkal
sok millió fejfának.

Meleg van, nagyon meleg.

Dombról fenyőfák futnak felém,
ágaikból lustán nyúlnak ki a tobozok
és gyengén ejtik alá az apró magot,
ahogy te ejtettél le
e szomjúzó világnak,
hagytad, hogy magamból
megmaradjak csak virágnak,

a csalán szúrós levelén.

BÍZTATÓ

1995.06.28.

Állok gondolkodva, mozdulatlanul.
Látom a Nap kancsal sugarait,
ahogy előbújva a dombtetőn
bearanyozzák a fenyőfán a harmatcseppet.
Hirtelen lovak patái dübörögnek bennem!
Nyihogásaik felkeltik a virágokat,
s azok üde illattal fordulnak a fényre.

Agyamban még kelepelnek a gólyák,
szárnyaik fuldokolva mozgatják a levegőt
és nagy utat bejárnak.
Kalászkok lengedeznek a völgy felé, - Hová sietnek?
Kenyérrel teli ölekkel jönnek a pékek
és a nyál összefut a számban.
Becsületemen nem esett csorba
és hiszem, hogy így lesz holnap is.
Kis felhők kúsznak, hogy nyomot hagyjanak
az azúri vásznon, de a nap
erősödik bennem és a feltjait felszárítja.
Friss csobogással ereimben megindul az Élet!
Elhagyom magam, pedig kiáltanék
hosszú, és nagy verseket, ahogy a művész
az ecsetét bemártja.
De oly színeket nem szól a szám,
amit magamban szépnek látok!
Feléd fordulnék, de tudom,
takaród erősen szorítod.
Ezért halkán éneklek biztató dalomat,
és én léggömbön emelnélek a magasba,
hogy láss csudát!

ÉRZELMEK NÉLKÜL 1995.07.02.

1

Oly hirtelen jöttél, mint ahogy a gejzír kicsap a mélyből.
Meleged körülvelt, átítatott engem.
Okos szavaid gyermekin bámultam,
ahogy csodálkozik a nagy bölcsességeken.

Szemedből, "Isten" nézett le rám,
hogy mutasson száz meg száz csudát.
Mint a labda, mely szökken magasba,
úgy karolt fel egy szép világ.

A csillagokkal táncoltam én
mely ritmust pislog szüntelen,
mosolyod, fényes Holdként
nevet fönn az égen.

Munkát adtál szívemnek.
Elmémnek új gondolatot.
Testemnek örök vágyakozást,
mely érted lobog.

Átformáltál! S én képlékenyen, mint a gyurma,
boldogan vettem fel lelkednek színes alakját.
S most előtted meghódoltan,
fejem mélyen lehajtom, mint az érett kalász.

S így magamra hagyottan, tehetetlenül, árván,
szirmaid hullajtod, míg szívem vérez,
(viaszbábuként mered rám üres tekinteted)
más szerelmét kutatod, míg én nem térek észhez.

Karcsú mozgást ad a szél a fának,
hangod ugrál ágról-ágra, míg hozzám el ér.
Gondolatod még megtalál, megérint, álmodat még őrzöm,
de már csak távolról figyelem édes pilláit szemeidnek.

Emléked közt egy kis helyet kapok,
egy kis sarkot, ahol összekuporogva
meghúzhatom magam, s lassan én is elalélok
és figyelem, ahogy játékot űz velem az érzelem...

2

Most agyamból lassan, bugyogva forr elő a gondolat,
mint esős októberben az édes szőlőlé, a napsugár leve.
S ahogy tisztul elmém, arcod vonásai mosolygón bíznak,
hogy nem veszítik fényüket ott sohase.

Alakot ölt benned képzeletem,
testet formál a langyos szellő, mely megérinti fáradt fejem.
Hajad lágy-fürtű fodra, mint érett gömbölyű gesztenye
aláhull vállaidra, ahogy a csattal lazítod vele.

Bőröd finom, puha kelme amit magamra öltenék,
betakarnám vele a világot hisz' tőle kék az ég,
tőle robban a bodza rakétája és izzó tűzijátékként szórja szét
millió fehér szilánkjait, amikor virágaival téged ünnepel!

Ereidben a női erény
huncutul csatangol,
hogyan lány mozgássá kovácsolja
szívednek minden dobbanását.

Nyakadon a pici gödröcske hívogatóan súgdoz' fülemben.
Lábaid nyomában elmerülnék
és magasra tartanálak benne, hogy karcsú termeted
szelíd súlyát, bokádat ne terhelje.

Ha mosolyogsz, enged az arcokon a jég.
Ha simogatsz, kezedtől meggyógyul a világ.
Reményt adsz a haldoklónak,
csak az én szívemet marcangolod tovább.

Pusztá létezésed a világnak
könnyet csal szemembe,
mint kit látni tanít a szenvedély,
csak vakon tapogat benne...

Te csak gúnyolj, kacagj. Nevess!
Én már azt sem bánom.
Nekem nevetésed minden álmom,
hogyan hozzád eltaláljon.

De amikor rólad álmodom,
tudom, rossz csillag alatt állok,
csak toporgok az udvaron és lábam alatt
sírva konyulnak le gyomocskáim...

3

A hajnal varázsvesszője a fák lombjaiból a csillagokat elűzi,
és ezer apró mécses gyúl lángra a levelek rései közt.
Megvilágítják az utat, amelyen vártam,
hogyan hányszor hozzám el gyere.

S e semmit mondó reggelen,
(mert munkába kell sietnem)
gondolataimtól megfosztva,
hunyorogva nézek a Napba.

S egyszer csak hirtelen,
a madár a fészket elhagyja,
a füvek szétszaladnak,
a hegyek párát sóhajtanak.

Szél forog körülöttem és nevetve,
belesuttogja a port a szemembe.
Majd álmomból felállva, úgy hogy senki ne lássa,
szépen, lassan, minden érzélem kihál.

TÖREDÉK 1995.08.09.

Komoly, nehéz lektorok,
kik rólam írtok véleményt,
alkossátok magatok
és ne csúfolódjatok.

HOZZÁD! 1996.05.02.

Bánatom viharos szél,
magányos felhőmet sodorja.
Haragom nem szűnő vihar:
az égbolt sötét feltja.
Orkánnal jövök, hogy pusztuljon a világ,
mert sóvárog bennem a szerelem, s a vágy.
Kezed felhőmet tolja, de én nem megyek.
Hozzád csapódom, ruhádba ivódom, eláztatom gondolatod.
Mert csak te vagy képes arra, hogy szellővé legyek.
Mosolyod gyenge csillogása
felhőmből cseppeket varázsol magára,
hogy aláhulljak, mint csendes nyári zápor,
mint aki megnyugszik magából
s tápláljam az utat, amin végig mész majd
és ha elhomályosítod a kelő Napot, hogy páráként jöjjenek,
lábad nyomában gyenge füvek nőnek.

LÁTOMÁS 1996.10.10.

Nektárt kóstol ajkam,
ha rólad álmodom.
Két karomban tartalak
egy hűvös hajnalon.

Szorongó emlékek
reszketnek szívünkben,
de lelkünk melegével
hevítjük szüntelen.

Nem szólunk, csak érezzük,
bőrünk összeér.
Vágyaink még nem bátrak,
kimondani fél.

Csillagokat hívunk,
legyenek tanunk.
A szél sajnos elfújja
egymástól szavunk.

- Furcsa a hajnal..

Elűzi csillogó
gyémántjait az égről,
akik csak Ó érte ontják
versenyben sugaruk,

hogyan elsőknek csodálhassa
egyszerre mind.
S mielőtt bármelyik megpillantaná
szépsége teljében,

pirosuló arccal új teret nyit.
Hát így búcsúzunk mi is.
Hosszan, és csendben.
E gyönyörű varázs messzire visz engem.

Hallom lépésed,
ereimben lüktet.
Lábaim nehéz
sziklálkként mennek...

- Ti hideg, néma kövek,
kik őrzitek kedvesem
tapintását, és hevét,
melegítsetek fel szívemet,

és suttogjátok nevét!

SZEPTEMBER 1997.09.15.

Meglátogatta az ős az erdőt.
S a fák minden kis szellőfuvallatra,
mint konfettit szórják boldogan
lábai elé a sok sárgult, száraz
levelet, amerre jár.

Az ízes, finom gombák ágaskodva
fejüket dugják ki az avarból,
hogy jól lássák a ritka vendéget.

S a csigák, ezt kihasználva kalapjukba
kapaszkodva emelkednek a magasba
de hiába, mert ők, tisztelettudóan
fejüket mélyen lehajtják.

A szamóca elpirul a vendég láttán.
Nem szokott hozzá, hogy így
mélyen a szemébe néznek.

A hangyák várukat építik,
a bogarak sűrögve bújnak el
a nyirkos fa odvába,
a madarak fiókáikat reptetik,
hiszen ők, belemarkolnak a
jövevény hátába és együtt
szállnak vele tovább.

- Milyen szép így e részlet a világnak!

Sóhajtanak a bokrok és vigyáznak,
hogyan ne zavarják meg a csendet.

MAGAMRÓL

1997.11.05.

Sírokra keresztet vetettem
s koszorúkat hordtam.
Tanultam a történelmet,
de nem gyakoroltam.
Magammal vittem az ifjú leányt,
ki más szívébe látott.
Mertem ki nagy gödröket,
míg sárosan belemállott!
Átmentem a túloldalra,
de magam voltam ott is.
Felültem a fa ágára,
hallgatni az éjszakába,
fényleni a csillagokkal,
elaludni a harmattal,
kelő nappal szárítkozni,
friss kaszálót szagolgatni,
hajam széllel bodorodni,
szúrós bokrot szorongatni,
akácomat mind kívágni,
kötényemet földre rázni,
bele nézni a szemedbe
és bele sügni a füledbe.
Kocsmáimat végig jártam,
pipámat a földhöz vágtam,
vasaimat elhajtottam,
kalapácsom megmarkoltam,
hasad ketté acélom,
erőm elfogy, azt bánom.
S hogy senki rosszat ne mondjon rám,
mindenkinek kezét fogván,
kiemelni a pocsolyából,
s tovafutni mosolyából.
Sövényt szépen rendbe szedtem,
kapumat meg lefestettem,

szerszámaim kölcsön adtam,
vissza kapni sosem hagytam.
Gyermekemet kioktatom,
de nem jön velem a poros úton.
Most hosszan nézek magam elé
s nem látok már senkit többé.
Nincs, aki csak mellém álljon,
biztatgatná fuldoklásom.
Bele ülnék minden tóba,
ringatóznék a habokba,
várnám amíg jön a fényem,
mellém fekve, szép serényen,
gondolatom szebbé tenni,
s különösen jobbnak lenni...
Mert ha újra rám talál, ki vár rám,
Isteneim megcsókolnám.

A BOHÓC

1998.05.07.

Bohóc vagyok. Orrom krumpli,
hajam vörös kenderkóc.
Fogaimat csillogtatom,
(vagy talán csak csikorgatom)

zakóm ujját lelógatom,
csetlek-botlok a porondon,
zsebemből csak galamb toll száll,
de tapsom mégis tulipán.

Arcom szívvel festve
s te nevetsz rajta,
nem is tudod, hogy
véremmel van szíved festve.

Lajtorjámon feljebb mászok
s kiabálok, hogy jól megérts,
de mielőtt elmondhatnám,
semmiből az eső hull rám

s ha kifordítom kabátom,
akkor is csak elázom.
Nadrágtartóm mind elszakad,
összefogom e zord ég alatt,

te hahotázol és nem tudod,
milyen szomorú a Bohóc.
Furulyámon szívem zokog,
vágyaimat kigúnyolod,

hozzád futnék, dob pereg,
de elkaszálnak emberek.
Már nem mondom, hogy van másik,
mégis várom, hogy mosolyogj.

TÖREDÉK 1998.05.20.

A tudósok mozgásban tartják az emberiséget,
de a művészet az, ami őket igazán naggyá teszi.

A SAS 1998.06.03.

Ha mint a messiást jöttömet várod,
el kell hogy mondjam, nagyon megbánod.
Nincs nekem aranyam és nem is volt.
Lelkemben csak árny röpköd: sötét folt.
Sóhajom nem éri el az eget
és nem is olvasztja meg a jeget,

nem melegít.

Miért vársz engem mégis, nem tudom.
Talán keresel valamit, ami benned volt,
benned volt rég, de már nem jön elő,
helyette ott bolyong a szenvedő.
A szenvedő, amelynek ökle gyűri titkaid
és attól félsz, hogy bárki rád legyint,

- nem fontos dolgok.

S látod, én is várlak egészen.
Erre nincs magyarázat, nem értem.
Nem értem, de e gondolat jól esik,
eggyé válni véled, ez lelkesít.
Álmainkban, testben-agyban, üdőerünk
egyedre dobban, s nagy röptű madárként száll velünk,
egészen az égig.

KÉTSÉG

1998.06.13.

Kopott padok a tereken.
Magányos gyilkos a kertedben.
Aki életedre sose törne,
szívedet ellopna örökre.

Ablakod kővel hajigálja.
A fa mögül is van árnyéka.
Rettegésben tartana végleg,
de őt már többé nem becézed.

Leveleit tűzbe dobálod.
S ha nem írt, akkor sem utálod.
Hozzád szokna fénylő békével.
Neki hűség már csak az éjjel.

Pillantásod remegve várja.
Te mégsem figyelsz fel az ágra.
Üstököse is rég lehullott.
Mellette egy bagoly huhogott.

Sötét arcát jégeső mossa.
Barátaidat elmardosta.
Féltékenyen kitulajdonít.
A kopott padnál kutya vonít.

Ezerszer kérted ne zaklasson,
hisz ami szép volt megmaradjon.
Ő mindent ígér! Be nem tartja.
Kertben virágot tipor talpa.

Nyakadra sálként tekeredik.
S te tudod, hogy marad reggelig.
Ajtód bezárod, s vacogva félsz.
Álmodban kedvesen felé lépsz.

Új szeretőt addig ne remélj,
amíg ilyen árnyék-szörny kísér...
- S hogy gyilkoltam-e? Mindenképpen!
Megöltem benned az emlékem.

VALLOMÁS

1998.07.20.

Mint ki falat csokol és nyöszörög,
(hitében ajándék nem érte soha)
de magába mormolva könyörög,
haját befonja, testén gyász,
hajlong búsulva naphosszat,
kezein könnye melege, - Isteneit hívja,
s ujjain halkán koccannak,
sírva-morzsolódva hullanak alá

az apró gyöngyök.
S ha eljön az éj,
álmában mosolyog,
(nyála csorog állán)
titkos ösvényén szaladgál
mely viszi a fénybe,
arcát angyalok simítják,
útja mindig tiszta s csak egyetlen,
egyetlen fegyvere van: hűvös csókja...
Hát így voltam én egyedül.
Így vártam én is éjszaka benned
a láthatatlan, megvont csodát.

SZIGORÚ TEREMTŐ

1998.08.09.

Szigorúvá tették nagyon a teremtőt.
Leették az angyalok a terítőt,
itt-ott egy-egy plecsni az égen.
Báránnyelű játszik tengerében.

A fák szinte lángban állnak, ahogy
a Nap lebukik a dombtetőn.
Szürke pongyola terül e tájra
s a repülő dacolva a természettel,

ezüstösen csillog a lenyugvó napban,
ahogy csíkot húz fönn a magasban.
Sercegnék a villanyvezetékek
s a virágok egymáshoz kéretőznek.

A kifaragott díszítőkövekben a rossz
szellemek ellen gyertyák lobbannak lángra.
...Vagy csak házak ablakai
néznek és szomorkodnak a világra?

Megfáradt emberek dőlnek le a székre,
nézik a tévét, nekik mindegy mi volt ebédre.
A daloló madaraknak most csönd az álmuk
némaságukkal hirdetik, hogy ezt belássuk.

Tiszteli a szellő is, s a nyújtózó
bokor karjában szelíd csókkal megpihen.
Gyermekkori játékok s vágyak
harangoznak és kiabálnak,

szívemmel mind együtt dobban.
Aranyhalam a tengeren utolsót csobban.
Kifosztott koldus mellé leülök,
neki, mint tükör vagyok jelen

s ő egy nagy ugrással hirtelen
eltűnik a tengeren.
A tücskök ciripelnek hol vidáman, hol búsan,
ők e tájból merítenek dallamokat gyorsan.

Csillagok millióit hívogatják a békák,
denevéreknek remélnék bő vacsorát:
kis denevér nagy falat
békákból semmi sem marad.

A fák pihenjt vezényelnek,
lombjuk ma nem nő égig,
de törzsük még egy utolsót reccsen,
mielőtt elalszanak a csendben.

Gondjaimból csomót tép a sötét: a hajam,
majd szépen lassan a végtelenben,
amikor már semmi nem mozdul és nem rezzen,
amikor már minden nyugodt és elhaló,

prayer – Két világ közt

amikor már nem fájhat semmilyen szó,
amikor kínunkból gyötrelem születik,
lángol a lelkünk, de testünk megszűnik,
amikor szemhéjunk lecsukva tovább álmodik

bejárva e világnak minden tájait,
emberséget ígérve az elesetteknek,
gerincét törni a fegyvereknek,
hogy virágról álmodhasson

mindenki, mert jóllakik,
és ne szomorkodjon a gyermek
azon, hogy hol lakik,
játéka s vágya mindig utolérje,

aranyhala, neki legyen a béke!

Felkiáltok a Teremtőnek!..

- Vajon lesz e holnap, ki dédelgeti
semmi-foszló álmaim...

TÖREDÉK 1998.11.06.

Az ember lelke akkor tud igazán apró darabokra törni,
amikor úgy érzi, acélkeménységre edzette az élet.

HANG 1999.02.17.

Csilingelnek a betűk ha elhagyják az ajkad.
Csengettyűznek, majd szavakká alakulnak.
Kis harangocskák kongnak ahogy mondatokká állnak
s nagy kolomp a létem, mikor nekem eldúdoltad.

MINDENFÉLE DALLAMOK

1999.03.15.

Billentyűk sokasága az mennyben,
zongorám fenn a hegyen.
Isten játszik rajta lágy zenét,
eljátssza, hogy kék az ég.

Játszik rajta reményt keltő dallamot,
legelésznek rá szelíd állatok
és a nyugalmat kiscsengőkkel
megzavarják néha az angyalok.

A játékba beleéli magát,
kezei alatt születnek halk szimfóniák,
melyekre mindenki odafigyel,
s a sok békés állat már nem legel.

Zenéjét lassan nem értem.
Kisfelhők ülnek el szívemen,
s Ő, mint üstdob kalapál,
és a szél, a lábamnál megáll.

Majd, mint aki megteheti,
szökken fel a hegyre és hirdeti:
- Istennel játszom, mert engedi!
És az erdőt, mint hárfát: pengeti.

Mindenki, aki él menekül,
de aztán rájön nincs hová, és leül.
Hallgatja ezt az eltorzult recsegést,
testében benne él minden remegés.

S a szél a kottákat hajigálja
(eső szakad e rémült tájra),
de messze, ahová nem látok még,
Isten játszik lágy zenét.

HÍVOGATÓ 1999.04.23.

(*Prelude*)

Az ablakon beszalad a fénysugár
s hívogatóan a függönyön kalimpál.
Átmelegszik elaludt gondolatom.

A vízcsepp páráként hagyja el a földet
s megfürödik a rózsabokron,
s én hozzád futok, már nem fuldoklom.

Miséhez a harangok megkondulnak,
őzek a tisztáson összefutnak.
Két erős karommal beléd fogódzom.

Pókhálóján frissen szusszan a szellő,
kemence a kenyérről mosolyt csal elő,
s megcsókolom hajadnak fűrtjeit.

A patak hangosan megárad
éjjel is ment, de csak magának.
Mi már együtt vagyunk a nagy igazságnak.

Hallgatjuk a pacsirta énekét,
kíváncsian várjuk, vajon mi jön el még?
mirajtunk már nem foghat a bánat.

Belenézünk: - Ez a táguló világunk!
Nekünk már mindig szép az álmunk,
minden utunkat együtt bejárjuk.

Kertünkben a virágok összebújnak,
már nem válunk el, hiába jön a holnap,
arcunkról a dallamok messzire jutnak.

prayer – Két világ közt

Rügyet bont bennünk a szerelem,
"mindened" jobb ma énvelem,
ha ránk köszönt a vidám tavaszi Nap,

(*Accord*)

az ablakon beszalad a fénysugár
s hívogatóan a függönyön kalimpál,
a vízcsepp páráként hagyja el a földet

s megfürödik a rózsabokron.
Miséhez a harangok megkondulnak,
őzek a tisztáson összefutnak,

pókhálóján frissen szusszan a szellő,
kemence a kenyérről mosolyt csal elő,
a patak hangosan megárad

éjjel is ment, de csak magának,
hallgatjuk a pacsirta énekét
kíváncsian várjuk, vajon mi jön el még,

belenézünk: ez a táguló világunk,
nekünk már mindig szép az álmunk.
Kertünkben a virágok összebújnak,

már nem válunk el hiába jön a holnap,
rügyet bont bennünk a szerelem,
"mindened" jobb ma énvelem,

(*Sonata*)

átmelegszik elaludt gondolatom.
S én hozzád futok, már nem fuldoklom,
két erős karommal beléd fogódzom

s megcsókolom hajadnak fűrtjeit.
Mi már együtt vagyunk a nagy igazságnak,
mirajtunk már nem foghat a bánat

minden utunkat együtt bejárjuk
arcunkról a dallamok messzire jutnak,
mert ránk köszönt a vidám tavaszi Nap!

ELMÚLÁS ELŐTT 2000.04.18.

Hát mégis megláttalak!..
Hiába próbáltál elbújni
kócos kontyod mögé.
Hiába rejtetted el
minden szemem világosságát.
Arcod gyenge fényét
hiába torzítja
a megviselt idő.
Már nem hadakozhatsz
tudattalan tudatommal
és nem olthatod ki
szívem megmaradt lángját.
Nem adhatod rám közömbös,
elviselhetetlen magányod
mert nekem már te, a
másodpercek ketyegése
fülemen ülsz.
Kapaszkodsz ott a cimpámon
és súgod, suddogod,
hogy minden világi növénysszag
benned szellőzik,
és te vagy a hűsítő balzsam
fel nem vágott ereimen.
Minden vércseppem
erem falára tapad
és te gátat szabsz

a csurgó zuhatagnak.
Add hát görcsberándult kezéd
és viseld bánatom.
Oltalom szavadban had mártózom,
hogy gyilok erőtlén akarások
ne csorbítsák agyam
napsütötte részét.
Mondj mindent mi eddig bántott
s én ámulom bölcs szavad.
Ölednek melege kacéron
incselegjen erőtlén férfi 'sággal
s engedd becézésem
elapadt melleidnek.
Ne félj az időtlén kortól!
Úgyis eltalál a halál.
Terítsd rám megenyhült bőrod
s én palánkon hirdetem,
hogy minden idős emberben
csikóként vitéz a lélek,
és szomorú szemünk rákacsint
a meg nem fejtett vágnak,
hogy szívünkre nőtt mankóink
pulzálnak még üszkös lábon,
s mert ölelésünk kapaszkodás,
nem rántjuk földre társunk.
Porszemnyi időnkéből
mázsát rak a tegnap, és
fogyó sejtünkéből egyesüljön
a megmaradt kíváncsiság.
De jaj! Ne siess! Kérlek, várj még!
Alig hogy rád leltem, eltűnsz,
mint gőzös az alagútban...
S imás ajkam, mely újra hisz,
elnémítja majd az emlékezés.
S a vonatod égi sín páron,
felhőkön zakatolva
vissza se néz rám.

S te kislányos könnyedséggel
szaladsz előre, mint
ki futva menekül.
...Az expressz maró füstjét lassan
arcomba fújja a szemtelen szél
és én már nem tudom,
mitől is könnyezem.
Most megint egyedül fekszem,
s nem tudok aludni tőled.

TÖREDÉK 2000.05.16.

Ha igazán tiszta, szép életre vágysz,
tárd ki szíved a világnak!

SORSOM 2001.07.19.

Hallgatom az éjszakát,
kiolvasom a napot.
Dúdolom a fák dalát,
hogyan virágod én vagyok.

Kicsi dongóm messze jár,
szirmocskám tőled ragyog.
Karcsú száram szomjús már,
innom csókodból kapok.

Cirógatom arcodat
s te tépkedsz, - játékból tán,
s megpihennek szirmaim
gyenge lábad nyomán.

TÖREDÉK

2005.09.12.

Néha utak törnek elő a semmiből.
Rajtuk kifelé vándorolnak a lelkek.
Vállukat töri batyuba dugott remény,
de hitetlen szívvel csak a port rugdossák.

PÉCSBÁNYAI CSÖND

2005.12.23.

Roppan az ág a hó alatt,
roskad a megmaradt levél.
Halkul megannyi gondolat,
mi bennem csöndesülve él.

Mecsek hófödte csúcsain,
mint kazlakban áll az erdő
s az Isten lenéz ugyan itt,
midőn karácsony, ha eljő.

A bányászok már rég meghaltak,
Karolina fejtésű gödör.
Tátong a hegy. Mély sebet harap,
s a szél a porból mocskot pödör.

Nincsenek ünnepek Pécsbányán.
Gyermekeink síroknál állnak.
A kórus egy halk imát kántál,
az évek felettük csak szállnak.

ÜNNEPEK UTÁN

2006.01.01.

Ünnepek után, ha elmegy a Szent,
mindenki visszatér a múltba.
Királyok csömörrel odébb állnak,
s a koldus beugrik a kútba.

Tömjén illata elleng a ködben,
szeretet lábnyomát lepi a hó.
Agyakban tompa nyomás van jelen,
s már kutyának csontot adni se jó.

Levesnek langyos víz-ízű fodra
szájszéli morzsának nem ad erőt.
De a terítőn a foltok száma
bánat-térképet rajzol elő.

Gázokból rakott égi szekerek
akarják felgyújtani a Holdat.
Farkasok csordában üvöltenek,
csak az emberre nem vár a holnap.

Kapukban megfagyott szándék hever.
A szomszédok elfordulnak nyomban.
Nem nyújt utána senki sem kezét,
mikor elesik bárki a hóban.

Karácsonyfákkal teli az utca,
fenyőket nem lop már senki tovább.
Füstöl az ággal a remény maga,
ha visszhangozzuk ünnepünk dalát.

Hol vagy kedves, ki sosem vagy jelen,
aki nem ígért álmokat kergetsz?
Csak nézed, ahogy a világ ellep,
és felfal az aljasság ma engem.

Segítsd kinyitnom ablakaimat,
hadd szálljon ismét közénk a fény!
S ha eljön mégis a remény-holnap,
már büszkén tükröződhecssünk szemén.

SZINTÉZIS

2006.01.08.

Konyhában a gyertya világít.
Fedő alól illatok szállnak.
Éhségem erősen világlik.
A falon futkosnak az árnyak.

Kérges kezem asztalra ejtem.
Magányom nem osztom senkivel.
Gondolatom nálad felejttem,
majd megyek halkán, ha menni kell.

Nézem az ajtót. Szuggerálok!
De nem nyitja rám a kutya se.
S hagyom, zuhanjon rám az álom,
tudatom tesztelem: - hasad-e.

És reggel felé, ha pirkad már,
fiatalos gondokkal játszom.
Nap tüze szememben villanás,
már boldogabb embernek látszom.

PILLANAT

2006.01.10.

Álmomban átkarolt árván a Hold:
Mereven nézett rám s lassan lehajolt.
Ki vagy kisember, kérdezte nevetve.
Nem várt választ, elillant lebegve.

TANÍTÁS

2006.01.10.

Ne kiabálj a fülembel!
Ne ordítsd, hogy nem megy be
a szeretet az ajtódon,
ha magamat elkotrom!
Nézd a fáradt embereket,
mindenki csak rád mered,
sosem értik mi a bajod,
ha kivetkőzni hagyod
mások előtt a gondodat.
Legyen laza a gondolat
fejedben, és megláthatod,
miként szellemed hat ott,
ahol befogadó képes
az elme, és nem vétkes
a szerelem múltó lángja.
Tanulni, ennyi mára!
Szeresd és tiszteld magadat,
így talál rád hamarabb
pártfogó, szelíd szívedhez
a boldogság, s a kedves.

MARADOK

2006.01.11.

Az ég alatt, a föld fölött
lebeg a lelkem, s eljövök
ha hívtok szépen, szelíden.
S kínlódik, és verdes szívem.

Nem kérek forró szerelmet.
Nem adtok semmit, hogy vessek
oly magokat, mely többet ér
minden szép szónál, mely ledér.

Erős lesz a hitem fája.
Erős lesz, s ha lelek párra
nem kell soha, hogy hívjatok,
s már nem is mennék. Itt vagyok!

Magánnyal, vagy szerelemmel?
Ki tudja, hogy mi lesz egyszer
mikor fuldoklik a lélek,
de nagyon szeretlek téged?

ITT ÉLEK

2006.01.21.

Itt élek veletek, ebben a Hazában.
Rám is úgy süt le a Nap: Forrón és lázban,
és ha bánatomat könnyek közé rejtem,
hulló cseppjeit erre a földre ejtem.

Amikor ajándékot adott az élet,
hogy piciny gyermekként felállhassak végleg,
itt fogta édesanyám féltőn a kezem.
S apám, a drága, ki verset mondott nekem,
ügyelvén a szóra, csak hogy jobban hasson
s ajkának szegletébe mosolyt fakasszon.

Itt rejtett magába a bokor, ha féltem.
S ragaszkodott egy-egy száraz bogáncs értem,
hogy megmutassa a természet milyen szép,
kinyitotta előttem lapjai ezrét.

Itt vittem virágot a legszebb kislánynak
azért, hogy mondja, a szerelem még várhat.
Építettem otthont, gondjaimnak tetőt.
Később megtaláltam az igaz szeretőt.
Próbálok helyt állni minden hatalomnak,
mely életért cserébe, csalásra oktat.

S ha megszólal kisfalum lélekharangja,
történelmünk terhétől hasad alatta.
Megvénült asszonyok imádkoznak halkan:
- leszűkült nemzetünk fogjon össze bajban.

Szántások, erdők, építészeti csodák,
eladják alólunk a csibész ostobák.
Földben rejlő magokat ha növeszt az ég,
úgy jön elő rejtekéből, remegőn a Nép,
s mint meghasonult lelket, ha odahívna,
választunk magunknak új, és szebb hatalmat.

Engedd mosolygásom mezőnek, búzának,
földműves parasztnak, üzemi munkásnak.
Vagy Te, kedves, ki versem olvasója vagy,
add a kezed, és ne gondolj rólam rosszat.

Itt élek veletek, ebben a Hazában,
rám is úgy süt le a Nap, forrón, és lázban.
És ha bánatomat könnyek közé rejtem,
hulló cseppjeit erre a földre ejtem.
S ha alkotói testem végleg elalél,
itt fújja el megmaradt hamvaim a szél.

HIDEG REMÉNYEK

2006.01.23.

Keményre fagytak az ágak.
A csillagok is elhúzódtak
az embertelen földtől,
nehogy leessenek.

Madarak csipogása
visszhangzik bennem,
de csak itt-ott látni
egy-egy megmaradt

bátor cinkét, vagy éhes
rigót, ahogy kotorászik
a kutya táljában.

Kicsavart gallyak maradéka
szemetel az erdőn.
Előttem a tisztáson
megfagyott lábnyomok
nyomulnak a falu felé.

A szél körtáncot jár,
belemar a vörösfenyőbe
s az a félelemtől összerezzen.
A száraz tüskék
esőként érik a havat.

Becsukom a kertkaput,
de ő is fázik.
Nem éri el az oszlopot.

Fáj a levegővétel.

Csak a hold világít,
és egy őz szeme villog
a kíváncsiságtól.
Ma sem kapott semmit tőlem.
Nem is értem, hogy miért
ragaszkodik a közelségemhez.

Furcsa, ismerős illatok
szállnak a faluból,
lecsó fonnyadt szaga
keveredik a korommal.
De lehet, hogy becsapott
az emlékezet, s csak az akác
szikrái pattognak a kéményen.

Nem félek, mégis jól esik futni.
Így nagyobbat reccsennek az
apró tócsák az üreg tetején.

Már messze a kisház,
és vágyom az utam végére.

Hallani még az erdő
roppant erejét,
ahogy versenyt fut velem,
de én érek ki előbb.

A tömzsi házak, mint apró
szentjánosbogarak
hirdetik a tavaszt.

Korai még.

Az asszonyok már várnak
meleg teákkal, jó szóval,
s én felveszem a rendelést
a tüzelőfára.

ZÖLD UJJAL 2006.01.29.

Zöld ujjal születtem.
Minden bokor nekem
pukkan ha rügyre váll,
és virágot kreál.

Izzad a fű harmatot.
Krokuszok bújnak amott,
s a medvehagyma szőnyeg
lábaim alatt nőnek.

Kopog a fakopács.
Csőre, mint a korbács
csattan a lárvákon
s ők bújnak a fákon.

Kiskertemben ültetek,
s ha marad, hagyok nektek
tarka színű virágot,
és gyönyörű világot.

Labdázik a rózsa.
Virágshirom morzsa
helyezkedik rajta
s nyújtózik a karja.

Lángol az aranyeső.
Füzek barkái leső
pillantással pattannak,
dicsekednek a Napnak.

Palántát locsolok.
S ha lesznek majd csokrok,
szépasszonynak viszem.
Fogadja el szívem.

Kertészetem híres lesz.
Csorba engem el nem vesz.
Madársereg köröttem -
barátokkal, mögöttem.

REMÉNYEK

2006.02.02.

Erőtlen testemből hogy adhatnék erőt?
Biztatást vágyaknak, és boldog szemfedőt?
Nem látok távolabb az ajtóm küszöbén,
és nem mossa elfáradt arcom különb fény.

Mit adhatok neked a verseim által,
ha nem küszködsz versenyt ezzel a világgal?
Mondhatom neked, hogy gyenge, aki gyenge,
és erős hatalmakban el vagyunk veszve.

Vagy kiáltsak az égbe, hogy jobban halljad,
mennyi szenvedést okoznak a magyarnak?
Nem kell nekünk kastély! Várnak fura ura!
Ne üljön teherként senki a nyakunkra.

Mi nem kérünk áldást pogány Istenségtől,
és nem várunk választ báránnyelűs égtől.
Csak gyere közel hozzám. Figyelj, most kérlek!
Megmutatom neked, hol laknak remények.

Amott az erdőben, szakadt sátor mélyén,
halvány arcú leány fagyott apját kérné,
vegyen neki ruhát, gyönyörű fehérét.
Amiben a halált méltósággal él meg.

Vagy az úton által, ki üvegeket gyűjt.
Karján vágott sebekről, széjjelfoszlott, gyűrt
kabátot szorongat, s ráadja a padon
ülő barátoknak, mert hideg van ma nagyon.

S aki a munkáját becsülettel végzi.
Minimál kenyéren tengődik, és érzi,
gyermekének tanítása már nagy falat.
Talán talál még jobb munkát mihamarabb.

Mindig mindenki másban, és másban bízik.
De addig a kiskirály bukszája húzik.
Ő külön trükköt ismer mindannyiunknál.
Minket vált tikettre pazarló sorsuknál.

Mivel engem már vesztett remények érnek,
nem tudok segíteni ennyi szegénynek.
Nem azért írom versemet, mert mérték,
hanem hogy lásd, az EMBER a nagyobb érték.

KÉT VILÁG KÖZT

2006.02.08.

Piros arcodon rózsaszín világ.
Búza hajadban a sárga virág.
Fogad fehérje, mint ékkő csillan.
Okos értelmed szavakban villan.

Szemed kékje egem lagúnája.
Lelked könnyű tollu galamb szárnya.
Szürke nappalom szivárvány fénye.
Fekete éjszakám holdas léte.

Két világ közt a küszöbön állok,
hívna a fények. Csalnak az álmok.
Mögöttem eltiport, fakult képek.
Előttem soha nem szűnő vétkek.

Vándorbotom az égi csillagok.
Fülemben már elülnek a dalok.
Semmit sem ígérek, nem is várok.
Ezen az úton egyedül járok.

De piros arc, s egy rózsaszín világ,
magányom szárán a sárga virág,
mint vágyaknak búzája, örökzöld rét!
Úgy gyűlnek emlék morzsáim köréd.

FÉLÚTON

2006.02.14.

Gyermek örömek ülnek arcomon.
Ráncaim redőit azzal takarom.
Szoknyácskád szélét szememmel lesem,
lábad vonala mikor int nekem.

Emlékszem még fiatal futásra,
lobogó hajamban szélzúgásra.
Csókodnak ízére pironkodva.
Kezed érintését homlokomra.

Nem volt még senki, ki szívemben élt.
Nem adtam lelkemből, csak költeményt.
Kértem is, nem is, de ha megkaptam,
utamon eldobálnom nem hagytam.

Most csak bandukolok. Megyek feléd.
Lehulló hajamból gyűlik a rét.
Csókjaid hevére mindig vágyom.
Kezed érintése, legszebb álmom.

Életem felén, félúton járok.
Távolból tőled, hozzád találok.
Arcodnak redőit lecsókolom.
Szoknyácskád ráncait megsimítom.

Nincs olyan emlék, mely eltaszít'na.
Türelmes kedvességgel visszahívna.
Vallomásom, már nem üres beszéd.
Úttalan utakon megyek feléd.

RINGATÓ

2006.02.16.

Koppan az elfáradt makk a földön,
levélke alá bújik a bogár.
Megpihen trillázó jó kedvével,
a berkenyét markolja egy madár.

Eltévedt lelkek sóhaja lebben,
szellőcskével lopózik az álom.
Oson a holdfény a tisztás felett,
fényecske épp mászik a fűszálon.

Majd buzgón felragyog egy csillag is,
de ágak között remegőn fázik,
és lángcsóvát hagyva maga mögött,
a világúrral labdázva játszik.

Szívdobbanásod a legszebb dallam,
fülemben törött szinkópa hever.
Árnyékok kúsznak, majd összeérnek,
ölednek melegével alszom el.

KIÁLTÓ EMLÉKEK

2006.02.23.

Pécsszabolcson, mikor arra járt az élet,
anyám ablakánál megállt egy csöpp lélek.
Ápolgatta, becézte. S a kis jövevény
nem látta, hogy apjában elhal a remény.

Harmincegy éve már, s a szülői házon,
halott versek suhannak át angyalszárnyon...

Csak soványodott. De mosolygott rám mindig.
Arra kért, anyámat szeressem a sírig.
Konokul, de játszón ragaszkodtam hozzá.
Meseajándékát bár csak ma is hozná!

Most rakosgatom emlékeim a polcon.
Fekete-fehér képeimet leporlom...

Rám hárult minden férfiúi feladat,
ásóztam a kertet, metszettem gallyakat.
Tíz éves koromban kertésznél dolgoztam,
játékos kedvemet magamban hordoztam.

Kezemen érzem még a fáradt kéz nyomát,
csak eszem nem érti, mert nálam ostobább.

Az a régi gyermek, csak futkos, és játszik.
Anyjával, apjával homályosan látszik.
De gondtalan kedveim gyűljetek körém!
Minden szép emlékeim nektek őrzöm én.

ÜZENET HOLDFÉNYBEN

2006.03.01.

A hó súlyától megroggyant bokor
részezen ténfereg a szélben.
Langy esők csorognak az ágakon,
s cseppekben sietnek a földre.
A mocskos lucskok lassan eloszlik,
felszívja az elzsibbadt gyökér.
A szürkülettel elhal a víz is,
és ajtót nyit ránk a világűr.
A Hold beköszön, új pályára áll.
Belemarkol a Göncölszekér
rúdjaiba, és eltolja az eget.
Régi akarásoktól duzzad,
virul, üzenget, incseleg felém,
majd megérinti pilláimat.
Szebbet remélve, jövőt álmodom...
Munkálkodik, melegít a Nap.
A rügy kipattan, és a levélke
tétován kerül a gallyat.

A hernyók, mint hegymászók, csüngenek
a fák ágaiiba csáklyázva.
Virágsziromba öltözik a méh,
legyek kapkodják a nedveket.
Kíváncsian sárgállik a pitypang,
de irigységében elpukkan,
s már tűzijátékként színesíti
a barázdára hullott földet.
A füvecskék soha el nem érőn
megcélozzák a vidám leget,
s a hangya terhétől, lekonyul egy.
Pomponok ezreivel dobál
a nyárfa, s én izzadt homlokomon
kapkodok utána. Harangszó
játszik a szélben, hol erősebben,
hol gyengébben, de a holtat, kit
temetnek, nem érdekli, hogy vetnek
rá hű keresztények, keresztet.
Új szerelmek születnek, régiek
erőre kapnak. Bizakodom,
hogymit vagyok én is. Ingemet
betűröm, mellemet kibontom.
Szalmával számban indulok feléd.
Lábaimmal tiprom a zöldet...
De ez csak egy üzenet holdfényben.
Talán másként alakul minden.

KÜLÖNÖS KÖSZÖNTŐ

2006.03.08.

A hajamban, ha kutat az éjjel,
reggel kezedd simítod széjjel,
és ha mosolyomra csókot kapok,
melletted mindig gyönyörű vagyok.

Ha mosakszom, örülnek szemeid.
S hogy meg ne fázzam, kendőd beterít.
Kislányos álmom többé nem dőre,
csakis veled vagyok ünneplőbe.

Ha bajjal bírok, csitítod kedvem.
S hogy meg is értesz, ismered lelkem.
Ha dolgozol, s én étellel várlak,
a tányérnál hozzám ér a vállad.

Erős kezedben a gyöngé kezem.
Életemet biztonságba teszem,
és virágnyelven, ha szólalsz felém,
ringató csípőmmel incselgek én.

Majd, ha elérkezik március nyolc,
ügyetlenül egy versikét dúdolsz,
de engem, Te ezzel sosem zavarasz.
Csókbonbonjaiddal számra hadarsz.

Boldog éjjelek, nappalok jönnek.
Melletted érzem magam csak nőnek.
S hogy mit kívánjak nőnapra neked?
Szeress! Szeress! Szeress! Szeress! Szeress!

TÖREDÉK 2006.03.09.

Ha éltet a gyermek, ki bennünk van még,
és kutatjuk magunkban mi a legszebb emlék,
eszünkbe jut legtöbbször a közös pajtási öröm.
De ha játszunk, és körben állva egymás kezét fogjuk,
azért középen mindig a legszebb énekel!

MÁRCIUS 2006.03.15.

Pirkad az ég alja, változik a szél,
döcögő kedvével márciusnak él.
Dobban a föld is, most még hosszú az út,
megdermedt szívekre langy szivárvány fut.

Forradalmárok koszorúzni mennek.
Kokárdák díszelnek a hősöknek.
Felhangzik a Himnusz, később a Szózat,
műsort adnak a hajléktalanoknak.

Munkát remél, majd bért, azon kenyeret,
aki besúgókat oda nem követ,
hol hamis virágokat lefektetnek
kegyekért felállított emlékműnek.

Aztán csókot lopna minden ifjú szív,
de elhal a vágy is, a kocsma már nyit.
Lányokkal teli a főutak széle,
nőnap virágot nem kaptak érte.

Új házak épülnek, állnak a falak,
lesz mire drótozni a májusfákat.
Ember! Hallod? Madarak fütyörésznek!
Igen. Ez a tavasz is elkezdődhet.

MADARAK 2006.03.19.

Végre elemelkedik a gép!
A légörvény magával húzza,
majd széttépve félredobja a
vadludak rendezett oszlopát.
Gyönyörű, ahogy a fény játszik
az ezüst-ovális szárnyakon.
Szétrebbenek, és csodálkoznak

a levegő akrobatái,
ahogyan elsüvít mellettük
az ember alkotta gépezet.
Navigációs rendszerüknek
köszönhetően megelőzik,
és méter pontossággal érik
el célunk álomutazását.
Nincsenek tollak, és nincsenek
csillagrendszerek a fejekben.
A felhajtóerő dolgozik.
Felülről a táj, csak maszatos
pokróc, amit a kirándulók
ott felejtettek a szeméttel.
Ételt, hozzá italt szolgálnak.
Valaki mozit néz, vagy alszik,
vagy a légikisasszonyokkal
flörtöl, a feneküket bámulva.
A csomagokban ajándékok,
a kamerában titkos képek,
melyek szeretőket bújtatnak
gondokkal lapuló fiókban.
Már mérhetetlen a sebesség,
és a Nap is nyugovóra tér.
Sziklaszirtek kíváncsiskodnak,
ágaskodnak a gép orránál.
A pilóta a sólymot nézi,
a riadt madár a dombon túl
felvillanó fénytől elvakul,
majd a dübörgéstől megrezzen.

TÖREDÉK

2006.03.20.

Minden, ami életemben eddig volt jelen,
haszontalan, semmitmondó, s nem marad velem.

NAPLEMENTE 2006.03.20.

Lassan elnyeli a Mecsek a napot.
Vöröslő fénye vállamon ragyog,
s mint hű kutya nyaldossa lábam.
Csak egy percet időz nálam.
A hegygerinc a sírja.
Súlyát már nem bírja
tovább tartani.
Ez az, amit
remélhet:
véget.

SZENVEDÉLY 2006.03.24.

Mámor járja részeg agyam,
tompult idegtől nem látok.
Kóborolni hagyom magam,
figyelni nem tudok rátok.

Illuminált állapotom
gyenge jellemem tükrözi.
Mosolyt torz arcokról lopok,
de nekem senki sem őrzi.

Hazafelé tántorodom.
A kapuban hosszú árnyék.
Beletört kulcsom eldobom.
Tőletek megértést várnék.

A KÖD 2006.03.29.

Még elő-elővillan arcod.
Mondtad, ez csakis a Te harcod.
Most itt ülök magam a ködben,
s nem szól rám senkise a csöndben.

Csak két kis darab kő a társam.
Padon feküdve ezt találtam,
mikor Tőled eljőve féltem,
s hogy miért lett vége, nem értem.

Álló ködben andalog a táj.
Napot keresve kóborolva jár,
s e fátyol mögé elrejttem magam.

Hangját elhagyja minden madár.
Fütyülve egymást keresnék, habár
magányosan szökdelnek a parkban.

VILÁGOK KÖZÖTT 2006.03.31.

Két világ között lebegve élek,
de ez az, amitől sosem félek.
Szívemben napsugárfények égnek,
mert gondolataim ettől szépek.

Dallamokkal messzi útra térek,
világok között lebbenve lépek.
Egyedül vagyok, hozzád nem találok,
meztelen hűséggel utamon járok.

Egyik felem hétköznapi világ,
szükségem van társra, és jó barátokra.
Lelkemnek másik fele a csillagok.
Minden ártó zajt fejemből itt hagyok,

és már nem érdekel, mit hoz a holnap.
Keretbe foglalja szívem a Holdat.
Két világ között lebegve élek.
Egyedül vagyok. Hozzád nem találok.

Meztelen hűséggel utamon járok,
de ez az, amitől sosem félek.
Szívemben napsugárfények égnek.
Egyik felem hétköznapi világ, a

szükségem van társra, és jó barátokra,
mert gondolataim ettől szépek.
Lelkemnek másik fele a csillagok.
Minden ártó zajt fejemből itt hagyok.

Dallamokkal messzi útra térek,
és már nem érdekel, mit hoz a holnap.
Keretbe foglalja szívem a Holdat,
világok között lebbenve lépek.

TÖREDÉK 2006.04.10.

Mint kötél-táncosok, szédítő magasságok felett
kutatjuk a szépséget, a lélek békéjét.
Az egyensúly fenntartása érdekében,
állandóan cseréljük egymást.
De aki épp a poklokat járja, az is a kötél-táncos!

HÚSVÉTRA 2006.04.10.

Drótkerítésháló szűz virágillatú szelet,
öreg udvaron botor anyó oltja a meszet.
Rozsdamarta lyukba fűz göcsörtös, bokorgallyat,
s üresen kotló csibeólban pemzliért matat.

Dolgától fosztott puli futja körbe a nénit.
Terelgetné, ugrálna rá! De Ő nem igényli.
Mórikálja magát egy kivénhedt kandúr is
tejet remél, netán bőrkét, vagy ha akad húst is.

Mállik a vakolat a padlásfeljáró előtt,
vályogból sarazott pajtának fala rég bedőlt.
Vertföldes konyhában frissen felázott padozat,
árulkodó jele a rothadt zsúptető foltnak.

Utoljára még egyszer legyen szép fehér minden!
Ha Krisztus eljön, láthatja, nincs, aki segítsen.
Magas a vérnyomás, egy vajákos asszonyt kéret.
Majd az esti imádságnál ellobbant egy mécsest.

A TÉKOZLÓ

2006.04.25.

Tikkadt melegben a levendula,
szirmait bontaná elhervulva.
Benned leli örömét a virág,
mikor lényednek ontja illatát.

Bólint a vadgalamb és ül a fán.
Neked biccent, boldog, köszön talán,
de morzsák után tereken matat.
S az ágról leszállva hozzád szalad.

Feléd int a kúszónövény indája.
Búcsúzóul felkapaszkodik másra,
és sóhajtva szusszan, azután elalszik.
Ágak közé fúrva már nem tolakszik.

Hegedű húrja sírdogál a szélben.
Azt pengeti, hogy a szerelem éljen,
majd füledhez érve új nótába kezd.
Táncoló kedvednek örömet szerez.

Fuvallatra feltámad a tűz is.
Pattogósan nevedet betűzi,
s árnyékaink lábunk előtt futnak.
Testbeszédünk csókjainkba fúlnak.

Elpihen körülöttünk a világ.
Pírulva lecsukódnak a pillák,
csak mi égünk bele az estébe
szerelmesen, virradatra érve.

Csókjaimban ígérem a holnapot.
Vállamon vágyódón láncol két karod.
Csillag szemedben benne a büszkeség.
Lassan legyőzi az éjt a szürkesség.

Majd hajnal felé, hogy senki ne lássa,
menekülök mélyen lelkembe ásva.
Ajkam többé szerelmes szót nem gagyog,
és mint tékozlónak, hideg fény ragyog.

TÜSKÉK

2006.04.29.

Azt mondtad, rózsát csókolsz ajkamon.
Most tüskék tépett nyomát érzem én.
Azt mondtad, tolvaj minden alkalom.
Most emlékem, csak lopott szerzemény.

Tudtad, hogy elmúlik minden óra,
én mégis hittem a múltó időt.
Tudtad, hogy szomjazom a jó szóra,
én mégis fulladtam kutad előtt.

Azt mondtad, egy lélek a két világ.
Most sírva kántálok egy halk imát,
és lelketlenül taposom utam.

Sztentori hangoddal kiált a szél,
s Te mégis itt hagytál könnyedén
csalános, szúrós emlékü múlttal.

SZERETNÉM

2006.05.02.

Szeretném, ha fű lehetnék.
Rajtam topogna a lábad.
És ha messzi útra mennél,
én még hajlanék utánad.

Szeretném, ha vessző lennék.
Erős törzssé nőnék nálad.
Földre-rogyó ágaimról
almák utánad nyúlnának.

Szeretnék én alma lenni.
Feléd barnulna a száram.
S mert éhesnek nem jó lenni,
arcodon a pírt formáljam.

Szeretnék a szárnyad lenni.
Megmutatnám a világot.
És amikor nem lát senki,
dallal csak reád vigyázok.

Szeretnék a dalod lenni.
Lelkednek legszebb zenéje.
És amikor nem bánt semmi,
táncba hívhatnálak érte.

Szeretném, ha tükröd lennék.
Bennem vehesd magad észre.
Szemed bogarába lépnék.
Nagyon szeretnék érte.

ANYÁK NAPJÁRA!

2006.05.07.

Emlékszel anyám?
Gyermeki fejeddel anyai örömök értek,
s Te felnőve hozzám gyermekesedtél.
Finom melleid apadását magamba zártam,
s szőke fürtjeimben visszatükröződtél.
Követtem a mozdulatod, s örömdre
dacosan hívtalak, ha bajjal bírtam.
Értelmem is csak úgy nyiladozott,
ahogy szavaid melegében felfedeztem a világot.
Elveszített ingecskémet bőróddal pótolta,
s karoddal védte meg a tüskés faágtól.
Iskolámban is tudtam, vár majd az étke,
s dicsérő szavaidban benne van a sütemény.
Majd haszontalan halállal elment apám,
és Te imás ajkaddal értem fohászkodtál.
Nem követeltél semmi munkát,
mégis magamtól csináltam én.
Törekény piciny termeted nagy súlyokkal veretted,
mert hitted, nem kallódhatom mellőled el.
Még lábad sem kímélted, ha ágynak estél,
csak fiad vállára rakhasd kezéd.
Most felnőve hozzád öregedem,
s szelíd szókkal arra kérem Istent,
hogy meggyötört testedet párnázza,
és védje, ha mozdulnod kell.
Szemeidből a vesztett reményt falra vetíted
s mosolyod mögötti torz világot lecsókolom én.
Látod? Őszülök én is. És beléd fogódzom!
Virágaim elszáradtak az úton,
de számban a szavak mézesek.
Ezért leborulok eléd, és simogasd fejem.
Könnyeimmel puhítom szorgalmas ráncos kezéd,
s minden bűnömért hozzád esdeklem.
A sok látogatlan munkás időmet,
mert tudtam, hogy élsz valahogy,

és megbocsátasz, ha látod
családom szépségét.
Félek, sosem leszek képes továbbadni
mind azt a jót, amire tanítottál.
Embereket támogatok, s minden kínjaikat
vállaimon hordozom.
Csak rád jut kevés időm,
pedig neked járna minden erényem.
De látod, még köszöntőmmel is terhellek,
s magamra gondolok, mint mindig.
Nem veszem észre, hogy bonbonokból
csak üres papír maradt,
s verseimmel sem illetlek Téged.
Hát kérlek, nyújtsd felém kezéd!
Hadd szorítsam meg, amíg élünk!
Felejts el mindent mi bántott,
és fogadd köszöntésem.
Májusi vasárnap aranyló fénye hajadba tús,
az orgonák fűszeres illatával leng a szél,
s én összegyűrt szavaimmal zsebemben
némán zokogok, és csak annyit tudok elhebegni,

ÉDESANYÁM, KÖSZÖNÖM!

TITKOKAT SUTTOG AZ ÉJ

2006.05.08.

Fekete lánggal ég az éjjel
a fák koronáit felfalja.
Szikrák röpködnek benne széjjel,
ahogy a csillagokat tartja.

Nevető Holdon semmi árnyék.
Fogalmam sincs mi olyan vicces.
Fellobbanna benne a szándék,
ha nem volna annyira sikkes!

Az este, már kovásszá érik.
Fáradt testem pihenni téved.
Aratás után boglya virít,
kitették szűrét a vidéknek.

Keresztet írok kenyereimre,
ha felszelve karéjra bontom.
Öregeim jutnak eszembe
kik elléptek tőlem az úton.

Suttogó titkokat hord a szél,
szellemek körül kóvályognak.
Hallom, én vagyok nekik a cél
s érzékelem, két kézzel fognak.

Majd angyali csók a homlokon,
füleimben gyönyörű dallal,
kopottas ágyamat kibontom.
Koporsómmal játszik a hajnal

TEPLOMÉPÍTÉS

2006.05.14.

A téglarakás közül virág nyílik,
vagy valami gaz. Ő is élni akar.
Megtorpannak előtte a bogarak.

Piciny kis fejükön csillámpor virít.
Vagy édeskés nektárja a méhektől
elcsent lépnek, hisz' boldogabbak ettől.

A kupacot széthordják lassan-lassan.
A munkások a fűben heverésznek,
de ezekből semmit nem vesznek észre.

Csak fűszálat forgatnak szájaikban.
A maltert már újra kéne keverni
s a hívők, mindent el tudnak feledni.

IFJÚSÁGOM LEGSZEBB NYARA

2006.05.18.

Rám libbent a nyári szellő
érzéki szép mosolya.
Tarka színű virágeső,
szirmokból lett pocsolya.

Férfiúi bajuszomon
pihék, sötétre váltak.
Kislány felé kacsingató
szemeim, rád találtak.

Pöffeszkedő bokor alján
csókot loptunk egymástól.
Zsongó-bongó madártanyán
becézgettelek százszor.

Nem kell többé kis bicikli,
sem a műanyag dömper!
Csak veled legyen idilli,
és minden csupa közhely.

Nyárral együtt eltávoztál.
Kihunyt a forró láva.
Így maradt csak álom csupán,
szép ifjúságom vágya.

AZ ÁLMOK VISSZATÉRNEK

2006.05.22.

Felgyullad a kerti lámpa.
Burát von köré a fény.
Sikolt minden lélek álma,
mik sorakoznak mögém.

Barna lepkék verdesődnek,
ahogy szárnyuk égetik.
Éj sötétben csendek jönnek,
és maradnak reggelig.

Denevérek a fény körül
pillangókra vadásznak.
Sok fekete suhogással
csomagolják a házat.

A virágok megtorpannak.
Meg sem mernek mozdulni.
Fejükre másznak bogarak,
akkor kezd'nek konyulni.

Pillámra képed vetítem.
Minden gondolat játék.
Szavadtól csodákban hittem.
Hiányod zsibbad, s fáj még.

Megnyugvásra gyógyszert szedek.
Talán már hat a méreg.
Hajnaltájban elszendergek.
Az álmok visszatérnek.

ÉNEK A TAVASZI ESŐBEN

2006.05.30.

A legyezőpálma halott álma
száradva kérgesedik a törzsön.
Kikeményedve, ollóra várva...
Majd ernyedten fekszik lenn a földön.

Szomszédba nyúlik a vackor ága
elnyomja ezáltal a borókát.
Kíváncsian, fürkészve csodálja
a borostyánnal futott diófát.

Odébb, a som, csak bólint a szélben.
Virágokkal hirdeti a tavaszt.
Nektár kavargok akác csészében
s a méh, onnan édesen kanaliz.

Margaréták tarkáll'nak a réten.
Korai nekik e viháncolás.
Pipitérből nőttek ki éppen,
mert a magas fűből minden csodás.

Összefonódnak virágok, gallyak,
körtáncra készül az egész világ.
Kottákból olvas, majd belehallgat,
nem lelni sehol, semmilyen hibát.

De hirtelen minden esőre áll.
A növénykavalkádnak ez így jó.
Ritmusos cseppekben lágy ének szól.
Tócsában tollázkodik egy rigó.

LILIOMKERT

2006.06.06.

Világomnak sűrű erdején,
hol az utazók eltévednek,
egy oázis tisztás közepén
szirmozó ernyők sátrat vernek.

Golgotavirág apostolom
imádságosan, szépen oktat.
Lábamhoz ülén Papucskosbor
illedelmesen válaszolgat.

Futó muskátlik kergetőznek
kerülgetve a Hortenziát,
de fáradtságtól összedőlnek,
ha meglátják a Lobéliát.

Húsos-levelű harangcsengők
Tarka csodatölcsérre várnak.
Majd velük a Pompás gyöngyvesszők
harmatban, kézen fogva járnak.

Édesburgonyák kékelnek
ahogy leselkednek a Loncból,
aranyló, sárga útra lelnek.
Amarillisz két oldalt posztol.

Gerincem, epifita teste.
Liliomkertem külön világ.
Lelked abban lebbenő lepke,
benne a szívem, a Szívvirág.

A SZIVÁRVÁNY HÍDJA

2006.06.06.

Találgatom, vajon miféle fény,
mely ott villan szemednek tengerén?
Miféle áttetsző medúza raj,
amely öblösen Nap felé hadar?

Megmozgatva az alsó vizeket,
hogy bő planktonok keringőzzenek,
és éhes bálnák szájukat tátva
mutogassák fejük a világra?

Miféle spektrum a sós könnyedben,
mely párolog arcodon, melegben,
hogy desztilláljon a Nap harmatot
s minden levélkén vétked ott ragyog,

ahogy a bogár iszik belőle
s tőle erősen halad előre,
míg szárnyát fürösztö bányatodban
csak hogy gond nélkül alhass nyugodtan?

És miféle szelídség a szónak,
mely engesztelve majd hozzám szólhat,
mikor vadak dübörögnek bennem,
s virágok patájuktól temetten

szemedben hulló színekre esve
könnyeket csalhassanak egekre?
Mitől rájövök mi ez a stigma?..
- Lelkednek csodás, szivárvány hídja!

NAPFOGYATKOZÁS

2006.06.15.

Szaladni kezdtek az árnyékok,
letaposták vele a fűvet.
Nem találtak ki jobb játékot.
Szekezüket húzva, mind üget.

Port vernek fel elült homokból
mivel a tócsák felszívódtak.
Ahol a gízgaz még nem honol.
Szárazságban csak kövek voltak.

Csöpp bogár elhalt a levélen.
Ijedten a kutya sem kosztol.
Kerítés sem villan fehérén,
néni mellett macska dorombol.

Gázgömbök pukkannak az égen
ahogy mindegyik csillagra vált.
Napkorong eltűnt Föld zsebében.
Az idő, egy pillanatra állt.

Csend van. Csak gondolatom szárnyal.
Testem? Mint ruháját, levette.
Kérdés keveredik a vággyal,
hogyan aranyló kincsét felvegye.

- Mikor nem lesz boldog szeretőm
és megszűnik emberi gondom,
vajon ki ad majd rám szemfedőt,
ha szívem feketében hordom?

HA A TORONY LEDŐL

2006.06.18.

Rakom a téglát. Épül a fal.
Pillérek kiemelkednek.
Betont öntök, simítom hamar.
Tető kell az embereknek.

Világra nyíló ajtót teszek
mellé térlátó ablakot.
A vándorok, ha úton lesznek,
majd szólni rajtuk akarok.

Kérdezem tőlük, - Mi a cél?
De választ nem ad szájuk.
Felfelé néznek, s mind remél,
hogyan szabad ég a sátruk.

Na, most magamtól mit tegyek?
Mögöttem sok-sok munka.
Ház ura? Vagy szabad legyek?
Melyiket dobom sutba?

Tovább emelem a falakat.
Sötétben világít tornyom.
S mert megváltó minden akarat,
talán lesz még kihez szólnom.

Ha a téglák majd leomlanak,
és szabad lesz minden ember,
a küszöbön állok hallgatag.
Remélem hazudnom, nem kell.

TÜKRÖK ÉS SZILÁNKOK

2006.06.22.

Te kalapáccsal, én lanttal.
Te zűrzavarral, én hanggal.
Te sebesen, én szerényen.
Te sebzetten, én megélem.

Te botot fogsz a kezében,
én nem tartok kést ellened.
Te ráhúzol a hátamra,
én csendben veszem vállamra.

Te kaszával, én kalásszal.
Te kiabálva, én tollal.
Te esővel, én kaláccsal.
Te kereplővel, én szóval.

Ha bántalak, Te keményen.
Ha Te bántasz, én megértem.
Te füstöt adsz, én virágot.
Te tükröm vagy, én szilánkod.

ÁRNYAK

2006.06.30.

Hideg van. Az éj nem melegít.
Fagyott becézések halnak el.
Langyos kezecskéd most nem segít.
Szelíd szeretetünk adta fel
az életért folytatott harcot...
Szomorúság szedi a sarcot.

...Olyan semmitmondó tévedés
ütötte fel a fejét nálunk.
Pedig Te nevetve kérted, és
én szavamat adtam; - A házunk
sosem lesz intrikától hangos!
Szerelmünkön a pecsét rangos.

...Már hasábbal tömött a kályha.
Melegséggel üdít a szoba.
Csak némaságunk fénylő fáklya.
Törött lelkünk, polcaink szobra...
...Mellettem ülsz, egy kicsit hátrébb.
A falon táncot lejt két árnyék.

RANDEVÚ 2006.07.05.

Reccsen a csíkos csigaház.
Páncélból kiesett bogár.
Máladó kagylóról, a máz...
Jelenem pont ilyen kopár.

Lávába égett csillámok
elsodró, forró fürgeteg!
Kihűlvén, vajon mit árt'tok,
ha lelkem majd épp bent reked?

Iszapba kövült lábnyomok
palává sűrűsült nem rég.
Nyár szagú hajnalt nem adtok,
mikor meghalnak a lepkék.

Hamu az emlék tetején,
mint elszenesedett fatörzs.
Csak állok szívem szegletén
s köveivel takar a bölcs.

Tán benne pihen az Isten,
hogy nem figyel a világra!
S hagyja, hogy csalóka hittel
ne lelhessek soha párra.

Lassan elpárolog létem.
Csak fosszília maradok.
Már nem vagyok senkié sem.
A semmivel randevúzik.

ÜZENET AZ ÖRÖKKÉVALÓNAK

2006.07.12.

Amíg a szem ellát és sokkal tovább,
EMBER, ne ítélj, és ne add az ostobát!
Míg jámbor jambusok rímekbe szednek
és cellák szellős magányba szeretnek,
addig légy lázadó létednek őre
s haragvó kedvedtől kitérj előre,
hogy hozzád szelídüljön a szándék,
mert neked az idegen Ember árnyék
s ha az Ő arcát éri előbb a Nap,
húzd össze magad árnyéka alatt.
Ragyogó szeméből magadra tekints.
Láthatod mekkora szemedben e kincs,
aki katedrálisba harangot önt,
annak kottát dúdolnak angyalok fönt.
Fogd meg balról, jobbról a kezeket
de ne neved, ha csonkolva keresek
majd fegyverek helyett szívedben mankót.
Elűzöm vele a buta gyanakvót
s hogy Te is tégy valamit a világért,
suttogó levelem bátran kiáltsd szét.

A HOLD ÁGYÁBAN

2006.07.17.

Mikor nesztelen, pilládra ül az éj
és fátyoltáncát látod az árnyaknak,
szelek suttogó szavával kél a kél
s álmod meleg sirokkója vágyadnak.

Csillagok cseppennek. Mint sztalaktitok,
lassan elérik a hegygerinc ormát.
Azok meg csak nőnek. Ők, sztalagmitok.
Faikkal kezüket égre nyújtózzák.

Mondom, e barlangból nézed e csodát...
Kutyák vonítása jelzi a holtat,
kirúgott munkás teával vacsorál,
anya, gyermeknek altatót dúdolgat.

...Te fejeddel puhaságot keresel,
majd párnába nyomod elgyötört arcod.
Örömeiddel csak könnyed felel,
ha féltékenység nyer ma veled harcot.

Távol szerelmed tán nem is létezett.
Most mégis fényt gyújt az égi lámpában.
Szívverésedben elhal egy lélegzet.
Csak freudi rab vagy a Hold ágyában.

TÁBORI EMLÉK 2006.07.21.

Emlékszel, kedves? Nyárvégi zápor!
Töppedt tócsákba lotyogtunk éppen,
s a nem várt jégben állt egy kis sátor.

Mi ringatóztunk ott a tengeren.
A hullámok mérgesen felkaptak,
ahol a kapitány a szerelem.

Mélyen arcomba szelődült arcod.
A magány süllyedt a nagy kékségbe,
s csókunk szívünkbe hűséget karcolt.

Szigetem voltál, és én a Tied.
A lagúnába beszökött a nyár,
s a korallok adták kincseiket...

Létünk a mában lassan elalél.
A zápor újra összehoz minket,
s emlékünkből vitorlát bont a szél.

INVOKÁCIÓ!

2006.07.26.

(Siklósi László emlékére)

Láttam a mosolyt bajszod alatt.
Tudtam, hogy rólam gondolkodol.
Elnézted ahogy szívem hasad
s nem tudok felállni a porból.

Vállamra raktad kereszteted
nem baj, hogy remegett a lábam.
Rögök görögtek ereimben,
halált vártam, ünnepruhában.

Kiskanaladdal étet adtál
de naggyal akartad elvenni.
Orrodra koppintottam. - Hagyjál!
S nem engedtem magam elmenni.

Majd rossz étked kínáltad felém.
Fél gyomrom kivetted miatta.
Pedig kedvesen mondtad, - egyél!
S Te közben kuncogtál alatta.

Most fejembe göböket ültetsz
s én mindet nem tudom feledni.
Vajon mitől félsz? Hogy felsülhetsz?
Ha nem engedsz engem szeretni?

Előtted állva mit mondhatnék,
mely megkönnyíthetné a dolgod?
Harpagoni természet volnék,
megfricskázhatnám én a gondod!

De rosszindulat nincs irántad
hiába gáncoskodtál folyton.
Neveddel illetem imámat,
ha lélegzetem visszafojtom.

S ha szemem kezeddől lecsukod
és nevemet majd kőbe vésed,
tudom, mennybe hozzád nem jutok.
Segítsd szeretteimet, kérlek!

HARANGJÁTÉK

2006.08.04.

Mint kántáló tömeg, mely Messiást remél
mikor csordává női ki magát a nyáj,
Kolomppal a nyakában indul a vezér
s a híveknek bólintva bőséget ajánl.

Dongó döngeti a harangvirág szélét.
Nyíló szirmai közé bebocsátást kér.
Növényke fejében visszhangozza mézét,
majd egyezkedik a léggel egy morzsáért.

Huppanva zárja el a faág a csermelyt,
embóliát okozva ezzel a tájnak.
De jó pár nagy szusszanással életkedvet
pumpál a dinnyefa nyirkos homokjának.

Surrog a kaszakő a szerszámnak élén.
Erős csattogása tetszik a parasztnak,
majd fürgén suhint a búzatábla szélén,
arcán büszkeségpír. Örül, hogy arathat.

Szélcsengők ütköznek a nyári melegben,
ebédre igyekeznek a gyermek mezítláb.
A dallamra ernyed a kasza a kézben.
Tükörképével gőzölög a délibáb.

A távolban megkondul egy rekedt harang.
Mint a bolond, nyelvét ölti e világra.
Két marcona gödörbe ejt, csak úgy hanyag.
Fülemben cseng egyetlen asszony siráma.

EGY FALATNYI KENYÉR

2006.08.20.

A vágyaink, s velük a bánatok
csak elégett elemózsiáink.
Kik csodáljuk a fényes holnapot
és reméljük, lesznek még óráink.

Minden kitárt ajtónak küszöbén
hanyatt lők túlzó kíváncsiságunk,
s mint megszeppent gyermek anyja ölét,
éhezőn keressük megnyugvásunk.

Ahogy a darázs fűben hempereg,
vagy pók fut, ha elszakad hálója.
Vagy lelkennek darabja megremeg...
Utolsó pillantás haldoklóra.

Morzsákként gyűjtjük az életet
mind-mind, egy-egy darabka kenyér.
S hogy boldogok leszünk? Meglehet.
Kosárkában szuszog a remény.

TÍMEÁNAK!

2006.08.23.

Mi az, mi magamból megmarad benned,
mit hurcolsz málhaként tehersúly alatt?
Míg bíbor életkéd felnővé lobban
és elpukkan, mint a buboréklakat?

Tárgyak?.. Ugyan! Nem érnek semmit.
Ha leejtem, eltörnek azok.
Tarisznyádba huppant pogácsaszavam
fillérre hulló útravalód vagyok.

Jogosan kérted jussod, az életed
szívemben dallal követelted magad.
Most szőke copfod szétfolylak arcodon
s büszke, fáradt szemem le nem tagad.

Látod, gyermekem? Számadást készítek.
Összemérem erőmet az idővel.
Mit kelengyédbe tűztem, most átadom,
hogyan legyen, mikor viselhesd örömmel.

Egy-egy szélbetévedt borízű versem
néhány kótyagos, elszédült lázadás.
Mi elrongyolt ceruzám radírvégén
szavaimba fojtott néma fáradás.

Lelkem szárnyával lebbentem tiédet
mikor gyermekkorod bábjával kínozol.
De életedért majd egyedül küzdesz,
mert csak akkor rakódik rád a hímpor.

AUGUSZTUS VÉGÉN

2006.08.27.

(Kiskunlacháza, országos irodalmi találkozó)

Összejöttünk, hogy mosolyogjon szavunk,
és megcsodáljuk magunk irodalmát.
Nem hoztuk lelkünkbe csomagolt jajunk,
csak hegedű húrjának rezgő dalát.

Játszott az ének egy kóbor szonettel,
meséktől volt hangos a part-menti ház.
Majd estére fáradt tagokkal fekvé
ringatva altatott a vasrácsos ágy.

S míg álmodban barangoltál hegyeken,
én hallgattam a vizek csendes nesztét.
Láttam, amint egy méceszt úsztat el
papírdarabkával sodródó szemét.

Nádasban kottyant egy feneklett bárka,
békáknak szolgált szerelmi nászául.
S ha kérded, még mi volt a parton állva?
Csak figyelj jól, s én elmondom válaszul.

Folyosót nyitott a Hold a túlpartra.
Száz lampion, fényével vetekedtek.
Üstökös zuhant szanaszét szakadva,
s a halak csillagokat szemeztettek.

Hűvösebb már az éjszaka homálya.
A tücskök is csendesebben zörögtek.
Két kóbor kutya szimatolta lábam
s a csendben éji bogárcák pörögtek.

Kinyújtotta fáradt ágát a fáska.
Kerítésen túlról szilvák potyogtak.
S a magányos vén pók, a szegény árva,
újból, és újból fonalán foltozgat.

Majd erősen mozgolódtak a füvek.
Emelgették a borostyán levelét.
A szellőben lengtek lágykérgű fűzek,
söpörték felém a reggel melegét.

Lassú tűzzel elpirult az ég alja,
és rigó füttyülve kántált a szélén.
Büszkesége átterjedt a falura
s kihúzta magát egy kormos kémény.

Mire felkeltél, elmúlt a varázslat.
Téglák a helyükön rakatban álltak.
Kihunyt a láng az udvari parázsban.
Kedves! Remélem, hamarosan látlak!

MÁS EZ AZ ŐSZ...

2006.09.03.

Más ez az ősz, mi eddig elmúlt.
Csontjaim is erősebben fájnak.
Sárgás-piros fonnyatag elfűjt
zöldjei kergetőznek a fáknak.

Savanyodnak a nyári ízek,
muslincák a cefrébe szállnak.
Már csak szíve édes a dinnyének.
Sötét felhők gyakrabban járnak.

Rozsdás lé csorog a csöveken,
s reggel a dér fehérre festi.
Szalmabála rohad a réteken,
magasból nézve: tépett fecni.

Napraforgó lógatja fejét,
fekete magját földre szegezi.
Lassan nem leszek más, csak emlék,
ki szívednek melegét keresi.

ÁGRÓLSZAKADTAK

2006.09.16.

Csak mentem. Nem vettelek észre.
Cipőd kopogása sem zavart.
Szemed nem kutatta enyémet,
de mint a koldus, ki pénzt akar,
elém álltál.

A hídon épp gyúltak a fények
s az acélsodronyok csillogtak.
A víz sodrásától a léptek
lucskos csobbanásnak hatottak
a sötétben.

Az út kövét a nép felszedte,
hogy sérelmein bosszút álljon.
Majd dobálva futkosni kezdett,
s mind ezt fájó lélekkel... Kár volt.
Nincs rá gyógyszer.

Ahogy megláttalak, gondoltam,
elmondom, min virrasztok éjjel.
És miért hal meg a hit holnap
s hogy bátorságom szerte-széjjel
csak menekül.

Neked, tán az járt a fejedben,
most végre leugrom a hídról.
...Megszabadulsz minden kegyetlen
rád nehezülő gyilok kintól,
mi megvisel.

Te segítesz az álmaimban,
én veled zuhanok a mélybe...
Vagy ölelve, mert tudva itt van
a szerelem lobogó mécse
elvarázsolsz.

De nem történt semmi. Szótlanul
kerültük egymást óvakodva,
és szemeink mosolytalanul
másik tekintetét kapkodva
lecsukódtak.

...A Nép, csak folyt, mint a sártenger!
Te balra húzódtál, én jobbra...
Most kezekben kis virágkehely,
és együtt emlékszünk a holtra
a sírok közt.

NE FÉLJ, KEDVES! 2006.09.18.

Ne félj kedves! Hiszen apálykor minden oly csendes.
S a homokban hagyott csigák között egy, szerelmes.
Látod, kövecskék sem málladoznak a szikláról,
mikor rajtuk csücsül sok kis rák kíváncsiságtól

tágra nyílt szemekkel. Amikor a Nap felkel, és
megduzzadnak az alsó vizek, midőn feledés
homályából, a nedves homokból előbújva
egymásra lel két reszkető szív újra, meg újra.

S ha árnyékomon egy piciny csiga reményre vár,
Te csak markold őt a vízbe, ahogy szívemet már
körül ölelted tengerednek sós könnyeivel,
...és már látom, ahogy színekre hullnak a vizek!

És már engem sem gyötörnek kínok nagy gályái,
ha árnyékodban megmártózva EMBERÜL állni
hagynak a hétköznapiokból előcsalt révészek.
Mert tudják, lehet apály, vagy tán dagály, SZERETLEK!

EGY JELRE VÁRVA

2006.09.20.

Nézem, ahogy alszol. Szemhéjad nem remeg.
S mint a holt, ki ravatalon csipkék közt hál,
arcoddal üzened az angyalok helyett,
hogyan enyésztek testekben nincs több kikelet.

Édes szád sarkát mosoly nem ékesíti.
Redők sem sebzik gondtakaró homlokod.
S míg álmodat lesem, félek, elfelejti
szusszanását a lepedő meglebbenteni.

Beleborzongok... Mily' rossz lenne nélküled!
Levegő után kapkodok, hogy ne sírjak
és arra gondolok, húsz év nem évül el
egyetlen pillanattól ...és szíved lüktet!

Megnyugszom lassan, és testem ernyedni kész.
Örök félelemben virrasztok melletted.
S hajnalban, mikor paplanommal felém lépsz
lágyn megcsókolsz... Istenem! De jó, hogy élsz!

SZEGLETTEMEN

2006.10.24.

Hiába gyűrtem arcomra mosolyt
s gyakoroltam, el ne legyen rontva,
csak a munka gyötrelme vándorolt
csontjaimba sejtésként szaporodva.

Nyikorgó szelektől harsog a lét
s szemembe fújja a valóságot.
Hiába nyílik fejem fölött ég,
ha lábamra ejt egy kalapácsot.

A balga idő üget mellettem
s én szolgaként loholok utána.
Szerelmeim már észre sem veszem,
csak szép szavaim taposom sárba.

Pereme lettem az édes jónak.
Még az ős is kitagad magából.
Gyertyát fonnyaszt hantomon a holnap
s ő nyálát csorgatja egy virágról.

EGY IRODALMI TALÁLKOZÓ MARGÓJÁRA

2006.10.29.

...Hát elmúlt ez is. Enged a kéznek szorítása. Nem vagyok több, mint egy újabb adat a hordozón. Hangomat még kergetik éteri hullámok, majd lelkembe szépen visszaülnek.

...Ismerős-ismeretlenek között barátkozva osont a remény a szívekbe. S mi észre sem vettük, mikor ült közénk az Isten, de ott volt. Kézen fogva, középre vezetett szépen sorban, és láttatni engedte, mindannyian megismételhetetlen egyek vagyunk.

Szemek csókolták szemekbe egymás tekintetét. És néha angyalok szálltak alá a terembe, hogy az ellobbant csillagszórókat kiültessék az égre... És mi neveltünk, és sírtunk. Mikor melyik kellett. Majd gitár húrjának rezgése törte meg a csendet. Versekben bujkált az ígéret, és szavakkal töltötte meg a kopott padokat. Dallamok fészkeltek fülünkben fiókáknak valót, és mi keltettük szorgalmasan, és kedvesen. Majd lebegő hűvös szelek törtek be kíváncsian, és hajunkba túrták az ősnek utolsó morzsáit. De jó volt illata! A sütemények már a karácsonyt idézték s mi, mint a gyerekek, csak álmélkodtunk a sok produkción. Zenékre versek, versekre prózák, és a grafit-szürke lányokat papírra mázolták. Csak az értheti, ki látta, a csoda bennünk volt már eltemetve... Így múlt el az ünnep. Ilyenek vagyunk. Bolygók között a megismételhetetlen egyek...

Az éterből még hallani szétszaladt dalokat, és versek keveredését a hanggal... Furcsa egy koldus vagyok. Üres kézzel jöttem, s zsákomat veletek töltöm. Szívemnek e darabja már nem börtön, és nem is adat a hordozón. Csak reménykedem, magamat bennetek hordozom.

SZIGETEM

2006.10.25.

A város határán köd kavargó.
Vége már a feneketlen nyárnak.
Tompán siklik az őszi avaron
matt fényével egy fáradt vasárnap.

A gesztenyésünk, a szelíd liget,
mint csonkká égett, kidőlt kopjafák.
Csontig könyörög bennük a hideg,
ha törzsükre nyalja a szél, jaját.

Szőlője helyén most gödör tátong
maszatos ürüléke e tájnak.
Még a gízgaz is szénporba mártott,
elpirult pramper tüskéje szárad.

Egykor volt lusta tátika ásít,
megkövült fejjel nem esik szét.
De az öreg temetőhant mállik
s a harang húz egy siratózenét.

Benne a holtnak emléke ébred.
Zsibong ott vele munkás gyereke.
Meleg, nagy karéj kenyérre réved
s köztük az Isten is elszendereg.

Fához kötözve rabkutya láncon.
Hadd szenvedjen a szegénnyel ő is!
Az udvarába benézve látom,
ahogy cibálva szárad a kőris.

Kocsmának bűze árad a szélben,
aszott könyök támaszkodik pultján.
Egy részeg embert rángat a széken
asszonya, gyermek csüng szakadt ruhán.

Utcáin revés vasakat szednek,
még a buszmegállókat is lopják.
Kukákba hányt zsírpapírból esznek.
Kocsijukat csörömpölve tolják.

Hozzám is bekopog a szegénység,
szeretőim sírva menekülnek.
Goromba szókkal koplal az éhség,
s tagjaim remegve nehezülnek.

Pécsbánya, te szívemnek szigete!
Hát nálad szivárvány sosem ragyog?
...A nyomornak van ide bérlete
és én itt mégis oly szabad vagyok.

TE KEDVES ALAK!

2006.12.02.

Oly régóta várlak már!
Több vagy bennem a kiejtett szónál
s több vagy még nálam is.
Lelked madarát hallom fülemben
és az szabadon, tisztán énekel.
Kalitka lelkemet melengeti
s hívó szavára engednek a pántok.
Futkosok én is össze-vissza,
de arra várok, hogy szelídíts meg.
Rád emelem arcom s nézd,
szememben alakod világít.
A körmönfont óra csak ketyeg, kattog,
és nem tudja az ostoba,
hogyan utolsó időnket éljük.
Harapj hát számba!
Add magad kezemnek!..
Nincs értelme tovább várakozni.
Lassan belefolyunk a csillagóceánba,
s az Isten is köddé válik.

Dombok hirdetik majd, hogy róluk gurultunk,
és bokrok csöndjei hallgatnak mélyen
ha eszükbe jut, hogy alatta pihentünk.
De új ágak nyúlnak majd ágak után,
és emlékünks is lehull minden levéllel.
Belesüppedünk a fűbe,
s a szorgos kis bogárcák velünk takaróznak.
...Hát így. És most várlak, míg eljössz.
Talán belém ojtod mosolyod
és fogaid csillogását is látom.
S látom, ahogy reszketeg bőrdön
kis pihék kergetőznek,
s karomba vágyik mind!
Kedveseket mondok majd,
s Te hiszed, hogy nő vagy.
Beletúrsz hajamba, és kicsit csóválod fejed,
de nem hadakozol ellenem.
Csak nézzük, nézzük egymást csodálva
s mikor a szívemhez simul szíved,
akkor leszünk habja a fellegeknek,
és a mi Istenünk nagyon fog vigyázni ránk.

A GÉPÉSZ HALÁLA

2006.12.06.

Szerelmes filmet forgat az élet
kockáról-kockára pereg tova.
S míg alkonyomon virulva élek,
a nézők sziszegik: - Mily' ostoba!

...Lángfelhők alatt csodálom arcod.
Együtt nézzük a Napfogyatkozást.
Veled, én, szigeten randevúozok
s a hullám partra lökdös egy csigát.

Egy jelre várva két karom lendül.
Te titkokat suttogsz a fülembé.
Lepedőnk a Hold ágyára feszül,
és onnan gurulunk a füvekre.

Liliomkertben rigó füttyörész,
ha hajnalban megszólal a harang.
Két világközt lebeg e földrész
s a Teremtőnk félúton ringatja.

Szivárvány hídján vallomást teszek.
Ágrólszakadt szívünk melengetjük.
Új dallamot dúdolok, egy szebbet
és a sas szárnyain ereszkedünk.

De most vége... A gépész összerogy.
A film lefut, és padlóra kerül.
Villogó vászonra árnyék oson
s egy gyenge néző sírva menekül.

FARKASOK KÖZT

2006.12.29.

Mi lesz velem, ha szélbe kiáltom
szerelmem titkos, seb- tépte hevét?
S ki lát: Éles-vicsorgó fogakkal,
hagyom: könnyű prédaként marjon szét.

Járom az erdőt sánta nyomokkal
fennakadt emlékillatod űzöm.
S ha leesik egy, pihés-halottan,
klárisaiban szívemre fűzöm.

Szalag van hajadban, lobogsz bennem,
kezeddél simítgatod az ágat.
Én, a nyers vad, Emberként szeretlek
s vágyaimban él, hogy melléd álljak.

Semmi az élet nélküled immár,
hiszen eddig sem tartottam sokra.
Ordasok között követ egy szempár
sorsomat remélem tőle jobbra.

...Pokolban lángot zabál az ördög.
A mennyben hideg csillagok hullnak.
Vacokba törnek bele a körmök,
mert nincs vár, ami helyette jutna.

...Szűkül a vad a bércre kiállva
teli torokkal üvölt a Holdra.
S míg védtelen járja nászi táncát,
egy szomjúzó vadász sebzi holtra.

A SZERELEMÉRT

2007.01.07.

Úgy lobbantál belém akkor éjjel,
ahogy szél lebbent meg haját, ruhát,
és az ember hátra hőkölt fejével
előre dőlve látja a csodát.

Te szememben öblítetted magad,
bennem pajzán gondolatok értek.
Hozzám simultál, és lágyan súgtad,
- Ne aggódj, szerelmem, ez nem vétek!

Úgy szeretlek, mint por a harmatot,
mely óceánban fürösztöi álmát.
Úgy szeretlek, mint élni akarok,
míg benned találom szívem vágját.

S ha már nem kellek, mint ócska játék,
azért szemeid elől ne rakj el.
Mögéd lapuló, torz árnyék leszek
ki csendesen, láng nélkül hamvad el.

ÚJ BOLYGÓ SZÜLETIK

2007.01.12.

A világ boltozatán kialszanak a fények,
borús fellegek fognak össze ellenük.
Nincs korlát, nincs út, és már én sem létezem.
Téged is csak reméllek, mint vak a Napot,
s ha szemed fénye hevíti arcom, érzem a csodát.
...Várni, és újra várni, hogy elmúljanak a percek
jégcsappá nőtt mázsás áttetszőségük,
és elfolyjanak kinőtt cipőink között.
...Emlékszem, derengő hajnalon, mikor
darázs járta a füledhez hajolt szirmocskát
és imák röppentek két kezéd között,
Te tapsoltál a végén és a taps nekiütközött a kőnek.
Akkor értettem meg, hogy minden belőled fakadó
jel mit elejtesz, nekem szól, és imádban is
ostyát nyújtó kezecskéd nekem adja a feloldozást.
..Széppé teszed a rám hagyott lelket, mit őrzök
míg elér a halál, hogy tejúton keringve
csillaggá szelídüljön nyughatatlanságom.
Látod?.. Ismét csak várlak és rád gondolok.
S ezernyi kincsét hinti ránk az óra
ha eléd szaladok, és vezetlek ajtóig.
Te csókokkal csitítasz, s én könnyezem...
És eleven ágygá formálom karomat neked!
Szürkeségem is levetem, és cifrálkodok,
hogy káprázattá tegyem a lenyugvó estét.
A távolból majd hallani gyöngülő trillát,
és a tücsök is waltzert hegedül, ha lesütött
szemmel élénk állva szívünkön játszik.
Elsimulnak a füvek lepedői, s a harmat is elkerül
és csillagszórót gyújt az égen kiolthatatlan vágyunk.
S mire a dallamok, a fények kialusznak,
egy pici bolygó új pályára áll.

KÖLTŐ SZEMMEL

2007.01.16.

Lepke lidércen ájul az ősz.
Halott szárnyai földön hevernek.
Jégvirág karmával a csősz,
dér alá levelet temetget.

Lecsorog a dombnak kontya.
Fenyők darálódnak az üstbe.
Magasztos eszme hálóját fonja,
dagad az erőmű füstje.

Gallytörő késsel a kézben
erdőnek ront a vacogó.
Bogár alszik a repedésen,
álmában a Nap, már hamvadó.

Kissé odább tisztás heverész,
mintha csak odalötytyintették volna.
Vadkan túroga rajta s merész,
vaskos lépése most igen lomha.

Mellettem rózsét szed a szegény.
Kérges kezébe belemar a fagy.
Elrongyolt, kibontott inge mellén
kapkod, s fuldokló zihálást hagy.

Máglyába gyűjti a szél az ágat,
fennakad rajta a sok kis bogáncs.
Maszatos könnyem arcomra szárad
s lábammal tiprom a mohát.

Omladó falunak határán
tyúkot lop a szemfüles tolvaj.
Asszonyt is visz!.. S batyuja hátán
vándornak nem marad más, csak bordal.

Riadtan libeg az útszéli lány,
éppen hogy kamaszkorát éli.
Reszket a vágya, térde, s hitvány
szeretőjét senki sem érti.

Költőnek lenni sem ajándék.
Meglát minden piszkot, férget.
Pedig tollában ég a jó szándék.
Tiszta útra Ő sosem térhet.

Magányán nem hevít semmi.
Ajkán nyöszörög a bánat.
A világ baját cipeli.
...Szívében dobban a bocsánat.

ÉVSZAKOK

2007.01.22.

Nyáron, ahogy vajúdó gabona hajlongva
ejti féltett gyermekét szorgos kezekbe,
úgy köszönöm jószágod...
Ősszel, ahogy befont hajával a kovászos föld
zsíros barázdákkal ékesíti a semmi közepét,
úgy vagy szelencéje üres nyakamnak...
Télen, midőn vermében vackoló álmodók
hunyorognak pihe, bódult kábulatot,
úgy lobbant fehér tisztaságod szemembe...
És tavasszal, óh Istenem, trillás tavasszal,
mikor zsongó bogárcák kergetőznek
virágszirmoktól pukkanó, húsos ágakon,
s a pásztázó villanások fényére füvek szaladnak
járatlan, kíváncsi utad elé, hogy megréfálják
a beljük botlott gyomokat,
míg Te szájadban halk antifóniát
billegtetsz az ereidben csordogáló Napnak,
úgy gyűjtöm riboszómámba szavaid suttogását,
hogy felépíts belőlem egy szerelmes, jajos láncot,

mely összefonódva a széllel, minden tövist
összeköt, s felfűzi lelkem rezdüléseit...
...Igen. Így szeretlek immár a himbáló
életemben hol feléd nyúlva, hol eltaszítva,
de a sorok között megbúvó szívemet
kérek, sose felejtsd el.

HULLÁMVERÉS

2007.02.12.

Oldattá áll össze minden emlék.
Kristályként fejemben kavarogsz.
Magadhoz visszahúzol, ha mennék
s agyamból szívembe csavarogsz.

Folyód sodrába zátony is akad.
Tajtékja letisztult vízesés.
Szemeid parázsa: aranyhalak!
Felszíne áttetsző lebegés.

Tengered sója szememre kövül,
ha bánathajók érik partod.
S akkor, mosolyod, arcomon örül,
ha vitorlád feszesen tartod.

Apálykor, este, csak vergődsz bennem
s megfeneklett álmokkal alszol.
És a duzzadó Hold lüktetése
tőlem messze űz, mindig hajszol...

- Valóságvizetekbe imádkozlak!
Medrembe ne csak emlék legyél.
Áramlatokkal jövőnket hozzad,
szerelmemből naponta vegyél.

S majd szivárványgyöngyöket eregetsz,
ha nászod táncát járod, ahol
lagúnámat hullámverésszel
közrefogod. Te csodás atoll!

HANGOK FOLYÓSÓJA

2007.02.16.

A zongorába időnként belekap a kéz,
éppen csak leüt egy-egy hangot...
Majd becsukott szemmel emléken szét néz
és fejében megkondulnak a harangok.

Húrok feszülnek, billentyűk lebújnak,
szépen, lassan, megtörik a csendet.
Játszanak rajtuk szomorú ujjak,
balladába tömörítik a rendet.

A folyósóra ajtót nyit a múlt.
Metronóm kattogása zakatol...
Minden rózsaszírom a padlóra hullt,
és a szerelem megszökött valahol.

EXODUS

2007.02.21.

Óriás szekerekkel rakottan
az Úr felől ágaznak utak.
Süket füleimmel is hallottam,
mindenki a málha közt kutat.

Van, ki boldogság köntösébe búj,
és van, ki csak örömet keres.
S valaki sárga irigységbe fúl,
mert nem mondják neki: -Szeress!

Megváltóra várok én is ocsmány
rekviemmel az ingoványon.
Kabátomon utolsó gombocskám
reményét veszelve csüng a szálon.

Hittem én: Ha lelkemmel takarlak,
és hűs kirakatomba teszek,
csillogóvá fested a falakat
és méretet belőlem vesznek.

De nem így volt. Sajnálom. Csak kérdés
maradt válaszul, s búcsúzásom.
Bölcsőhalált halt bennem a szépség
s hajléktalan lett ártatlanságom...

Exodus vándorlásaim járva
kis kordélyom szarát vonszolom,
mint saját magamnak porkolábja.
Rajta kevés értelmem huppog.

Mert tompa agyamnak nem világos,
ha biztató szó ajkat elhagy,
koldusomnak Isten is hiányos,
míg másoknak jobb, ha csak hallgat.

MEGVILÁGOSODÁS

2007.03.22.

Hintál az alkony a felhők mögött
szemem prizmaként bontja színeit.
A lótosz aranykődbe öltözött,
és csodára szólítja híveit.

Banyanfa árnyékában révedek
lelki békémme bibelődöm épp.
De vágyról lemondani nem lehet,
hisz' minden emlékem simul köréd.

Hitemben, vándorszerzetes vagyok.
Saját sztúpám, testem kapszulája.
Benáreszi szavakat mormolok
világos aggyal az éjszakába.

Mert hiába sanyargatom magam,
Buddhává sohasem válhatok.
Lángos mandalákkal jön a hajnal,
és versem végén rólad vallhatok.

Mocsárból nőttél
lelked tűz-lótuszékszer
benne hamvadok.

TITKOK TORA

2007.03.29.

Mint vergődő lepke, ha hímporát levette
s a maradék ösztöneiben hemperegve
cibálja a rátaposott füvek sóhaját,
úgy rogyasztott meg e világ, mikor a barát,
kinek vágyaktól hemzsező titkaim súgtam
s Ő mihaszna módon nevetve adta tovább.

Most lángoló arccal, és lesütött szemekkel
Tőletek, kik verseim felett ítélkeztek
csak hogy tudjátok, új álmokat szórok rátok.
De annak szárnyaira már nem taposhattok,
mert azok belőletek fakadnak, s a vadnak
lelkébe mar, ha saját húsába haraptat.

És most menjetek. Titkom nyitott könyv a polcon,
ahogy a nősirom dús ajkát, ha kibontom
s a Napnak, bogárnak látható lesz a tudat,
hogy építsék a növényt, míg tart a bódulat
és ha már kövér lesz az este s ülik torát,
a fűre ejti szirmával együtt hímporát.

HAJNALI VISSZHANG

2007.04.01.

A hajnal akkor ad választ a szívnek,
ha kitárt karokkal fogadod a fényt.
Mert póre szemedben vakon kell hinned,
hogy a sötétből bújva sohasem félsz.

Míg kendőd szellőzve lobban válladon,
ahogy fuvallat éri hollóhajad,
megnyugszik minden homlokráncfájdalom
mire a dombtetőn bíborpír hasad.

Ott állok mögötted. Vállaid fogom.
Hátra veted fejed, de senkit sem látsz.
Csak érintésemmel hagytam ott nyomot,
ahol képzeletemből valóra válsz...

Most visszhangod kutatom, s várom a jelt.
Égett testemben csak dalok maradtak.
A hajnali fütttyentésekben ha kell,
válaszodat kürtölöm a harmatnak.

EDDA

2007.04.08.

Világnak fáján egy levélke vagyok.
Mennyem igencsak görnyeszti gerincem.
Életért szomjúzva poklokat falok
s a föld felszínén eléd rakom kincsem...

Mert megalkottalak egy csendes éjen
amikor rájöttem, egyedül vagyok.
Bár tudtam, szemeidben a szemérem
arcom ráncára hideg fénnel ragyog.

Tűztestem lángoló jégbirodalmán
ázott könnyektől forróak a kövek.
S majd sziklák magasába a karján
csüggök annak, aki egykor megölet.

Mindennél különbnek hittem én magam:
- Táltos-lelkem aranygyümölcsöt terem!
És nem vettem észre, hogy fonnyatagán
égő húsával rothad a szerelem.

Elhittem azt is, hogy bölcs vagyok este,
mikor varázssitalod kortyolgatom.
S hogy velem szemben soha nem volt mersze
a halálnak: s az él'tet azért hagyom.

Versed dallamát dúdolgattad halkán,
de a költészeted sosem lett enyém.
Pedig vakszememnek parazsát adtam
volna forrásomból lándzsámnak hegyén.

Trollokat, Tündéreket küldtél hozzám
és Valhallába hollóid kísérték.
Most ronggyá tépett testem, s törött bordám
füstölő húsomból árva kísértet...

- Odin király! Te Istennek hitt senki.
Hiába küldöd rám a valkűröket.
Én abból a teremből nem lépek ki,
ahonnan szerelmem halálba követ.

AHOL A TÜZEK ÉGNEK

2007.04.21.

...Hát itt vagy nekem?
Szerelmem mint a lávafolyam
mindenen átszivárog
s fodrában merülve
égeti bús lelkem kapuját.
Ha izzik a tűz, megolvaszt,
elemészt, ha csendben gőzöl,
szívem füstölög küszöbén.

...Hát jöjj velem drága!
Látod mily' forró a kő?
Bennünk égnek az ércek,
mint csillagban a reszkető.
S ha majd lábunkkal
faljuk a dombokat, vizeket,
megáradt szerelmünk
csókunkban sistereg.

...Hát merítkezz bátran!
Bennem ágyad is meleg.
Miként Napnak hevétől
a dunna fellegek.
S ha idővel elhal,
és kihűl a kő,
neveddel vésve
a síromra tedd.

FÜGGÖNYBE ZÁRT HORIZONT

2007.05.09.

Valaha messzire szólított a kék,
suhanó szemem bejárta a leget.
Lánytavasz-virágát ontotta a rét
és csipkét vertek a fodros fellegek.

Látóhatárom ablakodig tartott,
hogy tovább nézhessünk, és még távolabb.
S laterna fényével szívünkig hatott
szerelmi nászágyunk: - Édes áldozat!

Azt mondtam: - Ajkaidon zsoltárszavak lesznek
s templomod panteizmusi oltára!..
Apokrif verseket dúdoltam neked
és beleolvadtunk a bibliába.

Mára már csendesebb imákat mondunk
s elfordított fejjel visszük keresztünk.
A horizontra mázsás felhő fordul,
s a szélvihar villámmal van ellenünk.

Most csukott szememben álmok alszanak.
A messzeségben nem fogom kezed.
S anyává érett nyár pókhálón akadt
összekócolt, lógó függönyöm helyett.

BEKÖTÖTT SZEMMEL 2007.05.16.

Mennyi szenvedés, és mennyi baj!..
És minden rossz szellem csak engem akar.
Kapaszkodnék vasmarokkal én,
de ki kezem vezetné, nem jön elélem.

Idegek rágnak szemem alatt.
Dogmába örökkön kérdőjel marad.
Elveszett már, nincs bennem Credo.
Csalhatatlanság csak Istennek való.

Bűnbocsánatomra sincs oldás,
hiába a késői konfirmálás.
Csak görnyedek terhem-rakottan
apokalipszisben, vérben, unottan.

S ekkor, mint csillag pislogása
hunyorogón, karmámnak leszek szolgája.
S hogy amit ígért, ne is lássa,
bekötött szemmel visz a Golgotára.

MACSKAJÁTÉK 2007.05.20.

Több napja vajúdik bennem a bánat.
Először észre sem vettem közelét.
Lapuló macskaként, osonva támadt
és szívembe marta körmének hegyét.

Szaggatta, marta kicsiny dadogását
mint egerét, játszva ugrálta körbe,
zabálni vágyó, falánk fuldoklásán
vérző sebemmel semmit nem törődve.

Gondoltam: Locsolgasson penge éle,
hadd edzem meg magammal a vasat!
De rá kellett jönnöm, nincs segítségem
és kardom gyáván hüvelyben maradt.

...Emlékszem, valami verset szavaltam,
idegen lelkekre kiült a béke.
Majd öleltél mögém kulcsolt karral
a folyó végtelen vizét elérve.

Kövek közt inogtunk, hol kishal szunnyadt,
árnyéka iszapra: vágya vetülése.
S megbillent bokádtól, ahogy kő csobbant,
testén ijedt angyalkák rebbenése.

Aztán elmúlt ez is. Elhalt az óra.
A semmin valahol végleg megragadt.
S hüppögve, némán, levegőt kapkodva
álltam a víznél egy platánfa alatt.

Már nincs, ki hívna útjának porába
aki csókkal, zenével lelkesít.
Dongva sirat egy fekete bogárka
majd holtában koppan, ahogy leesik.

A szerszám is unja kezem melegét,
egy régen volt rózsza szárad a törzsön.
S várom, mikor adja végső kenetét
kibérelt parcellán púpozott rögöm.

Most terhes indulattal, ki halni kész,
gyolcsba teszem maradék örömöm.
Ha rám töri ajtómat az ítéssz
és mégis élni hagy, azt köszönöm.

...Az utcát rovom. Sarkon koszos zenész.
Pénzem sírva csörgetem dobozában.
Nyekergő koldus leteszi hangszerét
mellém lép, és megveregeti vállam.

MOST KIÁLTS!

2007.05.26.

Fagyban kaparásztál virágot.
Berekedt torokkal teáztál.
Ablakra leheltél, és látszott
a hóban járva, hol megálltál.

Mormoltad egyre, mi az élet,
de senki nem hallott, s figyelt rád.
Gondjukkal telve, mitől féltek,
szép jövőt: remélve álmodták.

Farsangi maszkod is elolvadt,
hiába jégkristály mosolyod.
S szökkenő havába betoppant
március: fényekkel sompolygott.

Törtető fácska sírt jajongva,
nyújtózott szegény s kapaszkodott.
S a röppenő kis viharokkal
április baján panaszkodott.

Akácot bontogat a május.
Lilát, fehérét, sárgát, mézest.
Na, látod, kis bolondom? Most fuss,
s kiálts cukros habot az égnek!

ÜRESJÁRAT

2007.06.20.

Mint nyári éjben, ha vonatom zakatol
ziláló mellkasomban belül, valahol
dübörgő sínek ritmusára kelve
riadtan ébredek szívverésemre.

Épp csak jegyet váltottam erre a napra
de kalauz, ki a tikettet lyukassza
horkanva fordul a másik felére
úgy se értené mért vagyok, mi végre.

Csöppen a csap, koppan a mosdón. Kórusa
rebbenti szemem. Mint gyászomnak himnusza
hosszú az éjszaka, karnagya lettem
lidércemnek, pálcám törje felettem.

Misztikus az ég. Tengerén kék a Hold is.
Krátereiből sugárzik a hipnózis
s ahogy óceánok vizét emeli,
felettes énem szép lassan elnyeli.

Tudatfolyamom hagyja el a partomat.
Megáradt szobámban hulláma fojtogat
s a szerelvénym rángó nyikorgása,
visszavontat a belső állomásra.

Csak kósza szellem, mely vagont lengi körül
aki mikor születtem, követ mind közül.
Kendője a föld. Könnye a harmat, majd
szemfedőmnek rám teríti a hajnalt.

LIBRETTÓ

2007.07.15.

Ha dalocskámat szívedre akasztom,
a hegedűn elpattannak a húrok.
Mert éjeken vad ménések közt alszom
s ha ébren vagyok, igricbőrbe bújok.

Azt mondtad, dúdoljam tavaszom neked
s esőcseppekkel kísérem hangszerem.
De bíz', lelkemet könnyekkel pengettem
s a színpadra érve a függöny lebbent...

Mint Nibelung gyűrűje: átkod vagyok.
Hiába csillogok kincsként ujjadon.
Lándzsám hegye: rozsda foltja, nem ragyog
s eldobott köveim alatt fulladok.

Vagy mint Radamesz: büszkén tartom kardom!
Hogy néked, Aidám, Napata völgyén
csókod íze eleven sírként hasson,
míg Amnerisz üres úrt nevel ölen.

Vagy lehetnék akár Cavaradossi,
aki hamisan festi meg szép arcod.
S puszkagolyóktól érezzem mardosni
sziklának csúcsáról feladott harcodd.

Vagy épp' Don José, aki Michaela
szelídségét többé nem veszi észre.
Inkább elkeseredett törét nyomja
csalfa-gyönyörű Carmenja szívébe

...Felvettem a hangom, csak úgy legato
azért, hogy mondjam, mennyire szeretlek.
De hiába minden, többé nem kapok
vétkemre harmatos csókkal kegyelmet.

...Szürke gödörben hempereg a tócsa,
botladozó lábam a nyárba akad.
S most elcsukló hangon búcsúzom hosszan
görbült lemezem ócska tűje alatt.

VÁLTOZÓ ÁRNYÉK 2007.07.31.

Úgy vélem, már mindent elértem.
Nincs bennem űr, ami fájna.
Sem tomboló jó kedv a halálra
ami megtorpanna, ha látna.

Van házam, vagy saját börtönöm
melynek rabja, s őrzője is vagyok.
S ott mormogó ajakkal hagyjatok,
ha a süketség bennem gagyog!

De nyitok én, nyitok rést szememre
s láthatóvá válnak akkor a falak,
a tömény, roppanó-vörös tégláin
elhalt csontos, munkáskéz-akarat.

És látni vélem árnyékát a vágynak
ahogy lopva bújjik szegletében el.
Mert magam körül változnak a tárgyak
hisz', minden várból egyszer menni kell.

De kilincsét mélyen a szívembe rejtem
s ha már posztján nem strázsál bakó,
utak simítják görbült, béna lábam
s késve rájövök: - Élni volna jó!..

*Továbbnyitom szemem. Nem csak résnyire.
S retinám lesz Zeusz legszebb égíszé!
Villámok hagyják el cirrus hajamat,
keresztén a szög alá kezem beakad.*

Mert belőlem nőnek a felhők is
amikor harmatpontban vagyok.
S könnyemben úsznak csillagok,
ha bogárka hátán ragyog.

S őszi tücskök ciripelve rólam vallanak,
ha dunna-fellegködben megvillan a fagy.
És fatörzsekre puha mohát lehellek.
Így talán rám akadsz, még az is meglehet.

Majd meleg szobád csendje sírva én leszek,
ha szalag fonja kezed, legszebb versemet.
Mert tovább élsz, hisz' benned új valóra válnék,
s ahogy változol, úgy leszek más árnyék.

AVARBAN IS AZ ENYÉM VAGY

2007.08.31.

Ahogy suta levelek színesednek
magam előtt rugdosott avarban,
úgy görgetlek emlékeimben,
szívemben, lelkeimben.
Csak nem jön az ígért óra s mégis,
szekérháton vágat a soha vissza nem térő.
De lepotyogott darabkáit két marokkal
szedegetjük kötényünkbe rejtve,
hogy ráncaiban bátran nevetessünk.
Mert ott senki nem fedezhet fel minket.
Csak ringunk, ahogy sziromba fullad a méh,
míg lábacskaín lassan kopik a nektár...
Szebb jövőt képzeltem Neked
és biztosabbat magamnak.

Hisz' a söprű-szelű forgásban
csak összevegyít minket ez az ősz is.
Sok lehullott alaktalan idegen ékesít,
aztán mellém látlak,
mert a Te színvilágod szememnek könnyem melege.
S alakod édessége, íze a bennem álmodónak.
Csak vagyok...
Emlékeket görgetek,
lábammal továbbra is az avert rugdosom
és nevetésem vélem felfedezni zizzenésében.
A szilfa is Téged sirat.
Hulló, fonnyadt gyümölcse cefrét áraszt,
mert kezecskéd bársonya neki csak ígért szüret...
Kutyák kísérek.
Csontos bordájuk lucsok,
fejüket lógatva kullognak mögöttem.
De felhúzza szemükkel mégis Téged keresnek hozzám...
Igen, egy szebb jövőt karolnék Beléd.
Aranyát adnám a maradék nyárnak,
hogy munkálkodjon,
ruháját fonja édes tenmagadra
s akkor, szikrázón figyelne engem is
aki csak rám tekint.
Mert bizony,
Téged látnak szememben,
arcomban, mozdulatomban.
S ha egyszer poroszkáló lábaimat
szekerére veszi ama siető múlás,
hadd értse mindenki, hogy eléd rohanok én.

ELVESZETT ÁLMOK

2007.09.18.

Reszket, kocog a pohár a tálcán,
kicsiny kezecskéd ajkadhoz húzod.
*...Éjibe lucskos, sár-csizmás lábán
szákurességgel egy halász kullog.*

Teának vizét forralja mécses,
a levélből teszel épp' keveset.
*...Fáradt szíve, mint tenyere: kérges
a halakból ma sem volt kereset.*

Csak a szád az, amit harapsz össze
és gondolkodsz azon, bárcsak jönné
s terítődre ajándékot hozzon.

*...A Hold sovány fénye fogyóban már.
Édes, szuszogón pihen a bankár
s én újra, előlről fogadkozom.*

MAGAMBA HALVA

2007.10.23.

Egyszer csak csend lett. Nagy csend.
Fülemben nem dobolt erem.
S egy hang azt mondta: - Halj meg!
...De bennem nem volt félelem.

S én néztem, amit ég ád,
ha hóval takar temetőt,
s fonnyadt gaz ölel fejfát
lyukas dunsztosüveg előtt.

Reliefjén, egymáson,
egymásba taposott lábnyom.
Mint a szívemmel játszó
síró gyermek, csak hogy fájjon.

Most rőzselángot nyaldos
egy hideg, szorgos kezecske
kopárrá tépett hanton...
S e szív, örökre feledve.

TEMETŐ A SZÍVEM KÖZEPÉN

2007.10.24.

Tartalom vagy bennem. Istenvárás!
...Az oszlop mögül elindul árnyékom
S én nesztelen követem léptét.
Mert kerítések lécein villanok
minden hozzád kopogtatott éjjen...
Csak nem alszom s nem alszol Te sem.
Armageddon-szemed fénye:
vándorbotom jelzőtüze,
parazsán mezítláb járok.
Kopogások zaját erősíti a szél
s agyamban halnak el dobogásai.
Vonítások szegélyeznek,
cikkanó szárnyak csapják hajam,
puffanások vesznek el a porban.
Koravén tücskök dörzsölik lábuk,
mintha piszkukat akarnák levetni,
majd kilátástalanságukat belesírják
a reszkető csillagóceánba...
Csörömpölő kripták közt matat a Hold:
pattan a kő a hűvös magányban.
Elfolyik a távol, nem látni a végét.
Holt világok kórusa zümmög:
sub rosa dallama a fáknak.
(A száraz avar szanaszét hemperereg.)
Temetőszívemben kis virágaid
locsolom: gyomokkal teli tenger,
s Atlantisza lelkembe fül.
Otthonommá tettem e világot.
S ha utam végén, küszöbödről,

mint éjbogárkák, világít alakod,
elhiszem szívárványát árnyékom
holdkóros, sánta-gyászának.

PIHENŐ DALOM LEVELE

2007.10.28.

Szeretem, ahogy ujjaid lágyan a zongorára ejted... Éppen csak átbillen-
nek a billentyűk. A félénk hangok Chopinné állnak, s én bűvölve
könnyezem álomba magam...

Igen... Elképzelek, ahogy kezecskéid feltárják az évszázados melódiá-
kat, hogy minden leütésre rózsaszírom dobbanjon szívemből a padló-
ra... S Te csak illatozol, néha rám nevetsz, s a beszökő fény laternája
angyalként ültet a hangszer elé...

Csukott pilláim alatt zenéd hatására röppenő szellő borzol hajamba
lágý tavaszt, s mint konfetti-örömök, arcomba ráz száz cseresznyevi-
rág...

Így alszom reggelig...

Nyál csordul ajkamra, hogy kisdedszerelem becézését rajzoljam pár-
námra...

De jó is hívni nappalom szenvedőit, izzadt munkám csodaszép kapu-
ját! Boltozatát a mennynek, s cirrusz fészkeibe álmodó igazságok ma-
darát!

S mint boldog ara hosszú fátyla: selyemfilmet perget a bennem levő
vászon. Hangosfilm ez. Ujjaid játékától hangos. De csak éppen annyi-
ra, hogy szobám sötét csöndjét ne zavarja meg.

A falra felfeslő tűzvirágok, mintha értenék álmodásom. Néha, parázs-
ból felállva táncba kezdenek, s ölelkezőn követik a bennem lévő dalla-
mot...

Látod, kedves?

Egész napos várakozásom engedtem szabadjára, hogy dadogó dobo-
gásaim láncait kottákká szelídítse a Benned rejlő metronóm...

Most biztosan alszol Te is...

Talán hegedűm hamissága, talán tücsök messzi cirpelése zavarja füled,
de vágyba tekintő karmesterünk mégis büszkén hajol meg ez éjjeli
koncert után...

Mondd! Ha csak üres termeknek visszhangzik szerelmünk játéka, ak-
kor is leülsz a zongora mellé?..

ÁLMODOM 2007.10.30.

Te bennem lévő, édes dallam!

Szövevénnyé szédült ősi szövetségben, mint Vulgata, Jeromos vezeti kezem. Kereslek letűnt nyelvekben, poros bibliákat lopok miattad, (keresztje égeti lelkem). Legendákat hiszek igaznak, (mondákat szövök én is) s a fuvolámon Miattad rejtem ujjaim hegyét a valló sípokon. Kisése árrebb, a lóhere lila virágán zokog egy méh, és holtan zuhan a törött szárhoz...

Csak nem jössz... S ahogy margaréták elképzelt festményen, úgy ragyogsz bennem, és segítesz lapozni minden éjjelen át a következő napba, hogy újra reménnyel várjalak.

Zsákom zegzugában mennyi ócska holmi! S mind, mind nyomja vállam, ahogy lassan szóródnak szét utamon. Nem tanultam az alázkodást, most mégis érzem erejét Istennek, ha néha térdre rogyok. Mintha véretem Grálba fogná fel az idő, hogy szennyezze jövőjét ki rám talál, de halhatatlanságom csak küszöbödíg tart. Mert felszáradt erőmmel mennybe nyíló felhőket táplálok, s ha arcodon érzed a langy esőt, rólam hoz hírt az echószekér.

...Álmodom.

SZILLOGIZMUS

2007.11.08.

Hát itt vagy újra?!

Halk rituáléknak szentelem énem, csak hogy magamhoz imádkozzalak. Kövek körében esőt szít a természet, s én forgok tengelye körül. Nem is eső, nem is vihar, csak harmatköd üli szívem ilyenkor, amikor nálad időzöm.

Mert szürkeségem csorgásában a legszebb fényesség vagy. Hangoddal hallok a dalokat, s a szelek kántálása felerősíti a tenger zúgását. Valami távoli sziget, valami földfoszlány indult épp homokot mosni a vízhez, hogy ünneplő-fehérben láthasd a bennem lévő partokat. Néha gályák eveznek a világnak, de nem tér vissza egy se. Elnyeli az ár szorgos kezüket. Ágyúit nem sütötte el senki, s a hullámsírban domborodó hajófenékről lassan elhalnak a segélykérő jelek...

Magam vagyok...

Nincs oltalom, nincs menedék ezen a tengeren. Nem világának tornyai. Azok besüppednek, s csak mélyemben adhat glóriafényt az árvaság...

Emlékszel? Rós hasána volt, s e két napban lángokat láttunk a szikláról. Vétkeink is velük égtek s mégis, bűnbe kíváncztunk minden percében ennek az ősznek. Mély harangok öble visszhangzott, kis felhők ütköztek, csak mert féltek s permetként ért földet a sok színű avar. Akkor még nem tudtuk, hogy a természet eme rekviemje értük, miattunk sírja bánatát.

Mint John Constable: Dedham völgyén, úgy kanyargott köztünk a folyó. És szemem ecsetje a tiltott partra, Maria Bicknell képében festette hiány-alakod. Mert szétszedett minket is az ősz. Csőszén elrebbent a vajúdó varázslat, s most üres kezekkel lógotam a naptár hulló lapjait.

Így, várakozásomban, egyedül, neved sebzi számat, s bölcs premiszszákból rakom össze hús-vér halhatatlanságod...

RELATÍVITÁS

2007.12.08.

Látod, ismét itt vagyok...

Nem mehetek messzi. Akár hogy lökdösnek az elmúlt napok, bilincsbe izolál utánad a vágy. Gombostűvel szúrtalak szívemre. Így nem csak egyedi szépséged tündökölt ott, hanem karddá fent szögként libegsz közepén. Mert albumokat töltök veled, hangoddal bélelem fülem, majd életedből eloldalogva sarokba állok.

Azt mondod, jó az együvé tartozás! Bizony, jó... Csak árnyékom hosszú feléd, ha elindulok.

Karamell nyúlósággal süppedek a mába, és kapaszkodni sem tudok beléd holnapomon. Kötelező küzdelmekből építkezünk, fájdalomtéglaink összeroppantják boldogság koszorúink. Aztán hiába kémleljük tovább ismeretlen világok titkát, csak magunkban kutatva találjuk ablakaink...

Vajon összerosva görögnek bolygók és csillagok, hogy gömbbé kopik mind? Vagy szétszórt kötényéből ejtett minket is az Isten csipegetni az angyaloknak?

Ó, mennyi kérdést lát szemem, hogy választalan butasággal szívja létem erejét a csend! Mert hiába a dalnok értelem, s lantok ezrei verseim kovácsa, ha csodáit nem mutatja, kincsét elrejt mélyen, csak szupernóva robbanással csillogtatja aztán a sorokba rendezés... De lám, nem marad belőle semmi... Majd új szeretők jönnek, újabb lantosok, akik énekükben tisztaságot tesznek a lesöpört asztalokra. Minket meg befogad a természet. Oly puhán, ahogy anyánkból engedett erdőnek, mezőnek, mikor cirmos Hold vajúdott fényt homlokunkra...

Látod? Még itt vagyok... Hozzád nagyon közel.

Óriási nyomás alatt naprendszerünk spirálkarjának belső részén. Sűrűségünk lávák, kövek, atomok, szenek összessége, és egymás amplitúdói szerelmünk rezonanciájának. Aztán múlik az idő, ami tán nem is létezik, csak kelyhében gyöngyözünk óborként oltárán a sosem élt csillagoknak.

Most ismét veled bíbelődöm... Gondjaimban csitulva alszol. Míg szorgos nappalom pirruszi győzelmet hoz, addig álmaimban kitöltöd hangárom sohasem szunnyadó röptét. Mert hiába a távolság, meggörbül a tér e két világ közt!..

KÖSZÖNTŐ

2008.01.02.

Orákulum bódulatban fogant a lét.
Prófécia papjai jósoltak jövőt.
Angyalszárnnyá fagytak hó alatt a lepkék,
s idegen oltáron vártam a Teremtőt.

Pukkantak üvegek: (színes ólom-ikon),
csillagok szóródtak több ezer szilánkhöz,
rejtélyes ékírással papírjaikon
Bacchus-köszöntőt fabrikáltam a mához.

„Istenítélet” gyanánt: Pezsgő íz büntet!
Tovább marad homály a kabbala titok.
Bubborékos aggjal, hogy ne legyek hűtlen:
Kívánom, legyen szép minden újévítok!

ÁRNYÉKLELEK

2008.01.08.

Este van. Szívemről leverem a port.
Záram ajándékát: forgatom benne.
Konyhám homálya mit sem változott.
Mint ha örökkön magányos lenne.

Begyújtom a kályhát. Tüzem világít.
Fortyogó fazékban mosdó vizem fő,
és a szürke falak málló árny'it
lángvirágok színezik messziről.

Ahogy melegével öblöget a lég,
emlékpáraktól ködösödik szemem,
ahol árnyéklelkem útvesztőjén
napi gondjával küzd az értelem.

Mert hitem vesztve a csodára várok.
Álmomban Lourdes-i forrás csobog.
Gyógyulni vágyó zarándokúton
fáklya szegélyezve mécses lobog.

Aztán összerogyom mégis. Nincs erőm.
Hiába minden mandragóra főzet.
Mint ki túlvilágról visszatérőn,
fájdalmában kábulattól dől le...

...S ahogy a forró lapra gőz csapódik,
szívdobogással lélegzetem szűröm.
S mint révületbe keringő dervis,
a vízgöngyecsöpp sisteregve üldöz.

CERES ISTENNŐ BŐSÉGE

2008.01.08.

Életünk hiába nyúlik éveken át, csak annyit kapunk a napok gyönyöreiből, amennyire ablakunk nyitjuk virradatkor, hogy kötényünkbe gyűjt-hessünk minden ízes harmatot. Aztán, huss, felszáradt könnyekkel áldott gabonák imbolyognak kíváncsi szemünkben.
Látod?.. Elefántcsonttoronyaink is füvekké szaladnak, ha énekünkbe kapaszkodik a szél.

Hiába minden tapasztalat, empirikus nézeteink örökké változnak, s csak nem nyughatik a rácsodálkozás.

Ceres, bő gabonát, édes gyümölcsöt kínál kóstolásra, s mi kissé facsart szánkkal fanyalkodunk a megélt szerelemre is. Nem csoda, hogy telekkel büntet az Istenség életünk nagyobb részében. Mert képtelenek vagyunk befogadni a megélt szirmok bársonyát, ahogy futtában csókolunk éhes arcokat, gyenge kezeket ahelyett, hogy megállnánk az igaz szerelemnek.

Az én ablakomban, az én szememben Te vagy a hajló gabonaarany!
Gyümölcsöd: csókom íze, s alkonyom is a legszínesebb alléi utamnak, ha beragyogja koronáit a láng-vörös Nap.

Tudom, mind ez kevés lesz neked, mert amin Te csodálod a világot, az tőlem messze jár. Az a madár csak pihen az ágakon. Mégis, utam

vándorai, a cammogó fák gyökerüket emelik a töredezett rögökből,
hogyan követhessék trilládat.

Talán eljön az a pirkadat, amikor szívet rebbennek a szabad tollak, és
galambok bólogatnak ébredésünkre. Talán juthat közös kalász. Ta-
lán akad majd virág kócos hajunkba fújva.

De addig is, földig eresztett kezeimből, kötényembe markolva szórom
az Isteni mannat: Szeretlek!..

ODAÁT

2008.01.21.

Míg pici ujjaim összezártam
térdelve, kemény dobogók felett,
atyám langy keze pihent vállamon
s keresztet rajzolva ítélkezett.

Akkor, ott, igaz volt minden zsoltár,
áhítat lengte a nyirkos falat.
Nem értettem sokat a Talmudból,
s nem mondott semmit a Tízparancsolat.

Csak a gyermek, aki bennem játszott,
az nézegetett lesve a térre át.
Mert várta a labda, a síp, a gól,
és az egész gyereklelkű világ.

SZÁMKIVETETT

2008.01.26.

Parttalan vizeken hegyet játszik.
Erdőket nyújtok éhes halaknak.
Mentő tutajok belőlem fakadnak
akkor is, ha evezőtlen' látszik.

Büntetést érte tán nem is érdelek.
- Jaj, gyorsan, szabad lobogót elő!
Szikláimba vájva korhadtnak keresztek
lángjait mossa a zátony-eső.

Velem fül mind, ki rám épít házat
s otthonnak véli e szürke tájat,
hiába tanította a teremő.

Gleccser-folyó sodró olvadása,
s egy életunt kavics csobbanása
karikát rajzol ernyedő kezemből.

KÉZFOGÓ

2008.02.02.

Rónába kiált a távol.
Sőre fordul ki karámból,
s a pitypang vajúdó lánya
ezer fiút szór a tájra.

Pörös ajkát szél zúgatja.
Durrog a csikós ostora
s a repceföldre tévedőt
itatni tereli előbb.

Redőzött lapály mindenütt.
S a szilfát rágszáló ürüt,
kisgyerek nógat kötélén
aprócska bokor tövébe.

Lajtos hordót húz a szekér.
Ihatnék a markos legény,
s díszes kecskebőr kulacsán,
nagyot teker annak nyakán.

És a puszta ünneplőben!
Bárányt béget a felhőben,
s gőzölögve, fejen állva,
esküt szór a délibábra.

TÉLUTÓ

2008.02.12.

Olyan furcsán ért véget a tél.
Lassan, észrevehetetlenül
siklott tavaszról át a nyárba,
s én még mindig nagykabátban,
kissé lezserül gombolkodva
dideregtem gondolataimba zárva.

Csak a táj volt oly ismerős.
S ahol eddig zsibongásra várva
tépett gallyak kopár szele fújt,
ott puffanó zöld koronák közt,
illetve a lány levelet
figyeltem, ahogy zubogott a kút.

Mit messzi, távozó ködöd szobra
belefagyva a levegőbe,
őrt állva faragta jégbe magad.
Most páráként illansz – Te elfáradt fény
csámpás lustasággal egy más világra!..
S én habos vízbe éleszem arcomat.

ALBEDO

2008.03.24.

Sem foncsor, sem tükör, nem vagyok.
Rólam senkire fény nem ragyog.
Csupa jég és csupa felhő,..
Lebeg bennem a szenvedő.

Bölcsőben nyöszörög a holnap...
Úri szelek lökdöste fonnyadt
virágaim szára kérgesen, -
csak a váza csillog fényesen.

Pulzál, lüktet még kicsi teste,
s a dongó is belehalt az estbe
és nem hint rá édes pollenködöt,
mert a Nappal - a vihar költözött.

Most Tejúton keringő planétám
rajta billeg egy margarétán.
Könnye heve: gőzölgő szilánkom,
mely lecsapódik ékkőnek kriptámon.

...Hisz' tapogatva, hogy írjak vakon,
ha már úgyis nyelvem harapom
ösztönösen, magam tagadva,
minden fényességem lekaparva.

ÖNARCKÉP

2008.03.24.

Ki győz bennem?

Dühödt bikát csillapít a gyöngye gyermek bennem s bár dölyfös szarva
sérti puha kezét, azért csak leteperi a kínjában fűjtató vadat. Az meg
száz sebből vérzi el minden bátorságom, mik évek alatt rakódtak
rám...

Meghalt a vigasz, elhunyt a lobogó máglya. Hamvába rajzolt életutakat
fűjt össze a szél, hogy a romboló vihar földbe verje a megtört rögöket.
S én jóga-nyugalommal figyelem, ahogy elfogy a világ varázskertem-
ből...

Nem bánom...

Csak kezem ernyedése hullámszik a dombokon, ahol magányos vándo-
rok lesik a lenyugvó este pille röptét, hogy szemükre csókolhassa utol-
só lobbanását az égi utazó...

Így vagyok sötétben...

Csillagaim belefúltak az azúr óceánba s hiába lebegnek két világ közt,
árnyékom letaposta a vétlen füveket.

Mellettem bűgő agitátorok, verselőik kopnak el, daluk visszhangja
örökkön rezg'i fülem. Néha lecsípek egyet a kottákból, és szavalom
boldog öntudatlan, hogy melege fellazítsa a jégbe fagyott virágaim.

Aztán dörmögök, saját versem harapom számba s mint a bolond, magamra fordítok nyelvet.

Halál megváltás újul bennem, magam alatt tüzet gyújtok, s próbálgatom nyalka lángjait.

Ekkor kizökkentenek...

Feladatokat aggatnak rám, miket utolsó pillanatig hagyok, s ha már vámszedőim megrántják a nyakamba tett láncuk, sebtében táncolom szét a megmaradt parazsat. De sérüléseim senki nem érti. Bohócnak vélnek, amiért füstölgök, s mivel nevetetni nem vagyok képes, így nem vonják kétségbe rajzolt könnyeim.

Most csak vagyok...

Szemem nem tudja mit kutat. Szívárványhártya takarja íriszem, és tükrében magát olvassa mind, ki halni vágy. Pedig azon a hídon, alig hallhatón, gyermek szalad a túlsó partra, mert neki a vadak dübörgése, nem hoz kíváncsiságot az összetákolt karámon. Bizony, Ő, a kertben érzi jól magát.

SZÉPSÉGEM

2008.03.29.

A szépség, nem tudatos virág. Mert a gizgazban fogant földi nedvességet is éppúgy szívja a méh, mint ahogy a gyermek szomjúzza az anyai szót, ha csibészségen kapva, az belekócol csalafinta hajába.

A széltől göcsörtös, égre nyúló ágban is fészket talál a rejtőző, hiszen neki ringást ad annak bólogatása, ahogy cibálva úri-szelek marják a pihés levelet. Mégis, beborítja annak sebeit s mire kikel a végtelen zöld, szemünkbe peregnek azok fonákjai.

Ami engem melegséggel tölt, az másnak tán langy pocsolja s nem tudja, hogy üdítője gyöngé szívemnek. Mert az Ő erős szándéka túlmutat a torzak lelkén, hisz' vizei, tiszta tükörképek.

Ficáncoló halrajokban is elveszik a leváló, bugyogó korallok közé ékeli létét, s hiába hívják a szabad óceánok, neki tenyérnyi parcella lesz csupán a világ, de az, a legszebb gyöngyöket eregeti a magosba.

Így látom nyugalmat lelki békémnek. A szépség tán nekem szép egyedül s nem bánom, hogy benne vagyok boldog, s ha kell, benne sírom

halál-könnyeim. De az a gejzír, mi a felszínre visz, másnak is adhat éltető meleget, ha betekint kertembe, és nem bánja, hogy maszatos lehet utazó lába.

Mert a makulátlan járású szépségek mellett, bizony, elfér az én csám-pás pásztorbotom is.

HAJNALI MEDITÁCIÓM

2008.05.05.

Ha semmit nem veszek kiindulásul, csak Ptolemaiosz, Kopernikusz, Kepler, Galilei, Newton, Hubble világnézetét, s figyelem, ahogy változó felállásokban igazolják létezésünk az űrben, vagy Wundt, James, Freud, Jung, Pavlov, Wertheimer, Rogers, Laing tézisé az elme tanulmányozásában, akkor kijönne egy megalkotott faj, egy megalkotott bolygón, aki a tökéletességet hordozza. Csak hogy, így nem számolok a psziché állandóan igazodó alakjával, mely minden környezetet kitölt, s hozzáidomul a társadalmi normákhoz. De ezek a normák sem képesek kordában tartani a szellemet. Mert az a szellemiség, minden kilégzésünkkel elhagy bennünket, hogy akár jól, vagy rosszul egyesülve lehessen a mindenkori kiválasztott. Talán épp ez az Isten! Így vagy részese az egésznek, így igazodom hozzád, így válik kenyér kiejtett szavad a belégzők torkán. S az, hogy fuldokolva-felköhögve élesszék túlélésük, vagy jóllakottan, kis pocakjuk simítva mosolyogjanak rád, csak rajtad áll. Tudod, aki megfog, az elenyészik. Táptalaja-bölcsője, az előtte járók ölén ring, s humusza marad az utána jövőknek.

Mivégre jöttünk? Mi cél vonzza a csírába pattanót, hogy termikus erőknél dacára földig göngyölgethesse alakja legjavát akkor is, ha néha maró szelek torzítják bele a pusztába, s hiába mulatják sziszegésük, lelkének alakját nem csorbíthatják kis villámaival? Mert az a lélek a legegyszerűbb dolgokon áthalad, megérintve a csodát mutatót s a rok-kantat.

Már a mag is szerelem után kutat ösztönből, lelkesen, hogy majd együ-vé kapaszkodhassanak a fényre, ha burkot repesztve felemelik kis fejük súlyával a harmat zubogását. Mert bár egy csepp az élet, az lencsét fókuszál, s felnagyítja szemünkhöz a hozzánk hasonlót.

Minden civilizáció kitermelte a maga túlélését. Ki jógával, ki imádsággal, ki dervistáncsal, vagy misztikával. Vallással, vagy pusztán dallal, színházzal, jóslással, párkák fonalával, vagy bármi efféle gyakorlattal de mind, mind a maga örömére teszi.

A boldogságot csak annyira hordozzuk, mint a bánatot. Millió emberek csörgedez annak erőssége, hogy épp melyik üli arcunk, ránk rogyasztva annak minden mézét, vagy minden könnyét.

Aztán az a sok felfedezni vágyás! És ez nem csak tudománykeresés, hanem a hétköznapiak egyszerűségére való törekvés. Ahogy a cukor olvad, vegyül, saláta ázik ecetes szirupban, mert az ő élete a mi életünk immár, s bizony, így leszünk egymás táplálékai. Mert ami neked fáj, az nekem bánat. Ami gyász, az rajtam fekete. Bennem kotorja medrét megfeneklett uszályod, ha nincs már hová menjél az egyre távolodó partokon. Ahogy én folytatódok gyöngé kezekben, ha támaszukká válok a kicsiknek, nagyoknak egyaránt. A boldogság belőlünk fakad. Minden lehunytt szemhéj mögött csillagot kápráztat a vérkeringés, mégsem látjuk, ha kinyitjuk azt. Pedig a világ létezése, a Te valóságod, gyermeked igazsága lecsókolt szemek mögött rejlik.

Néha örült dolgokat követünk, hogy elménk frissességét bizonyítsuk, mert abban látjuk a kitörést, vagy akár a végső megsemmisülést, ha minden erőnk elhagyott. De ne feledd, amit Te emelsz, azt csak Te bírod el. Másnak, más van a kezében. Kinek szerszám, kinek kés, ki épp tollat ragadott elő. De aki fegyvert fog másokra, magára, az is szirmokat álmodik, s a démonok is lecsendesülnek a hajnali ködben, ahogy kihúzza magát a virág.

Látod?.. Minden, EGY egész!

Az idő múlásával a mai bánatok csak kavicsok lesznek kezeidben. Hát óvatosan morzsold most őket, mert bár tiszta gömbbé kophat mind, azért azok még nagyon sértik kezed puhaságát. Így, ha majd békédben ismerős dallamot füttyörészel, nem kell megtagadnod azok vízbecsobbanó karikáit.

GOBELIN 2008.05.07.

Színekről álmodik a vászon,
harmóniát lehel kopár falakra.
Foltot csorgat a méz-sűrű árnyon
redőny léce közt fáradt tagokra.

Gobelines keze lámpafényt szövö,
szuszognak vele a tárgyak.
Imaszó hallik, néha egy dallam,
bennük sóhajtanak a vágyak.

Két marok fonál tarkáll a réten,
házak között megbújik a szél.
Falombja ing-leng a kerítésen
és a vándorló nyáj hazatér.

...Vadtenger habja veri a sodronyt,
világítsen csillagok helyett!
Rozsdáll a horgony a hajóorron
az árboc ma menyasszony lehet.

Vagy ménes dobog patkót a képre.
...A bohóc most vígan trombitál...
Fárad a szem is, pillája rebben,
aluszik mára az aranyfonál.

HOLDVILÁGKOSZORÚ 2008.05.13.

A réseken visítva bujkált a szél. Sovány gyermek karikákat rajzolt a befagyott ablaküvegre. Valami kóró karcolta a csorba keretet. Néha nyafogó hangot hallatott, mintha holtában is bebocsátását kérné a langy szobába. A lánykán kissé hanyagul lógott egy pöttyös kendő, ami torka védelmére volt, de a játék öröme szellőssé tette a nyakat. Kis szervezete, mint hímporát vesztett lepkeszárnyak, tehetetlenül vergődött ég és föld között. Utolsó morzsáit ette belőle a láthatatlan kór.

Fehérvérsejtjei napról-napra többen voltak.

- Nézd apul!.. Mekkora Holdat melegítettem a jégvirágra! Ez a legfényesebb csillag anyu, ez a legnagyobb te vagy, ez a pici itt köztetek meg én.

- Látom, kicsi Tündérbaba. Ujjacskáid olyan ügyesek, mint a varázsceruza!

- Gyere ide! Megmutatom a mennyországot, ahol az angyalok esténként diót esznek, meg kalácsot, és az orvosságot nem ismerik, mert mindenki egészséges. Itt fent ahol anyu csillaga van, itt van a mennyország!

...Óh, Istenem! Szegényke, annyira komolyan vélekedik a világról, és olyan jó gyermek. Még édesanyja hiányát sem sírja bánatba.

- Az öcsikéd csillaga hol ragyog?

- Neki még nincs, mert ő még nagyon pici. Mi világítunk az arcocskájára. Látod, itt lent, ahol ez a szép szírom van.

És tényleg... A jégvirág bölcsőt körvonalaz, s ahogy az utcai lámpa fénye imbolyog a kerítés lécein, úgy válik káprázattá a téli éjszaka.

Ekkor felugrik, odamegy a kiságyhoz, megcirógatja testvére alvó homlokát, s egy kis törölővel itatja a felböfögött tejet.

Lassan fél éve, hogy a nő belehalt a szülésbe. Azt mondták, talán egy ilyen eset akad, ezer terhesség közül...

A kályha lapján lévő repedésből néha huppogó kis lángok törtek fel, ahogy a szél a kéménybe csapott. A férfi, hangokat vélt. Megkötötte a parazsat, mintha abban rejlene a magyarázat. Hosszan nézte, majd fejét lehajtva rácsukta az ajtót a síró máglyára.

- Hamu... Suttogta maga elé.

Csak hamu maradt abból a testből, akit egykor ölben emelt a küszöbön át.

Közben a lányka is elaludt öccsét karolva. Az apa erre várt. Kis fenyőt hozott az udvaron lévő hasábok mögül, és elkezdte csendben díszíteni a fát...

Csilingelésre ébredtek a gyerekek. A kislány szemében sárga gömbök villogtak, a fiúcska ügyetlen tartással billegtette fejét a szokatlan látványra. Az orvos kezébe nyomta a csengettyűt, az rögtön a szájába vette. A lány ma nem nyafogott. Csak egy szisszenés jelezte ajkán, hogy megkapta az injekciót. Pöttöm ruháskákat vett elő az egyik fiókból, és elkezdte öltöztetni a karácsonyi babát...

A hónapok egyre gyorsabb, és súlyosabb lábakon dobogtak. Már nem volt elegendő az otthoni ápolás. A kórteremben egy steril fülke rejtette magába azt a bölcs szempárt, aki ha apjára nézett, mosolyával tudatta, figyeli őket egy angyal a jégkristályok mögül. A lányka nagyon halkan dúdolni kezdett. Csöpp erejével nehezen szuszogott:

- „*Messze száll a fecske, messze száll a nyár, felbő jár az égen, ősz van újra már...*”

A férfi ráismert felesége nyugtató dalocskájára, amit annyiszor énekelt a kislánynak altatása közben. Nem volt képes uralkodni magán. Borzalmas, keserű könnyekkel zokogott, kínjában rárogyott egy kihúzott székre...

A lányka kimerevedett szemében elcsitultak a haragvó Istenek. Babája ringása megállt karján, majd lassan lecsúszott a padlóra...

Az évek úgy hozták, hogy a többszöri hó hiányos teleket felváltotta ismét a fagyos karácsony. Hatalmas csillámló pelyhek temettek földbe-mart sebeket, s a tócsák tetején latyakba mártva kásásodtak. A csontos bokrok subába fordultak, az utak eltítkolták a rajtuk járókat.

Az utca végén, bólogató bugájában, ablakkerethez lengedezett egy elszáradt rezgőfű.

A házban sárga gömbökkel fenyő állt. A konyha kövén fiúcska tologatta lendkerekes autóját. A lapok rendezettsége utakat vetített elé, hogy az asztal alján lévő tűzoltóállomás befogadja kis járművét. Az apa régmúlt fotókat rakosgatott. Egy asszony és egy leány vonásai keveredtek bennük. Kiválasztott négy képet, amin maguk voltak külön-külön, és egymás mellé rakta őket.

- Mit szólsz, fiam, ezekből csináltatok egy családi képet! Úgy sem készülhetett soha olyan, ahol négyen vagyunk.

A gyermek csak játszott. Kalandjai marasztalták az elképzelt városban. Ekkor a férfi észrevette az ablak külső felére futott jégvirágot. Kinyitotta a belső szárnyat, s egy óriásit körzött a befagyott ablaküvegre.

A fiúcska felfigyelt a beáramló hidegebb levegőre. Kíváncsisága apja ölébe ültette.

A kavargó szél, az utca két oldalán álló oszlopokra fűzött lámpatestet himbált, fénye néha bele-bele villant az emlékkarikába.

- Apa, nézd! Sír a Hold...

S riant a jégvirág, beleszédült a szobába, majd a málló párkány sarkában, könnyezve lecsorgott...

KEZED RÁNCAIBAN

2008.06.07.

Kenyér csücskét majszolod,
nekem csak karéj marad.
Örök gyermek maradok,
bizony, az idő halad.

Fogatlan szád rám nevet,
-Jaj, egyél! mondod – anyám,
és én újra ringhatok
kezed ráncaiba tán.

VÉLETLENRE VÁRVA

2008.06.07.

A kandeláberre az van írva: Életveszélyes! Én előtte állok, és nem merem hátam támasztani rá. Lesek minden irányba, honnan jöhetsz, de csak az autók zümmögése hallatszik a távoli főútról. Az orgona épp csak virágzik, a csalán már magasabb a gaznál, a kiskertek parcellái gondos kezekről árulkodnak. Egy elhagyott állomás padozatát bontották szét, és most lógó lécekkel kotorja a leszórt kavicsot. A távoli semafor örökké pirosat mutat. A sínek olajos talpfáin macska szaglássza a neki tetsző füvet, rágcálni kezd egyet, de amint meglátja mozgásom, elsiet. Ahogy a kis váró bódéjának ütközik a szél, a sarkokat szürke homokkal tölti s a szétázott, fakó papírszemét épp csak kilátszik a porból. Valami van ebben a lepusztult ürességben. Nem áraszt szomorúságot, s így részvétre sincs szüksége. Egyszerűen csak tudatosít, hogy folyamatos a változás.

Nem beszéltük meg, hogy ma jössz. Azt sem, melyik időpontban. De amikor elváltunk, megígértem, hogy várni foglak, amíg csak emlékem fogságában vagy. Néha már azt sem tudom, miért jövök ki. Mi az, amit remélek, vagy miért nem zavar, ha éppen esik, s rajtam nincs kabát. Néha viszont hallani vélem a szuszogó mozdonyt, gőze lábamat éri, ahogy a vagonok közt lesem a nyíló ajtókat...

Gyerekek ugrálnak át a magas lépcsőkön, szüleiket siettetik, hogy mihamarabb érhesse nek a tóhoz. Aztán kisebb csomagokkal leszállnak a kerttulajdonosok, egyik vetőmagot, a másik permetezőkannát cipel, új

nyelet hoznak a csorba szerszámokba. A gereblyézett sárga kavics megsüpped minden lépésnél s mégis, az emberek fegyelmezett sorokban várják, hogy elmenjen a vonat. Utolsónak lépsz le a peronról. Olyan méltósággal, olyan kecsesen, hogy nem tudok szabadulni a pillanattól. Bámullak, fejem rángatom, hogy jobban lássalak a tömegtől, s ahogy a korlátot elengeded, biztos vagyok benne, hogy angyal szállt közénk.

Úristen! Ez a sok ember veled utazott, és mit sem látott az egészből! Hát itt mindenki vak?

Hozzád sietek, kicsit összeverem bokám, bólintok, és kezicsókolomot köszönve felajánlom, hogy viszem a bőröndöd. Olyan természetesnek veszed a dolgot, hogy szinte nem is törődsz velem, gyengéden kezembe teszed kezed, majd intesz, hogy kövesslek. Talán hordárnak nézel, vagy imponál magabiztosságom, nem tudom, mert nem is mosolyogsz. Csak csetlő lépésekkel inogsz az apró kövek közt, s én, mint a szolga, óvón figyelem úrnőm botladozását...

Azon a nyáron egyre többször jöttél abba a kis faházba. Megengedted, hogy csónakot béreljek, olyankor kenyeret dobáltunk a pihenő kacsáknak és neveltünk, ha egy fürge hal ért előbb oda. A dombon sétálva átöleltelek, hogy hosszan csókolhassuk egymást a takaró lombok alatt...

Óh, milyen véletlen az egész világ!

Lánykák szalagjai pörögnek botokon, megcsóválják maguk, s a fiúk ámulva lesik tulajdonosukat, hogy találkozhatnak szemük.

Vagy éppen kutyák vicsorgásától hangos a környék, mert irigykednek, ha közülük egy párra talál.

Véletlen, hogy ez a Hold követ, s talán véletlen a gravitáció is.

Mégis, minden olyan rendezett. Pontosan érkeznek évszakok, a körforgásban tökéletes az összhang, s a sírás is akkor fojtogat, amikor az első rögöt dobom a koporsódra...

Elmúlt a nyár.

Hiába tologattuk egyre kijebbe a felgyorsult napokat, a nyálkás ködök rátapadtak a házak falára. A tó lusta gőze, mint ha utolsó lehelete lenne a haldoklónak, elgyengülve rezgette tüdejét: a nádast. Az állomásra

kísértelek. A vonat fűttye itt visít még fülemben, és vele hallom, amint fogadkozunk mindketten a csösszögő vasóriás előtt...

Kezem már őszülő hajamba túrom, kissé megfésülöm vele az össze-fűtt kócomat s bizony, jól esik lassú simogatása fejemnek. Megépült az út is. Autók zümmögnek összekoccanó vagonok helyett, a tó hatalmas könnyecseppet formált a beomlott partokból s az orgona illatával itt, a szívem közepén, mint mindig, a véletlen csodára várok...

SZAMÁRHÁTON

2008.09.01.

Míg illó olajok fűszere boldogítják nyaram, csendes kántálásba vergődöm a Golgotán. De nekem nem állít magosra keresztet a felszabadulás, mert ez az évszak sem növi túl a "salamoni" falakat. Ahogy tobzódik a sok trilla a báránnyefellegek között, úgy habzanak puffók álmok szemhéjam mögött. Pedig csak Te bújtál alá, míg álmodtam nyaram s hiába-dohos falak közt térden imádkoztam... Magdaléna sem volt jobb Jézushoz, ahogy Te szeretsz engem. "Allegro" lényed csitít'nám lassú adagiómmal, hogy dallamot töltsünk üres kottafüzetbe, de rabszolgaságunk spirituális zümmögést sző szánkra. Nem énekelhetek tisztán, szabadon!.. Azt a hangot, mely torkom rez'gi, folyton tépve köhögöm fel... Pedig metronóm skálán cir'pel az ünnep, ha Veled vagyok. Látod?.. Még táncom sem karcsú, törékeny kellem,.. nem lazíthatja izmaim a féktelen ritmus. Zongorát kalapáló kezekkel ütöm a holnapom és senki sem érti a torz recsegést. Tudom, Te lantos vagy szívemben, Veled tiszták az örök dallamok, de ki süket fülét a Napra tartja, csak megégeti azt, nem hoz belé csengettyűt a misék béke-harangja. Hát így állok én is süketen e világban. Szirén éneked hozza a szél s én árbocra kötve lógotom boldogtalanságom. De nem baj, mert azok a zenék, mik szemem alá táncolnak Téged, hozsannát adva nyelvemre fügefádról, új ízzel töltik létem az olajfák alatt. ...Most pálmákkal locsolom utad, magamban ismét EMBER vagyok, csak számaram az, aki sétál bennem az út közepén, ahogy ténfergek a senki földjén, Te, és én közöttem...

ÉJEK ÁRNYA

2008.10.26.

Tűnődik az éjszaka homálya:
hogyan áshatná mélyebbre magát?
Mint lötykölve rengő, tengerárja
mossa kisdedszerelmek nyugalmát.

Összerezzen minden élő bölcső,
a holtak ingása még nyikorog.
Valahol felsír egy alvó költő
s a papír öklébe gyűrve morog.

Álmatlan, fekete fátyol lebeg.
A szuszogó hörgése épp' megáll.
Kósza, vakvillám gyújtja a leget
s hamvában füstöl az éji madár.

Tolvaj fosztja a megélt vágyakat,
nem sejtí a préda, hogy nála jár.
Kutyája vinnyog a birsfa alatt,
vérebe fagyva az éj: port szítál.

Lopódzik az országból a néma,
keserű könnye tán gyémánttá vál!
A szónok visszhangja bezzeg léha,
e sötétből kiutat nem talál.

Gyilkos a csönd: éle nő a fűnek:
alvadt tócsában reszkető lábnyom.
Mustgáz-mámorú gyertya füstje
kavargó szél hoz denevérszárnyon.

Zavart, holdkóros minden és mégis,
olyan tiszták az apró bánatok:
*'Mint csecsemő, ki bömbölve kéri
az ételt, és emlőbe harapott!'*

De eljönnek majd a Tűzimádók,
hisz' velük a szerelem is örök!
Ahogy letiport szívemmel játszó,
mint titokzatos gabonakörök...

...Borgőzös párát lehel a hajnal,
legyek kotorásszák benne lábuk.
Az égre mutató pap magasztal
és angyalok bontogatják szárnyuk.

Reggeli imát kondul a harang,
Vénasszonyok sietnek elébe.
Nyelvükre tapadt ostyába harap
Az ellenük vétkezők mérge.

BOGÁR

2008.11.22.

Ugyan,.. mit mondhatnék nap, mint nap, amitől életre kél a holt, s az árnyakban vacogó emlék falhoz lapuló vállal menedéknek érzi a kutyaugatást is...

Amitől ablakok reccsennek nyikorgó kerettel, zsaluk közt megbúvó szempárok között, mert halk léptekkel várják a remény elveszett kopogását.

Vagy csak füveken botorkáló bogarak rejtik a Hold eosin fényét, ahogy meg-megcsillan a kikandikáló levelek közt?

... Emlékszem, tán gyermek járt bennem és ócska ruhámban ért el a boldogság, mikor egyik estelen szentjánosbogárka szállt a kerten át, megérintve a szőlőlugason fennakadt fáradt, ócska szívem.

Jaj, azt a pompát, mi gyúlt bennem, és megmozgatta arcizmaim, mert elhitttem a csillagok hullásának igaz meséjét, amikor beteljesül a valóság, hazug világban.

...És megérintve puhaságát, kialudt kicsi teste, hiába voltam óvatos.

Akkor jöttem rá, ne akard a világot magadnak! Legyél csak részese szerényen, csendben, de mit ád, az belemaródik minden idegszáladba, ahogy mozogsz, ahogy beszélsz, ahogy teszel benne.

...Csak ültem ott, némán, néztem, ahogy életre kél ismét benne a fény,

és tudtam a remény dobogólábait az utcákon, tereken, nevenincs koporsókon, kik bölcsőbbek lehettek tán mindenkinél, mert kik remegő lábakkal ülnek este a tévét bámulva, nem tudják mennyi a világ. Mert nekik az éj csak szobájukig tart leeresztett redőnyökkel, néha rést üt rajta néhány csillag, de nem vetülhet árnyként takarójukra szemfedőnek...

Látod?.. Én gyermek vagyok ismét. Bennem bogárként él a Hold, a csillag, a petrezselyem fűszeres illata ott a kertben, hogy lecsillapodhasson minden menekülő emlék, alvónak szemébe szállva, engedve, hogy tovább álmodhassa a bennem megélt csodát...

AZ UTCA 2008.12.05.

Az utca, ahol járok,
alvónak; szíve – álma.
Halk csoszogással krárog
a lélek vándorlása.

Járdaköve: párnája
sok zuhant, halott fénynek.
Sárfolyó-bekötő a
tenger-virágos térnek.

Lobogó fája odvas:
pondrónak bölcső-háza.
Lombfedele: mennyezet
e szűk-csonka Hazára.

Városrész-ajándékom
málló falaim mocska.
Rokkantaknak kordélyon
hagyott kis, málha-lomha.

Ravatalom: tetszhalott
angyal-koporsóm szobra,
de szívemben hordozom,
ahogy engem az utca.

ÁLOMITTASAN

2008.12.07.

Éppen csak szürkére váltott az ég,
s a mögöttes fények lángra kaptak
hajad szélfúttá rései közt, és
a hirtelen dermedő csendben nagy,
álmos szemét vetette rám az éj.

De mielőtt lecsukta enyémet,
a pillanat hunyorgásain át
csillámok kíséretében véltem
felismerni a Teremtőt, mint ad
Angyalt a világra, amit kértem.

Tán a vérerek, talán még a Nap
játékát láttam. Vagy csigahéján
málló szivárványszínt a mában, ha
fűről lebukó bogár törli rá
zuhanásban, mit rá mért a harag.

Moccanni nem mertem, olyan szép volt.
Mint Babilon kapuja: isteni
színfolt: meredt rám a város épp hogy
résnyire tárt, megmaradt utcái,
ahogy felém hozott lusta álmom.

Már nem tudtam mi a való, és mi,
amit már hagyni volna jó, ebben
a fraktállá szédült, furcsa, talmi
REM-világban. De lágyan, engedted
fejem egy éjre öledbe halni.

ÁLMOD PARTJÁN

2008.12.21.

Rengőlomb diadémja
glóriatüzet pöfög -
hamuhulló-bársonya
bokrok árnyai fölött,

s ahogy arcodat festi
az őszi ködszitalás,
úgy folytatja színre-színt
fakó-lélekszorongás.

Ébred a Hold. Szívgyenge
álmod rebegő fényét
fároszszem dadogja el,
hol érzelmed tengerét

a roncshajód ússza, de
fényedre fény, nem felel.
Csak dombok közt villan meg
szemem tükre-árnya, mely

tutajt bont habok közé,
hogy fövényre élesztve
többé ne váljon köddé
máglyád, a mennyei jel.

SZOLGA KARÁCSONY

2008.12.31.

Az éjjel közel jött az ég.
Arcomon gőzölt párája
s amit itt hagyott, szerteszét
olvadt. Puha hópárnája

szívembe fagyasztott álmot
s mint ki sok év múlva éled,
úgy tartott foglyul egy szálló,
utolsó mag: a reménynek.

Zigóta teste, mint féreg.
(Hisz' nem látja saját sorsát!)

Agyamban oszladó méreg
a bennem fogant valóság.

Kerengő dervissé lettem
kolduló, hamiskás hanggal.
Szédülten megrogyva engem
soha nem vigasztal angyal.

Karácsony csillaga reszket.
A fenyők elsírták bajuk.
Meleg szobákba csöppennek
gyantába kövült sóhajuk.

Mirha, tömjén füstje lebben,
a harang is éjfél kongna.
Ezen az vak égitesten
az Isten is csak egy szolga.

Királyok, próféták jönnek!
Az ajándék meg elmaradt.
Hatalmi köntösbe szőttek
terheim görcei alatt.

Minden rab, hogy égbe jusson,
göncölre akasztja nyakát.
Odafenn, a ritkás csúcson
cseléd lány gyűjtja föl magát.

S a tákolt jászol körül, ha
húst váj a szálla, (holtfáradt
tenyérnek életútjába)
savanyú fröccs szaga árad.

Csak lelkem vigadna végre!
De a Kisdéd most száll, s bennem
tetszhalott ima rogy térdre,
mert keresztet ácsol kezem.

KÉK ESTI RAPSZÓDIA

2009.01.15.

Hajlongó fák tépik a Nap sugarát.
Kölkeik: a bokrok, fel-fel ugrálnak.
Reszkető levelük lángokban állnak,
ahogy vérszínt pöffent a fáradt barát.

Arcán az ég, már tolvajnak ad otthont,
lopva oson ott egy másik égitest.
S mint sztyeppén vándorló, ki étket keres,
csillagmaradékot majszol a koncon.

Szívem is pont ilyen: sebzett kék térkép:
akkádok hada szaggatta a vértjét,
hogyan ereim folyóit rálötyköljék.

Azok lemossák a hamis szerelmet
és tudom, így kapok esti kegyelmet,
mert bennem hunyja le szemed, a mélykék.

POROSZKÁLVA

2009.02.24.

Nem tudom, éppen mit vizsgálódsz a mába, de lelked békés rendje
csecsebecse-ékszer testedbe zárva, hogy Zeppelinek hajtógázaként
hangtalanul repítse ereidben a női erényt: - GYÖNYÖRŰ VAGY!
...Aztán kiül arcodra, elidőz, s a férfiak kihúzzák magukat a tereken a
gyerekzsivajok között...
Tudtad, hogy míg alszol, a benned lebomló sejtek tovább örökítik a
megélt örömeiket?
...S hogy a sírokon görbülő nénik mécsesei az öregek billegő álma, ha
már ki-ki hagy a valóság fogsága, s csak a múltbéli alakok táncolják
körbe a bezárt kezecskét, hogy el ne aludjék lelkük rőzselángja, ahol
már magasabb a hamu, a pernye a tovatűnt pislákolásba?..
Míg létünk kaszálóján csak egy pipacs is virít, s az akár mily' fonnyatag
a porban, a rögben, addig új lepkék bábozódnak a pusztában arra az
egy kis piros szigetre, amit úgy hívnak ők, hogy REMÉNY!
Akkor az oltárok megvilágosulnak, lassú kántálásra tejfogával emlőt
kóstol a szerelem zigótája, mert táltos a rügy, a folyó, a belé lógó nyír-
faága, s a dermedést zsibongásra váltja egy szó: SZERETLEK!
Hát így vizsgálódom én, és vizsgálom naponta újra akár többször is,
oktatómat: - e vadont poroszkálva, féllábú szívemnek mankónak talál-
va Téged sejtjeimbe zárva.

UTOLSÓ PILLANTÁS

2009.02.27.

(Pécs, keleti városrész)

Tudod, ha már itt vagy, nézz szét:
a Mecsek patkója lángol.
Hajnalát terítve kérték
aranykincsüket a nyárból

gőz'lő, száradó virágok.
Az utak csak itt kezdődnek
s amerre, ha csorbán járok,
hazatalált röghöz köt le

egy újvilágú zarándok.
Keletebb a városi fény
igaz, kolduló halált hoz
az éhező, sosincs-remény,

mégis szerelmeket vonszol
nyirkos oltárai elé.
Csak ki érti tudja, kosztol
terhes por fűj város felé.

Biz' temet'len földre léptem
dörzsölt szemmel e Hazába,
mert mikor születtem, térden
csúszva jöttem a világra.

De akkor nem mondta senki,
hogy ez élet-halál játék,
ami azoknak, igazi
bankókkal teli ajándék.

Nos, barátom, ím' a házam.
Ez a kis pötty a térképen.
Mit kérges szívvel és Lázzal
kegyelmükből elértem.

És még mennyi, mennyi plecsni,
itt a hátszói részen,
mit bujkálva kell keresni
tízezrek bádogszívében.

Vagy a kert, hol fenyő állott,
még gyökerét is kivették.
Pokol-bányagödör tátong,
munkások lelke: üresség.

Erdőt böngész az éhes gép,
a karók nem adnak támaszt.
Csonkolva lóg a szegénység,
rikító varjúhad fáraszt.

Valahol mindig elakad
az ígért szó, s a friss forrás,
mi szomjunk oltja, nem fakad,
szikkadó, cserepes a szánk.

Csak a jussunk, ami járna!..
Osztozunk bolha csípésen,
fejünk alatt hűl a párna,
virrasztva, itt, az alvégen.

Lassan szivárog a reggel,
kéményeket dőnget az ég,
foltos, megfakult sereggel
gyehenna örök tüze ég.

MINT LEPKEKÍSÉRTET

2009.03.04.

Míg én lepke-vallomások szárnyacskáin kísérem álmaid, Te vergődve rágod magadról a bábót, hogy csodálhassa lile röptöd káprázatát a szem. Dadogó számmal követem utad, és szaladva kapaszkodom minden ágra, min megpihensz. Minden legyintésedre legek csapnak össze érted, majd elcsitulva lábadhoz simul a szellő, hogy dicsekedhessen könnyű lépteddel az égnek, ha füvek sóhaját emeli csókjára reggeli harmattal a Nap.

Neked csak egy suttogás a magas, Neked csak távollét a mély. De nekem, ki bénán lábra állva, mankómnak találva Téged, rianás az ég is, ha csillagok távolodnak tőlem, és üstdobok pulzálása sérti véresre fülem a pokol, mert igazából sehová sem tartozom ezen a világon. Csak megfigyelője lehetek minden csodának, ha szemem prizmaként bontja a fényt, de szenvedője a valkúri seregnek, ha lelkemen kérik számon tetteim.

Egyre távolodsz Te is....

Amit mondok, azok semmik. Csak ismerős dallamok. Ezért nem áldoz az ember, hogy saját lemezén hallja nap, mint nap ezt a zenét. Elég csupán néha a fülnek. Attól még időnként dúdolja a száj, majd belehull a széttaposott porba...

Nincs elég tudásom elmondani lelkem szavát. Csak érzem, ha a magasba vágyom, akkor fájni fog a huppanás, és hiába rugaszkodom a szikláról, a súlytalan lebegés csak néhány pillanatig tart csupán. Pedig nem kellene mást tennem, mint helyes sorrendbe tenni a betűket, hogy poharad lehessen, ha inni vágysz. De képtelen vagyok rá, mert kutam is, könyvem is még senki sem látta... Talán nekem nem is léteznek ezek a dolgok. Talán műhelyszagú fáradt délutánokban kereshetném csupán, mikorra tapasztalatomban megül a büszkeség, mert képes voltam elvégezni a rám hagyott munkát. Talán nekem addig tartanak a betűk, míg kalapácsom alatt pengnek az ódák, ha Rólad álmodozom. Mert ott aztán, ahol már szinte rutinból dolgozhatok, kevés figyelem szükséges az észnek, ezért az döngeti kapuid bebocsátásért. S bizony, bennem nincsenek gátak, amikkel körbevehetsz, mert én álmodlak magamnak egyszerűen ha kell, vállamat fogva, és Istennőként, ha szemérmeesen csak figyelem intését gyönyörű kezedenek.

Csak addig zavarlak, míg Neked nem teher. Ne törődj sérülékeny szívemmel. Mert én összeomlva is tudom, hogy Te vagy az utolsó mentsváram... Hát majd szelleme leszek, ha szél csapkodja nyikorgó ajtaját. De azt akarom, ha valaha rám gondolsz, szívdobbanásokat vélj felfedezni az üres falak között...

ELMOSÓDOTT KÉP

2009.03.31.

Havazás szakadt ki szívemből
s az egykor trillás, könnyű ágról
zúzmara hullt nyitott nyakamba.
...Csak ki ismeri hidegét a csendnek,
tudja pelyhét a képzeletnek,
ahogy belé olvad a valóság
törött kérgébe, melyet felszívott

gyökereink sudarát bontva,
vénült level'it sárgállja a tavasz.
Valami ott felejtett emlék csüng
sosem volt száron, úgy fonnyad,
úgy aszal a perzselő idő,
hogyan hamuvá tapodnak új, és új
rügyek a sosem volt nyárnak.
A hideg kabátomon reszket,
a toll kezemhez fagy.
Melegítő szavad filterét
már elkortyoltam rég.
Az úrron túli virágzásban
aromát szippant a hozzád
közeli csillag, ahogy lelked bontod
örvény'inek a megélt szerelemtől.
Itt, lenn a Földön, puha nyomok
tócsákba fagyasztják a reggelt.
Meghalt zenészt kutatva,
bizonytalanul, néha még elidőz
bennem egy távoli zongoradallam,
de ahogy árvaságom kiolvassa,
úgy menekül sírva a billentyűk közt.
Arcod: szemem párolgó tengerén
ködtakaró-háló - vetett üresség.
Hát papírt veszek, és elkezdem rajzolni
alakod legjavát, hogy a deszkasírba
mártott tintából újra formálhassalak én.

AZ UTOLSÓ

2009.06.14.

Papírkosár tartalma velem van teli.
Kopott ceruzám grafitját rejti a mély.
Szavam tépettsége? Se száma, se szeri.
Csak úgy bujdos fejemben kínzó szenvedély.

Holtágba sodródott lehullt fa virága.
Vize: ringva itatja szédült hímportát.
S ahogy süllyedve elnyeli, még kitarja
a szemnek a táguló búcsú karikát.

Így tűnik tavaszunk trillája az ágról,
s e pár édes betű: eskü – hogy szeretlek.
Nem hoz megnyugvást, ha forr, lüktet az álom,
- képkeretbe foglalt utolsó leveled.

GONDOLAT 2009.07.27.

A Te vágyad,
a Te erős akaratú kitartásod,
a csókod, a melled, az öled a szád,..
Mind, mind olyan nekem,
mint fűnek a fellobbanó gyufafejnyi foszfor,
mint vaksi hangya csápján a mézharmatgolyó,
mint könyv a tudásnak,
gyereknek játék, fogócska,
kamasznak copfos lányok kacaja,
éhezőknek uzsonna,..
Vagy éppen a vérkeringés,
mi sejteknek halmaza,
szerelemnek csobogó háza, folyója,
oltalom öble a léleksírás-hossznak,
mely spirális kódok halmazán tanyáz.
Vagy csecsemőknek ujja,
ha anyja apadt kebelén hál,
s az mérgező gondoktól terhesen
felremeg a testre, hűvösen,
s a szomszéd ágyon felejtett
szemén hadakozó csellel, ösztönből
tejtől duzzadó kisdedszáj hadonász.
De mondhatom úgyis,
hogyan vár a hegyfokon,

oromszikláról leugró madár,
fényesség, melegség,
erdők és tanyák,
kövek – ligetek – kertek – házak,
mint lobogó zászló, s katona,
ki győztesen harsonáz!
...Vagy rost az uszadékon,
málló göcsöt bomlasztó,
űzött ünőnek gomba,
avarsír-koporsó -
boly takaró téli álom,
...örök álom, a soha fel nem ébredő.
De nem is! Hisz' sugárnyaláb vagy,
magnitúdó mérték a kvazárok felett,
mert Isten halmazra rakott bolygói közül
a Te fényességed csak én bírom el.

TANTALOSZ

2009.08.01.

A puha éjpihék éppen csak takarták az árnyakat, mikor fekete lánggal falánkul fellobbant az ég üszke, s a dombok máglyáit ijedt ropogással locsolta a szél. Platánok vergődtek még, hogy levessék koszlott bársonyuk, majd kotyogva tompultak bele az éjszakába... Csendessé váltak a fafaragók, a míves dolgok aludtak, pihenésre vágyott az izgága kálász, s mint a tábori gyerekzsivajok, lassan beletompultak a tájba. A gyónások halk nyögései koccanásra bírták a gyöngyöket: *(áldott gondolatán elidőz a néni, feláll, csoszog még, s a lámpaolaj lötyte-aljába ereszti annak béléit.)* Bohém festők a Hold udvarán bacchus-táncot jártak, s mint szőlőszemek: mindenfelé potyogtak csillagok. Előbújt odvából, szárnya kiteljesedett, majd lecsapott a bagoly egy földön futóra. Szeplőtelen fogant egy felhő is, csöppje alig érte a füvet, annak tövéig már nem jutott el. A templomtoronyban az évszázados óra megnyikordult, hirtelen feljajdultak az Istenek, de mint aki horkanásán összerándul, úgy nyammogtak s ernyedtek el.

...Alszik a végítélet is.

Ebben a csöndben, ebben a lassú fordulásban szívemet alig takarta

álom. Vergődve rebegett, néha ki-kihagyta monoton ütemét, majd svádája metronómmá lüktette mellkasom. Csak Te jártál-keltél bennem, kísértáltál a térre, s a sirokkó melege sós párát lehelt a szádra. Kezed karodon pihent. Fejed szellőre fordítottad, hajad félrebillent tincse homlokod finom bőrén lengett, s valami megmagyarázhatatlan szerelem osont közénk. Én, aki csak fektemben csukott szemmel látlak, s Te aki álmodásom csúcán mint *tilde*, megpihensz. Jó volt így akkor. Csak sokáig tartson az éj, gondoltam. Elnéztem járásod. Nyugodt, aliglépteidben meg-megkotortad a port, kicsit biccentettél, tán még mosolyogtál is, s épp hogy hallhatón dúdoltad dallamunk. Mint ha csak erre várt volna az éjszaka muzsikása, összepödörte lábait, s hegedűje cirpelésén gyantát csepegtetett egy szusszanó fatörzs. Borzolások bokrokat ráztak, levél-konfetti szóródott utadon, hogy csókjuk még elérje bille-gő bokád csontjait. Ekkor köd pöffent az alvó füvekből. Gőzében: mint félhomály: a látnok, kántálva mormolta varázsszavait. A madarak nyugtalanok lettek. Ijedt fiókáik nyújtották nyakuk. Szítálva színek takartak el, néhol még bennem felejtetted szemed, s a pára koralljai magosba eregették megmaradt pöttyeid. A bódulat vége volt. Albedo hullámok szaladtak az égig, a menny kapujában már vártak rád, s mint a halálraítélt, aki még felkel, íriszemben tantaluszi kínokkal robbant a reggel.

SARKI FÉNY

2009.08.08.

Boreális fényekkel cikázol szobámban,
szegletem térképére rácsöppensz épp.
S ahogy mondtam a térítők abroncskoszorúit,
málhaként zúdul az éjszaka szét.

Ismét egy este: az óriástakaró,
széppé teszi az örökké kopó tárgyat.
Renyhül a háló is, a lusta Hold éhes,
étkéül köréje gyűjti a csillagokat.

Csak Te vagy még, ki reszketsz bennem,
Te világűrre locsolt fényesség!
Ágyamban ringó galaxisokkal
szemedből izzó az Istenség.

SZERELEMSZÜLETÉS

2009.08.14.

Zuhatag füzér'i csillagóceánnak
bőröd barnaságán elidőz kicsit.
S mint talizmánját a legszebb vágnak:
ékszereit nyakadba ültetik.

Könnyű kezeddél utána kapsz talán,
hogyan érezhesd hevét még e nyárnak.
Nagylombú fák, lusták, bólogatván
perzselését suttogják a szádnak.

Ősrobbanások üvöltnek bennem,
milliomod másodperceken állok!
Te a fellocsolt aszfalt gőzében lengve,
s én porgyűrűben utánad járok.

SPIRITISZTA SZEÁNSZ

2009.11.05.

A ráncos este gyűrt lepedője kisimult az éjjel, s a vásznak feszességét
elirigyelte a Hold. Éppen csak kidugta fejét, fénye tán jajongott, de
krátereit eltakarta szégyenében. Nem volt láza, nem volt lüktetése, épp
úgy szűkölt, mint a kint hagyott kölyökkutya a ház előtt. Ladikon eve-
zett a szél óriása, lapátjaival meg-megborzolta a nyugodt bokrokat.
Hálóban a csillagok sokasága lotyogtak maszatos egymásaikon, majd
bő fogással karján elsietett egy Zeusz hírnök. Fellegekkel hullámozott
az ég óceánja, csendben könnyét ejtette minden halottért. Lábnyomok
teltek, majd kiöntöttek s a tócsák végül elillantak a föld pórúszáin.
A templom ott állt a dombtetőn. Falait már megviselték a letűnt száza-
dok, erózió bomlasztotta a hitet is, de a lány arcán ez csöppet sem

látszott. Sötétben indult útra minden hajnalon, s ahogy haladt, madarak dalát ébresztette zörgő járásával: kavicsok ropogtak, majd koccan-va gurultak szét. Reggelente gyertyával lobbantotta a kelő Napot, s az olyankor még szikrázóbban ragyogott be a kitört ablakon. Az éjszakától már csak álmái vacogtak. De ahogy megbabonázva nézte az apró lángot, szívében kabbalai misztikával új erőre kapott a „Rózsakeresztes Rend”. Hiába, művész volt maga is. Rajzaival borította a csupasz falakat, verseit már dúdolták több falun keresztül. A templom neki nem csak lelki menedék volt. Hitte, ha a kopott oltárkő előtt fogadalmat tesz, segítik őt abban az Istenek. Így történt akkor is. S ahogy kedvesét körvonalazta a láng szemében, tudta, hogy e látomás örökre szól. Ó, bárcsak értené, miért zarándokolja át az éjszakát minden nap, mintha már otthona lenne a dombtetőre hordott kápolna. Ekkor gondosan összehajtogatott levelet vett elő, és hangosan ismételte annak szavait:

A Tengerműves

...Hát mégis közelít'sz felém, ha "zeném" hallgatod. Látlak, ahogy benne állsz, és táncolsz nekem valami hibetetlen szépet, hogy férfiszívem megtelbessen Veled. Elbiszem, ha mondd, hogy találkozunk még. S én nyughatatlan türelemmel visелеllem várakozásod.
Kellenek a titkok, amik szunnyadásai életre kelve küszöbögig hozzák a szerelmes órákat, hogy perceik bennünk robbanjanak szét, s az összefolyt csókok hígsága kidörzsölt ajkunkon pihenjen el.
Igen, ma sokat hajóztam, de míg szorgos kezem ampává nőtt, ritmikád libbenését csodáltam a ficánkoló balrajokban és szememmel mindenhol érintettem tested.
Most martján ülök valami bársonyos fellegnek, a rózsaszirmok utat vetítenek a homokba és vitorlám fújom feléd. Kishajóm karcsú, fürgé, víg szélzenére dagad a szunnyadó lég benne, s míg kotyogásán ringnak a babok, palackom előre hajítom versemmel, hiszen a legszebb nőről kántál éneke, ha kibúzd annak dugóját:

*Válladon valami láng fut végig,
bokádon zsarátnok hempereg.
Pernyetáncod tűzrománc, s az égig
növő szerelem ellepetten
terül szét a felperzsert számon.*

*Hát tűzzé válok, véled egy leszek,
s a pattogó szikrák homálya
eltakar. És összeforrt testek
vöröslő kéjjel: a határba
kilépve óriási lábnyom.*

De csitt!.. Ne még... Először felszántom a köztiünk lévő óceánt!

Legutolsó üzenet volt ez, amit kapott, ami imára készítette minden reggel, hogy hite ne hagyja el. A maradék gyertya masszaként zuhant a megolvadt viaszba, kanócán megdőlvén erőlködött a fény, s a túlcserdült tégely elengedte forró tartalmát. A lány keresztet vetett, a papír már magától csukódott össze az élek mentén, s az univerzum duális selyme kifeszült reszketeg térde alatt. Mindennél erősebb késztetést érzett valami másra, valami újra, ami levitáló erővel bír, ami megmagyarazza holdkóros lépteit. Fogai közt kétségbeesett szavak morogtak: „... és ne vigy minket kísértésbe...” Felállt, odament a tengerre néző ablakhoz, már látni vélte kapitányát, ahogy az elő jó a habokból, a tajték nekicsattant a sziklának, freccsenő permetben szárnya nőtt a víznek, s a kabócák egyre erősödő segélykiáltásában kinyújtott karral, megkapaszkodott az ég vitorlájában...

ENIGMA

2010.01.16.

Enigma kódok ébredése
kattogva elmémbe zúgva zakatol,
hogyan megfejthesselek egy hűvös éjjen,
ha brácsának kuvik dalol
s a lombos fák közt meghúzódó dallam:
(bár lelkembe váj, mint égi hegedű,
nagy tudású Istenek sügnak össze halkan:
ajkamról lecsorgó neved édes-nedű.
Majd megrészegülvén, mint tébolyult
zenész, ki ráülvén összetöri hangszerét,
de kántálva hívja tovább bármilyen

borús az ég, mint bagoly a kedvesét
úgy állnak össze az üres hangok,
kódtalanná válsz bennem, Te csodabogár!
Mert, bár lehet, hogy éjjel néma a határ,
s a rét is dongótól üres,
holt szívem morzézva segélyért kiált,
mely veled fűszeres.

ÉBREDÉS

2010.01.21.

Álmomat az alkímia ötvözte arannyá, mert épp oly erővel bírtál bennem, mint ahogy az ásványok hatnak önnön összetevőikre. De ehhez nem kellett üllő, vagy veretes kalapács, hiszen alakod ereje tombol most is szemhéjam alatt, ahogy erőszakkal ráemelem e reggelt. Woodoo varázslat, próféták beszéde mit sem ér, hisz' azóta is dervisként forog velem a világ, a Föld, az erdő, s a fák közt, mint laternát: glóriával ékesít Téged a Menny!
Látod,.. ez vagy nekem. Csendes kép itt a szívemben, hogy kereted lehessenek.

Ha túlvilági gondjaim lennének, most Veled időznék abban a spirális alagútban, vagy épp fehér vásznak közt hemperegnénk tisztára magunkat, vagy csak mélységed kutatnám szemed kék szigetén, és minden madarak eljönnének a házamig...

De nem!

Tomboló orkánként rohannék Neked, eláztatnálak szeretetemmel, és nem számít'nának gyilkos pillantású villámos emberek, mert amely erővel húználak magamra, azon nem jut át pillantásuk.

Nem ördögösség a szerelem! Csak ördögi játék, ha nem tartjuk be szabályait. Ezért most még álmodlak kicsit, nem bánom, hogy a reggeli fényekkel szememben fürdesz, hiszen ilyen csobogást, mit szívem diktál, egyetlen zuhatag sem biztosít.

És most menj.

Tisztaságod vezessen utadon máma. S míg kendőd száradását fújja felém a szél, elhiszem illatod igaz voltát.

ANALÓGIA

2010.02.18.

Ténferegtem már életem folyamán
úgy, ahogy tán soha senki.
S ha kérdenéd, hol járt ekkor apám,
mikor nagyon kellett volna menni,
hát nem tudom, barátom.

De elmondom, míg szerette asszonyát,
anyámból megszülettem én.
S magamra lötytyintve az út porát,
ha már az út maga nem lett enyém,
elidőztem e tájon.

Láttam, amint kapáson cigára lóg,
s foltra már nem futja neki.
Gyermeke bölcseje a dús falomb,
mely éhezvén árnyékba temeti
csöppnyi szomorúságát.

S ha asszonya fedővel fedett ételt
vitt délidőn a határba,
Lábnyomában felhő merítkezett,
mely óceán volt a *tors* bogárnak,
hát belé fulladt kábán.

És volt olyan, aki kerülvén munkát
leült a rideg tömegbe.
Rongya közt, a kockakövön turkált,
s izmát bor és pálinka égette
aszott arcú koldussá.

Az emberek jöttek, mentek, keresve
Napot borongós nappalon,
de nem volt jobb, s több égitest festve
a felocsolt azúrkék paplanon,
így tovább álltak lustán.

Hiteles vezető nem papolt kosztról.
Szavában sosem élt kenyér.
Tejfogú volt még a Föld, a Holdról
s a kutyaugatott Nép életét
alamizsnával tömte.

Bár *sans-culotte*, és börberi kabát,
cipőjére nem tapadt sár.
A mozgólódás, számára barát
s szív nélküli ellenforradalmár
sírójának ásott gödre.

És harang sem zúgott! Fanfárok némán
rostokoltak szűk toronyban.
Minden angyal elhúzódott, s tréfát
hittek magukénak vígpokolban
szolgalelkű ostobák.

Hatalmas Taigetosz lett a világ.
Kalandorok szövetségén
kutatták és bíralták el hibád.
(Nem menekülsz, de nem is lelsz békét.
Gondjaid holt mostohák...)

Láttam én mindent, így is, hogy csak álltam:
zenit, és nadírvillanást.
S ha éjjelen világlott egy lámpa
pislákkolt szemem dacára, halvány
keresztként égtek túlról

az utcák, a taxik, a fölfestett jel,
a világgá futott remény,
ha indulni kell. Mind-mind eleven
fájdalom az úton! - Elveszetteként
dülöngélünk a múlton.

ELBOTLOTTAM AZ ÁGBA

2010.04.12.

Elbotlottam az ágba.
Korhadtt görcse jajduló
szívem letűnt világa.

Kéményre ült a vén Hold.
Elpihent kis faluból
ébredő rigó rikolt.

Hajam csillagzáporok
fonta fonatán csorog
alá, csorog a régvolt.

KORLÁT

2010.06.21.

Keresem a kulcsot, amivel megnyithatom különböző csatornák örömforrásait, melyekkel a bennem fogant priori állítások értelmet kapnak az esztétikán keresztül.

Gondolkodom, mi lehet az a fogódzó, amit mind ketten elérünk magasságilag, ami feljebb húz.

Aztán, ahogy redőnyöm megoldom, látom, aranypor szítál a levegőben, keringőzik néhány tűlevél a szomszéd vörösfenyőjéről, ahogy a busz elhalad, kompresszora éppen működésbe hozva a lefújó szelepet, miközben az aszfalton felém csorog árvízként a napfelkelte.

Nocsak!.. Hiszen épp ez az, ami akkor is felállít, amikor bennem sötétségek dúlnak, ellopva minden örömét az elért győzelmek felett.

Ugyan, mennyi lehet az én bajom, amikor fekete bogarak csillogásai összemásszák a földbe mart sebeket, s a rög beledől a barázdába, hogy egyenlő lehessen ismét a kifeszített talaj?

...Csak nézem, ahogy kotorják lábaik, szememnek porfelhőt nem érzékelve, miközben ők prüsszkölve-köpködve káromolják az eget, hiszen nekik mindegyik léptem egy napi járás.

Majd ágat elérve megcélozzák a mennyeek kapuját, pedig talán, ha térdemig érnek.

Látod, így lehetünk mi is az élettel. A nekünk rejlő távolságok mérhetetlen apróságok csupán az univerzum egészére, mégis, bütykös lábaink szívünkbe tapossák a lélek felszántott rögét, és nem vesszük észre a fényévekre lévő csillagok, galaxisok pulzáló akarását, ahogy formálódnak ködökből bolygókká, hiszen talán ők is biztos talajt álmodnak az örökkévalóságba.

Minden változó. ...A szerelem is.

Az élet millió formái sem csupán miattunk nőnek, hanem saját boldogságukat keresve születnek bele a létezésbe, szédülve barátot, szerelmet, családot.

Ahogy a reggeli fényben megvilágosulnak fekete mászó bogarak, úgy ér a felismerés engem is: - Részese lettem valami titoknak, valami külön nekem tartogatott csodának, amit más, másként él meg, így nekem maradhatott önnön felismerésem: Önzetlenség, erkölcs, lelkiismeret, büntudat felettem áll ugyan, fogva tart, de mégis erényemmé kovácsolódik sejteim olvasztótégelyébe mind, ahogy viszonyulok, és viszonyul hozzám a világ.

Jaj, mennyi kudarc vár minden nap! Izmaim emyedését okozva, arcomat komorság-ráncokkal fedve egyik felem, hogy a ráerőltetett nevetés legalább szememben csilloghasson, ha már nem látok szabad örömet fogócskázni bennem.

Pedig dehogynem voltak!

Hiszen hány szerelmem volt, kik a legfontosabbat adták: Élni tanított mindegyik, így lettem egész!

Aztán újra s újra építem önmagam minden kudarc után, mintha az lenne éppen a legmélyebb árka bogárnak, embernek, galaxisoknak egyaránt.

...Hidd el az élet szépségét akkor is, amikor saját rököd súlya oly hatalmas földrész már, hogy azon megtelepedett bánataid Atlantiszodat akarják. Mert ha fejed lógását azokra emeled, amik tüzek Benned rejlenek, akkor hatalmasabb fényességgel keltheted Te a földön mászó Napot, jó reggelt köszönve a hasonló szenvedőknek. S látod, már Te magad vagy a korlát, akibe én kapaszkodom, aki felé kérő kezek nyúlnak, aki megpörgeti ezt a sok szenvedőt itt, a mindennapi lélekemelésre való törekvésben.

ŐSZI MELEGBEN

2010.09.17.

Az ősz idebotlott, a nyári szúnyogok hadserege szétszéledt már s én még mindig látom a járdaszéli lányt, ahogy bíboraurában csak velem törődik. Hosszú útjaimnak kísérője ő, velem van akkor is, ha állok. Könyvemet lapozza – kezem fogja, s míg tanulnám erősségét a létnek, konok férfi zordságomon kifog rajtam, ahogy szabályozza gondolataim. Ismerned kell, tükrödben szépsége ragyog, elmúlt asszonyok gyűltek össze benne, hogy virágáért földrészek versengjenek. Vándorszívem baktatója meleg érintésű korlát, kopott lábbelim foltozója, hogy kitartsan utam szívéig. Mindenki látta és mindenki tudja, de csak nekem nyílik bársony faunája, mert, bár Isten arcára teremtetünk mind, legkülönb csakis Ő lehet köztünk. Reá várok most is. Ahogy biciklit teker, vagy szökken, s csak nagyon halkán mérgelődik, de felé hajlik minden fának ága, ahogy a sirokkói szél megmozgatja a nyárból itt maradt levegőt.

SZERELEM ÉS MÉZ

2010.10.04.

Mostanában nem tudtam úgy összeszedni a gondolataimat, hogy azt levélbe öntsem. Igaz, szerszámaim sem engedték, hogy tollat ragadjak. Most, hogy kicsit felszabadultam, mielőtt nekiállnék a munkának, elmondom dolgaim miértjét. Lassan ismét eltelik egy hónap, hogy láttalak, és csak ábrándjaimban vagy jelen. A Nap állása is folyton változik, és hol fonnyasztja, hol perzseli lelkem... Elkorcsosul bennem a szépség. Csak hitemet tapossa, és kínozza a távollét, s mivel nem bír velem, szómalasztal kántálom imámban neved. Na, nem, mint a hívők, kik bölcsen tudják, amit hisznek, csupán bennem énekellek, és azt is csak annyira, hogy én halljam egyedül. A külvilág mit sem tudva siet mellettem, de én leragadtam lényed árnyékos oldalán. Elnézem, ahogy szeretteink szólnak hozzánk, teszik amit kell, s én gondolataimban veled rogom az utcákat, muzikát, a színházak dohos-érdekes karzatát, vagy csak padon ülve figyeljük ahogy egymásra találnak a hasonlók. Érdekes az élet. Akkor adott, amikor már végképp nem gondoltam a bennem lapuló vágyra, és nem reméltem semmit ebben a megromlott

tömegben. Most meg szépek lettek az emberek, becézésüket hallom a férfiaknak, és nők illegetését látom, ahogy bátorságot adnak a szerelemnek.

Látod? Mennyi "szeretlek" szó röppen a lombokon s pöffenne fújja tovább a szél!..

Mert elhiszem ízét a méznek, és színét a lecsorgó virágnak, ha megfesti földet lehullt szirmával... Benned találkozok kelet, és nyugat. Te vagy immár észak, és dél, és minden körök erős lépteidet keresztezik a hosszúságok... Igen, Te vagy a központ a szívemben s Te vagy az, aki meg is sirattat, ha kell. Miattad jönnek esők, pufók felhők alakod rajzolják az égre, míg szertefoszlik, és ábrándom birodalmába engedem a Napot...

Talán sosem kaplak meg örökre, s talán ez lesz a Te túlélésed. Mert harcolni kell nap, mint nap, és dicstelenségét kutatni a pénznek, elérni általa új tájakat, olcsó limonádét fogyasztani méregdrága helyen, vagy óriáskehelyből fagylaltozni eldugott sikátorok mélyén...

De vajon szerelmet ad e még az Úr?.. Vagy csak mutogatja dolgos, eres kezét, és nem tűri a semmittevést?.. Akár hogy is lesz, én már örökre szeretni foglak, és nem törődöm sem Istennel, sem bárányfellegekkel, mert elhiszem a megvolt csodát, és azt, hogy még hozhat szánkra mézet a szerelem!

KÖD BE VESZVE

2010.11.28.

Baktatóra fogtam már dalom.
A régi ének futáshangja
elcsuklik torkomon.
Bár visszhangja siklik dombokon
félénk, nem szorgos, mint a hangya.

Bábja barna, fekélyes kelés.
Engem már nyughatatlansága.
Értelme tévedés,
volt nedvek birtokában kevés,
mára számat nyalja tisztára.

Pedig hűlt csókja: - minden kotta!
Bolygók koccannak össze bennük.
Pernyetűz, halomra
dobált rozogaének lomha,
angyalsikoly kísér felettük.

Szebb hangokkal kélt világra föl
hörgőn, amikor megszületett.
Az Úr csípett fülön:
anyám kedvesen vitt a ködön
mondta, jó, hogy sír ez a gyerek.

Nyállal köptem méhe sós ízét,
hogymagamra találjak végre,
de elveszett hitén
bolyongott, hurcolt, lázzal kimért
jóssággal, gonoszságtól féltve.

Az elszakadás munkát adott
s lírát, dobogó szívveréssel,
füvet borzongató
dalával, kertemben hallgató
öngyilkos madárseregéllyel.

A szerelem is úgy ért utol,
mint Renoir isteni ujja:
arcképcsarnokokon
fürdőzők, nyitott blúzok, aktok!
óh, hogy érint'ném ma is újra.

Verseim, már hűlt betűhalmaz:
suttogva didergő sóhajok.
Tőlük nyugton alhatsz,
hisz' ahogy köd szítál a parkban;
szétterülnek akkor a bajok.

S ha álmodat egy kósza lélek
messzi szféra-zenéje lengi,
a Föld, ahogy éled,
zsúfolódik a csönd. S én téged
hívlak, de nincs mögöttem senki.

NE FÉLJ 2011.02.03.

Miattam ne félj... A születés: - halál.
Kis csíraburokban vérszívó madár
a holnap, a ma csőrében zokogva
bomlik el a múlt szürkebarka ága,

s a részegítő repülés hullt spóra
világa majd újabb könnyeket fakaszt.
Évszakok az ég alatt összeérnek.
Kozmikus végtelen ideleln minden,

a béke langyos pocsolóyából fakad.
Szirup ízzel, hanyatt fekvé még hallak:
- Gyere, ne félj, nézd, az én szárnyam erős!

S most humuszként benő a tejnedves gyom,
hajamból milliónyi gyökeret fon
a hűs alkony, ahogy várod az esőt.

TÖREDÉK 2010.12.03.

Ezt a hideget ígérted Uram,
fagyott lelkem darabokra törik.
Régmúlt karácsonyok éjbe hullnak,
ahogy a sáros jászolt kinövik.

IN MEMORIAM

2011.02.12.

Repülni vágytál februári égen,
zúgott körötted sok, megannyi madár.
Felhőket űzve, karcsú lebegéssel,
dér-hűtötte homlokkal jött a Halál.

Megragadta karod, dobált csak egyre,
túrted ráncában néma tátogását.
Mint könnyű levelet, taszított feljebb,
rőzsetűzlázadtól lobbantva máglyát.

Pernye az ég alja nélküled immár,
hulló képeidbe belekap a szél.
Családod, barátok mind mond'nak imát
s arcod, a fotókról a szívükig ér.

Lelked, (ha úgy van) köztük marad úgyis,
szálljon bennük tovább az a kékmadár.
Szárnyainak suhogása míg fúj itt
békés türelemmel,.. - ó, már alhatnál.

Hát menj utadra, menj, itt marad a bú.
Világűrön túl talán semmi sincsen.
De míg megleled azt az égi kaput,
addig csendesen, ágyat bont az Isten.

TÖREDÉK

2011.04.01.

A vesszők most öltözködnek,
illegetik maguk a nyárnak
s míg itt is, ott is pompáznak,
csak-csak egymáshoz dörgölőznek.

Így vagyunk ezzel mi is:
szebb, és még szebbek akarunk lenni,
mert ha majd el kell menni,
beléjajdul abba a szív is.

PENÉLOPÉM 2011.05.08.

A kövezeten belém botlott lábad.
Mint szimfóniák édes dallamának:
megütötted fülem érzékenységet
bokád csetlésére, halk nevetéssé

formált szád, és e végtelen pillanat
virágot fakasztott a szívem alatt.
Meggfogtad karom, (mit már nem eresztasz)
s szemedben angyalok sietve vesztek

lelkem kútjába gyöngyeid szórni szét,
hogy ihasson minden hozzánk betérő,
mert neved pohár alján olvad, szirén

énekében Odüsszeuszok kérő
irigységgel vakít'nának, hogy miként
ölelem én Pénélopémat, féltőn.

TÍMEÁNAK 2011.05.16.
(*Születésnapodra anyától*)

Féltő szemem rád emelem,
noblesse oblige – mondanám.
S a magamnak mért tengereken
mégis te voltál dajkám.

Ringásod könnyemben könnyű csónak,
huszonnégy évnyi kottyanás.
A nemeseknek mért nyári borban
mentőöv volt a tanulás.

Hogy mire elég, nem tudom,
tán lehetsz nálam még boldogabb.
Az életben a harsonák
már néked fújják dalomat.

Ha visszatekintsz, gondolj arra,
mikor fogtad a kezem,
s a kezeckéd eret festet
anyai szép szívemen.

Köszönöm a virágokat,
azt is, mire csak gondoltál.
Hisz' a téli ablak csorgásában
te rajzoltál tulipánt.

Hogy viszonzozzam, nem vagyok jó,
de kertet, virágod, ha kell.
Parti utad homokjában
lányomom ne taposd el.

Most indulj, vár a kékség,
a messzi óceánok ege,
hogyan visszahozhasd azt a kislányt,
akibe szerelmem öltem bele.

Ajándékom ennyi csupán:
gyertyafény a kétséges homályba.
De tudd, te vagy nekem az,
ami minden anyának álma.

A liánok s a fagyöngy elszorították a nedvek keringését a törzsben. Kapaszkodva szívták a még könnyező kérget, míg szétporladva beépültek azok áramába. Lombig bontották újabb levelük, sarjaik eltakarták az éltető fényt. Az élet megváltozott bennük, apróbb élősködők, s rejtőzködők lepték el a fát. A páfrányok derék magasságban lobbantak szét, rátiporva a mohák, gombák spóráira, ahogy tapodtak s fedték el az északi részt. Egyszer csak liliomok illata állták útját a vonuló madárseregnek, azok megrészegülve zuhantak a puha fészkekbe. A fa korábbi erőssége hamar torzult. Csupasz gallyvégein fehér gyöngyök virultak, keveredve a borostyánnal, megfojtva ezzel a büszke földbe markolót. Egyetlen organizmussá lüktette önmagát ilyenájt az élet. A lengő gyökerek lassan elérték a biztos talajt.

Ha az eddigi életünket a büszke fa személyesíti meg, amire örömmel tekintett minden kiránduló, évszázadok örökségét adva a fiatal hajtasoknak, vadak húsát, esők elől szaladók menedékét, éhezőn magvát adva a túlcordult ágaknak, hogy azok bontva kicsomagolják a pillangók bábjait, mint konfetti ereszkedik a manna fűre, bogárra, emberre egyaránt, akkor mondható, hogy rossz volt ahogy élt?..

Vagy épp a sok élősködő kúszó-mászó kacsok, lábak, gyökerek lógása, liliomok tükre az égnek, madarak markolása, zuzmók, lengő levelek milliói, ahogy rátámaszkodva elvettek egy életet, a korábbi biztosat, a büszkeség trónusát: akkor melyik a szebb, jobb a világnak? Melyik érték az igazi? Hiszen ami teremtdött, azzal bár megölt egy másikat, önmaga faunáján mégsem mutat túl.

...Hát nem hiszem, hogy a korábbi a rossz, vagy az új a jó. Mindkettőre szükség van ahhoz, hogy megismerhessük az egészet.

Ezért mondom én, az egyensúly, bár érzékeny műszer, a rossz épp úgy kitölti azt, mint a jó.

A mostani életed sem lehetne jobb, szebb, tartalmasabb az előző nélkül. Ezért ne becsüld alá annak erejét, hisz vele, általa tanultál meg szeretni, s így lehetsz epifita, a rád kövesült múltnak.

PILLANGÓ

2012.02.04.

A pillangó, Te magad vagy! ...Az a lelked, az a dalod, virágod.
Ne félj az örökre szótól, ha Önmagadhoz vezet közelebb. Mert azt a
békét, csak Te magad éled át. S ahhoz, hogy ez a harmónia elterjedjen
körülötted, amplitúdóvá válik minden rezonanciád, ami másokra vetül
belőled.
A Nirvána tán sosem jön el. De kinek kell az, amikor pillangók min-
denütt!

TÉLI MERENGŐ

2012.02.05.

A hó, most ellenünk van. A tél szorítása erősebb, és fájdalmasabb,
mint korábban. Valahogy az idő fogytával egyre nehezebben viselem a
telet. ...És türelmem sincs hozzá. Csak a barka sárgás pora, a nyíló és
kókadó tavaszi virágok úttörése és halála adna vigaszt. A házak is,
mintha kisebbek lennének, mintha összébb húznák magukat. ...Vagy
csak fejemet nem emelem az égre ilyenkor, nem tudom. Minden szél-
lel, porhó szurkálja arcom és arra gondolok, merre jársz. Nagy ábrán-
dok – álmok viselője, most biztosan fűszeres illatok után kutatsz emlé-
keidben, ahogy berobbant a cseresznyevirág.
Zümme-dalokkal üditem magam, mégis, a kottafüzetek végeire oda-
fagy a líra. Nagy varázsló fordította el a Földet, hogy elmélkedhessünk.
...Én mégsem erre vágyom. Nekem a röpci is akkor szép, amikor a
dombtetőn lebukott Nap még bearanyozza annak szárnyait, utoljára,
csak hogy kibírjam a párás reggelig. Igen, mert az éjjel is tél a szívem-
ben. Pedig nagy barátom volt ő, belém álmodhattalak véle és el is kí-
sérhettelek a kapudig. De a reggel mindig valami más: - új kihívás, ré-
szegítő manna, Isten szájához emelt ujj, mely megáll egy pillanatra és
csendre int, hogy a minden bogarak csillogásai meghajlíthassák a fű-
vek, kalászkok szárait. Olyankor, mintha szívem is mantrát járna izgal-
mában, valami szerelmi táncot, olyan nászi lüktetést, és a dervisek tő-
lem tanulják akkor a forgást. De ők, a végtelenbe forognak, én meg
csak hozzád. Addig pörgök, míg felkelsz a Nappal, és a barátság szere-
lembe csap át. Már nem nézem anyáskodásod és puha húsodban lük-
tetek. Mohón nyelni a gyönyört, pont úgy, ahogyan megismertelek.

...Kislány voltál szívemben és én már akkor is férfi.
Gyermekként is láttalak és tudtam, egyszer eljössz arcomig, szájamra
szájad csókolod és hagyod, hogy kezeimmel összefogjam arcodat.
Majd a törekvő világok betoncsíkjain elkerültük egymást, csakhog
visszataláljak sok szorgos telem után.
Látod, a tél nem szendergésre való. Mert akkor is lábadozok, akkor is
nyúlok utánad, akkor is a szívem lázad, hogy Istenem, jaj, végre, virá
got tűzhessek lágyívű hajadba!

HOGY IS VAN EZ?

2012.02.24.

Az alkonyban a színek összemaszatolják a látóhatárt, de ahogy a hori
zont kitágul, úgy rendeződik versbe a piros, a sárga, a mély-lila. Aztán
a szív várja azt a percegést, mit az eltévedt tücsök sír a lenyugvó Nap
ba. ...De ne félj, valahol mindig kibomlanak a selymek álombéli fonalá
ból a varázslatok, a messzi szigetek, a korallok, a lagúnák, és az atoll
kékje belefolyik szemedbe, ha elgyöngült fejjel párnára ejted a gondo
kat.

No, valahogy így brillíroznak a levelek ezüstjei, ahogy pörgésre készte
tik a szél borzolását fonákjuk közt.

Mert a tudat oly' reménnyel teli dadogás, mit a szív ütemes egyszerű
séggel kottáz le minden lélegzetvétellel.

Hát mit számítanak idegen alakok álmai keveredése, ha a legmagasabb
úgyis bennünk, és csakis bennünk van obeliszként gerincünk vonalán
tartani minket!

Látod? Nem elefántcsonttorony az élet sem addig, míg álmodni hívjuk
önmagunk hipotézisét, mert a bizonyosság minden esetben, sejtjeink
ben szunnyad.

Nem kellenek nagy hittérítők ahhoz, hogy megmagyarázhatatlan erő
ket vélj felfedezni magadban, mert bár Jézus megmutatta önmagát
bennünk, attól még a jóság mi magunk vagyunk.

Bizony, én mondom, minden nap „jóm kipúrra” ébredünk a
róshasának között.

ÉBREDÉS

2012.02.24.

Bontott léceken, kertbe mászott lábam tiporja a szikre szorult gyomot,
virágom szirmokat szór csukott, mozgó szemhéjamra.
...De ahogy rám füttyüli reggelét a dolgos hétköznapi, úgy foszlik szét
az éjszakai álmom.
A mázolt képek ledobják a kinőtt keretet, a virág padlóra csorog a meg
nem száradt festékekkel.
Szavaló versem leesik számról, csak a szitok az, mi megfogban bölcsője
öblén.
Lovak dübörgése zavarja a nyugodt, nagyszárnyú gólyákat, földre ejtett
fészket tipor a rokkant patkó s én hiába erőltetem magamra pillám,
riadtan terül szemem a valóságra...
Valahogy így ébredek műhelyemben...
Nagy illuzionista ez a tavasz éj!
Hitet varázsol homlokom mögé, beleiszik poharamba s mire tapsol-
nék, üresen matat pálcával szomjús számban. Mert minden nyújtózá-
somra világokat verek le polcomról. Aztán egész nap cserepeit illeszt-
getem, hogy éjeken ismét foroghassanak a gömbök.
Ó, bárcsak annyi szabadságot mért volna az élet, hogy adakozó ked-
vem benne lenne minden bonbonos dobozban! S a súlyos oltárok ott
imádkozhatnának az elesettek szívében. De nekem nem mért sem hatal-
mat, sem megváltást az égi manna. Csak sírásom áztatja reggeli lelkem,
s ha közben Napba nézek, nagyítóként fókuszálva égeti íriszem.
Így vagyok minden új nap.
Ezért az álmom!..
Titok-erdőm kutatom, megmártózok minden forrásomban, ifjak kaca-
gása hoz mosolyt számra s a megtört öregek kezéről lecsókolom a
szomorúságot...
De szerszámaim nem engedik!
Odaparancsolnak a boldogtalansághoz s ha időnként lágy simaságot
cirógatok a hideg fémeken, rácsapnak dolgos kezemre...
Most függönyöm szétrántom, ablak leszek a világra, hogy győzzön a
kíváncsi kint, és bent.

AZ EST 2012.03.15.

Messzi fuvolaszót szítál az est,
jól hallani, bár gyöngülő képzet.
A távol dombjáról cammogó fák
árnyán e dallamocska Holdat fest.

Füvön reszkető csöndön hál kicsit,
a márciusi mag is didereg,
és hallgatom tompa csöpp moráját,
ahogy szíved nyugton engem keres.

LUCA & ZOLTÁN 2012.06.09.

És akkor, ...akkor felzúgott a Nap!
Bizony, hallottam hangját a fénynek,
s az árnyékok kuszán- sorakozva
hűlt templom oltárkövéhez tértek.

Fejet hajtott arrébb egy gerle is,
csak hogy döccenjen párjához bújva,
mert ily' kis szívének dobbanásnyi
csendje a harangkondulást húzta.

Majd beléptél Te: - Lángoló kereszt!
Eddigi életem rég várt terhe,
hogyan fájó vakságom szélnek ereszd
játszi valóságomat feledve.

Most küszöbön állunk. Vándor a fény.
Szemünkben járja táncát az álom:
- Ünneplő koldus, vagy szürke remény,
mind velünk van ezen az oltáron!

BENJAMIN 2012.06.30.

Forrót lehelt az ég, s az Istenek
hümmögve álltak egy bölcső előtt.
Az egyik kuncogott, Te hirtelen
köhögve sírtál s egy másik ledőlt.

Lelket kívánt beléd a harmadik,
hát ajkadra Benjamint harapta.
És anyád karjába gyűlt mindegyik,
hogy ringassák életed kacagva.

ŐSIDŐ 2012.10.21.

- Mit mondhatnék...

Akkor még féltem a haláltól és nem gondoltam másra, mint télen a
télre, nyáron a nyárra.

...De nem is, a történet nem itt kezdődött.

Valahogy átvészeltük az őszt, s mire a hó elalélt, rajtam kívül tán mindenki tudta a bajok eredetét. Tudták azt, amit a gyermek fel sem foghat, ha biztonságban érzi magát. Kis bogárcák zümmögtek szerteszét, a hangyák felsorakoztak a küszöb alatt, kisarjadt a mag és ahogy emelkedett a fény a fényességben, úgy szédültem ki a levegőre, ahogy a napraforgó, ha vizet lát. Figyeltem a rügyek pattanását, mint vált levélre a világ, s az itt maradt rezgőfű bugáját szélfúttá lobbanással szórtam a délutánba. Túl voltam a süteményen, a földből kikapart cserebogár lárváját morzsával etetve temettem vissza, és olyan mély emberi érzés szabadult fel bennem a kertben állva, hogy megcsókoltam volna minden anyóka kezét. Első önálló melege volt ez a szívemnek. Addig, csak mesékért könyörögtem, játékom több volt az egyszerű kockánál, mert ahogy elgurítottam azt, minden oldalán vitézek, hősök sorakoztak fel, hogy lobogó palástomat megcsodálhassák lovam hátán! ...De akkor nem törődtem efféle mesékkal. A nyomorgó nép akkor várhatott. Mert a pörgettyű melegség belékúszott az ingembe, bőrömon jó ízűn elterült, arcomat önkéntelenül is a Napba fordítottam, hogy éjbéli álmaim hunyorgását előhívjam, ahogy a véráram körülöblögette a

szemhéj vékony hártyáját. Jó volt így állnom. Elhitttem a csodák igazát, magam is szőttem hasonló vágyakat, és nem értettem, hogy tághatott meg a lég ilyen hirtelen, hogy lehet a messzi most oly közel, hogy elérhetném tán még a felleget is, ahogy pamacsokban úszva fejem fölé tornyosulnak.

Mint mondom, akkor még épp csak látni tanultam. Szüleimtől méte-renként távolodtam el, ahogy fedeztem fel az egyre nyíló virágot. A kövecsek is furcsák voltak, némelyek csillogtak tenyerembe lötyögtetve, mint a forgó kaleidoszkóp lencséje, ha búcsúból jövet vásárfiát kaptam. Istenem, olyan jó volt a meleg! ...Olyan jó volt a délután. Nem tudtam, hogy gyermekkorom egyetlen napját csúszom át a felnőttilágba, ahogy kis utazásom végére haza siettem én. Otthon aztán, hogy elmeséljem az élményt, zsebeimet ürítve, az asztalka sarkába helyeztem mesés kincsemet és már nyílt a szám, könnyű kis kabátkám lecsúszott a vállamról és mondtam, mondtam a végtelenséget, a hinta messzi futását, a dalt, ahogy erősödött bennem, a melegnek azt a furcsa színét, vagy színeit, már magam sem tudom, de mintha a tüzek és vizek ott keveredtek volna a lábam előtt a konyha hűvös lapján topogva.

...Láttam, hogy valami baj van. Anyám csak meredt valahová, kezét mégis hajamhoz dörgölte, mint aki csak félve simogat. Üres szája reszketett, talán még mosolyogni is próbált, de oly' ügyetlenül tette mindazt, hogy egy csapásra mindent megértettem. Mondtam, átmenet volt ez a részemről, egy valódi próbatétel. Már tudtam apám erős fogását, erejének vesztését, madárcsonttá aszalódott testének utolsó vergődését, ahogy fürdővízbe merítve érezte csak könnyebbnek a mozgás útatlanságát, s nyílt vele a föld, kis kapálózására...

... Valahogy, hiába múlt el „ezer év”, hiába koptattam el rám maradt cipőit, ingeit, ruháját sem emlékszem már, csak széles tenyerét érzem kezemet fogva, ahogy szőrmekesztyűjébe bújok.

Néha, csak úgy, mindegy az évszak, felveszem, hogy lássam, sosem érem el. De tapintását ősidők óta őrzöm tenyeremen...

MESSZI FÖLDÖN

2012.11.08.

Ahogy szafarin az állatok sokasága, én is úgy nézek mindig utánad,
távozó alakod után.

...De nem is!

Hiszen ők csak a tarka ruhát, tán Európa illatát érzik az emberen, vagy
ellenségüket ismerik fel, vagy épp jó akarójukat, én meg magát a Földet,
mint bolygót csodálom Benned.

Mert földrészek versengenek érted, hogy lábacsád érinthesse partjukat,
vagy illatát ontó bódulatban az orgonaágak hajlása hajadban követelik
a szem tekintetét, s ahogy a partok összeérnek, Pangea-
szívemben mennydörgésekkel erek robbannak utjaid sokaságára, hogy
benépesíthesd csókjaiddal a bennem lüktető vágyakat.

Igen, így lett a Föld, jól tudod, amikor elcsúsztak a lemeztektónikák
szunnyadó elmémbe, mert felkavartad a leülepedett kőzetet idebent.
Ne csodáld hát a forrongó lávát, ha rólad vallok!

Most mégis bíborban fürdetem neved, hogy kiömölvén virág sarjadjon
a gammás talajon. Ezért a sugár, mi jósággal tölti el végre fáradságom.

...A vadak sírása, üvöltése azóta is kihallatszik fülemből, ha dzsipeddal
elhaladsz Ngorongoro sárga-kék füves legelői előtt, hogy visszhangját
vihesse a Kilimandzsáró hó süvege egyre forrósodó ölemhez.

AVEO

2012.11.24.

Mint holdtöltekor, ha egy csillag zuhanni vágyik,
mint a földi seb, ha az landol és pezseg,
de nem tudja semmi, sem részegség sem mámor
milyen hideg az űr, ha nem vagyok veled.

Mint a hajnal, mely gyűrött-fakult képekkel ébred,
mint a mezőhullámozta sok fűcsomó,
de nem látja sugarát holtaknak az élő
betontemetőkön növő virágfolyó.

Mint lápos, iszamós partokon fuldokló halraj,
mint amikor benövik a dús földeket,
de meghalnak a locsolkodó eső alján
hiába virít ott az édenkikelet.

Mint a délutáni szellő, ha kertben üldögélsz,
mint mikor fájdalom az elfutó idő,
de szemedbe lógó hajadon mégsem szó' át
az élni akaró, varázsos miliő.

Most így vagyok én is: kihűlt, zuhanó meteor:
pezsgőrészegült halott halak sóhaja,
Holdat váró, ködtakaró-háló szememre
nehezül s alszok, ha többé nem jössz haza.

LEVÉL

2012.11.25.

Ifjúságom nagy részében szerettem csak úgy, magamban lenni. Mert, akkor tudtam figyelni igazán a világ rezdüléseire és önmagam helyezni el benne. Emlékszem, ahogy füvet rágva bámultam az eget. A felhők alakzataiból álmaim valósultak meg, és már többet és messzebbre láttam el bennük. Csak úsztak, kavarogtak, néha a homlokomon éreztem nyirkosságukat és mégis, minden szellőre lúdbőrzött a nyakam a kilát-szott gallér alól. Majd megfigyeltem a rigókat hajnalonta, hogy adnak dallamvilágot a tájra, mitől még az álmos Nap is előnyújtózkodik a fákra támaszkodva, s löki fel magát egyre feljebb. A tücsök ciripelése tavasztól őszig hogyan szaporáz, más időben a búzák közt, és hogyan vált gyengébb sírásra mindig, ahogy fonnyad a gyümölcs. Még gödröt is vájtam, hogy elbújjak benne, és anyám hívószavára összebb húzódkodtam, tán nem lát meg, - véltem, mert fontosak voltak azok az elté-kozolt órák. Szóval, mindent láttam. A pöfeteg bokrokat eső után, cseppjüket vesztő leveleik horpadását, ahogy megrázkódva, inogva bólogattak terhüket vesztve. Olyan volt, mint a zöld vízesés, kis cso-bogásukkal. Majd a bogár hempergését a tócsában, ahogy ujjamra ka-paszkodva prüszkölte a vizet és szárítkozott, amint fújtam. De láttam a csillagokat is a csillagképekben, mint forognak, vagy forogja körbe

őket a Föld évszakonként, majd téli hidegben a teliholdnál elhitem, hogy jobb emberré válhatok, ha mindezt fölfedezem, és ahogy fogadkozásaimat belélobbanthatom a hideg tájba.

...Már akkor vártalak... Még nem ismertelek, nem tudtam felőled és azt sem, meddig kell várnom, de megfoghatatlan jelenségként kavargtál szemem előtt, ahogy vetítettelek mindenre, amit megcsodáltam... A lámpaoszlopok jöttek, mentek, haladtam az utcán és kerestelek. Tanultalak, tanultam alakod, járásod, fejed biccenését is észrevettem magamon s nevettem, nevettem ki magamat, csak hogy álmodjalak még. Képes voltam hunyt szemmel bemérni a távolságot és arra gondolni, megyek pár métert, el nem esve, neki nem menve semminek, s mire felnézek, megpillant'lak valahol. ...Igen, illatod is éreztem, tudtam, csak Te lehetsz, hiszen a virág képes bebélelni ily' bársonyával a dombbéli tájakat, hogy ismeretlenül is a szívembe zárhassalak én. Láttod, Te más dombokat gurultad, Te más illatfelhőben voltál. Más volt a némaság ajkadon és még az ének is másként szólt, ha belécsicseregte engem abba a távolságba. Tudom, jöttél felém, valahol már, imbolygásodat is tudtam a járdaszélén, ahogy egyensúlyoztad magad minden második kőre lépve, csak hogy hozzám közelíts.

Kamaszos copfod, kartonszoknyád is úgy libegtek és úgy örültek neked hogy hozzád tartozhatnak, mint a gallyvégi újraéledés, ha lángszirmokkal ünnepelte a barack virulását, születésnapomon.

...Így gondoltalak Téged akkor.

Találkozásunkat a tér nem görbítheti el, nem pereghet másodperc nélkül. Amit láttunk ez idáig, az átöröklődik minden ölelésben. A kozmosz végtelensége elfér majd egy bogár hátán s látva ezt Isten, az öröklét fogságába keríti majd a szerelmet. Tudod majd Te is, hogy én vagyok. ...Hogy vagyok a sejtéd a vérben, hogy élet a víz, a levegő, s a tüdő, ha tágul, csak miattunk lötyögnek körökben testünk váladékai.

...Hát elárulom, Tudtam ám, hogy pont úgy feküdtél hanyatt a fűben, hogy hátad, nyakad, fejed fészkelte egy kis fücsomóra és Te ott, én itt néztem ugyanazt a felhőt. Még a házak is hasonlóak voltak, (a völgyben ott a meredély) a lécekből kiszögelt kút forrása is hasonló tőről eredt. Gyermeki lényed erősödén, az én képzetem világa volt, hogy keveredjék majd hajunk a csókban. Mert a Te madarad, a Te jelenségeid, a nyirkos tapadásod a havon,.. az eljöveteled... a Bibliaárusok győzedelme lesz a minden hitetlenek fölött!

KARÁCSONYI TÖREDÉKEK

2012.12.24.

Az élet: sok pici láng összessége, melyeket a szeretet gyűjtött benned.
A könnyek meg, ott folynak el minden viaszcséppben.

De mindig a lángot nézd!

A karácsony sem több, mint mikor megszületél:
pulzáló, löktető csillagrendszer szívveréseid közt,
amint emberré kovácsol Téged a szeretet.

Lelked ruhatárát ne téveszd össze szekrényeddel.
Mert ha az jól rád van szabva, mindig ünneplőben látod.

Ha igazi titokra vágysz, amit nem kaphat meg senki,
csomagold ki magad, magadnak.

Ne a tömjén füstje vezesse a királyokat hozzád.
Menj elébe minden embernek.

UTOLJÁRA

2013.03.30.

Betegem fekszem. ...Az éjre lámpa gyúl'.
...Kis haját kócosan párnámra tette
s meredt, meredt velem a végtelenbe
szomorú mesék közt lengve, társamul.

Reszketésem gyöngén magához húzta:
gyermekorcáján az én lázam égett,
a szobában ekkor minden fehér lett,
csak a penész mászott sarokba bújva.

Míg álma beleolvadt az enyémbe,
pici rángások hagyták el az ajkát.
De démonjaim a lányt nem akarták,

lidérceim hessegettem felette.
S mint aki csöndben, hosszú útra indul,
magányom hagytam rá. ...S egy csillag lehull.

SZÜLETÉSNAPODRA 2013.09.019.

Születésnapod: violamező,
sziromnyílás a napsugárrétnek.
Langy-bíboresőmmel álmot rejtő
vízözön-szigetem tengerének.

Ha szagollak, arcodat is látom:
- mosolygósak a szomorú szemek,
és nem tudom, hogy ér majd vigaszom,
mikor szerelmet dúdlok neked.

Tán szertelen, tétova zümmögés:
- talán csak puhahúsú léptem fél.
De míg szárítom alva szárnyaim,

de míg poraid rakódnak körém,
álmot ringató levélen belém
öleled eged s legszebb vágyaim.

ŐSZÜL... 2013.09.20.

A délután lassan lebontja színeit, és alácsorog a sárga, a barna, a zöld.
Halványul léptem is, majd hosszan élém oson, s ahogy emelem lábam,
csak messzebbre lép ő is. A szürkület közel, néhol egy felhőből jön elő
és már nem párologtatja a messzeség szét a kialakult képeket. Hide-
gebb az alkony, a füvek gyökere megszakad. Pókhálóban nyálát csor-
gatja az ősz. A kormos esték betakarják szívem didergését, mellkasom-
ra képzelem fejed, s ahogy gesztenye hajad illata vegyül lélegzetemmel,
úgy vackolom én is be magam szíved melegébe.

AZ ERDŐ SZIMFÓNIÁJA
(Szonettkoszorú)

2013.09.21.

(Ajánlásféle)

*Te, aki még megveted itt a lábad,
Te, akinek a vers nem süket dalnok,
bár féled a jövőt, rozsdás a kardod,
útnak indulsz majd, ha minden szív lázad.*

*Hogy mi vár rád akkor, megrettensz tőle,
hisz bíborvér-színű alkonyba baladsz,
mert hazádnak háza – otthonod rabja
vagy, a falba zárt téglasorba szöve.*

*Így menni nem tudsz, maradni nem akarsz,
felegyenesedve is összeroppansz.
Csilló könnyeden át nézed a bölcsőt,*

*mi lesz az, ami belőled megmarad.
Csak egy bucka, sívár hant! ...Sikoly-harang,
s tengernyi fű ringatja el a költőt.*

1

Végtelennek tűnő erdőben állok,
holt lepkék tapodják izzadt homlokom.
Viharvert, bús magyarság a lombokon –
villám súlyt, mégis szebb jövőre várok.

Öregbít tudás: bölcs „Miatyánk” mennyben –
szálfák közt hajlok, Ő féltve néz ma rám.
Csendesen intene, hisz ez a hazám,
de elfordul, bár meg nem tagad engem.

Pedig éleslátás minden pillanat:
Nemzetek tudják s a Föld, ahogy halad,
kapkodva gyűjtik be költeményeim.

Adnám én úgyis, vigye az olvasó,
a szép magyar beszéd avartakaró.
Csigák, gombák s az ég, mind testvéreim.

2

Csigák, gombák s az ég, mind testvéreim.
Idegen favágók vadul tiporják,
még megmaradt csonkját tépik, orozzák,
egyre másítják népünk emlékeit.

Ölel, vagy hárít? Ki mondja, mi a jobb?
Hát ne hidd a rám dobált, talmi szókat:
Dicsfény „Odaát”! ...És az erdő porlad.
Míg a lombok zúgnak, nem vagyok halott!

Sóhajom fuvallata ha megkövül,
csak zokog, zúdul a kő és menekül.
Így morzsolódnak éltető álmaim.

De menni kell megint, újra felállva,
a bozóttüzek a magunk hibája.
Egyszer messze visznek fáradt lábaim.

3

Egyszer messze visznek fáradt lábaim,
ahol végre nem sötétben bolyongok.
A cellába hurcolt, megnyúzott foglyok,
kik szemem parazsát adták vallani,

fakult képek közt, leveleket festve:
fellobog újra a trikolor zászló,
látok, hallok s újra szabadon járok.
Szívemben Kodály, és Bartók-dal csengve

pörög, szédül tőlem a végtelenbe,
táncol, örül, szellőben lengedezve,
míg lyukas foltjába a Napot várod.

S a szivárvány színe rendre lecsorog,
csak kokárdajel lesz árva otthonod,
ha gyökeremet a föld fölött látod.

4

Ha gyökeremet a föld fölött látod,
magammal viszek e földből kis rögöt,
nincs levegőm nélküle, tudóm hörög.
Hiába hív, hiába ördög-átok

a keserű munka, ha marja a kín,
más esők bújják, öblítik lombjaim.
Kis koboldjaim a szívem foltjain
munkátlan árvulnak, és elvész a szín.

Úgy zörög, hogy néha rezzen, elvértve
dobban és meglapul, ne hallja félre
semmilyen nagyúr; kottája nem dalom.

Új porzót zümmögök szebb világ felett,
csonka lelkem bennem örök kikelet.
Hogy megérthess, pihenj száraz ágamon!

5

Hogy megérthess, pihenj száraz ágamon!
Látod, a gaz is fölfelé törekszik,
s míg szétterül, árad, nő benne a hit.
Dongótlan réten csend ül a halmokon.

Álmom is ennyi: *alvó madárrajok*...
Csillagok a kozmoszban szóródnak szét,
pecsétjük sokaknak égi ürülék.
Éjszaka a csönd bennem föl-följajong.

Háborús ösvények letűnt rejtekén
egykor győzni bírót lenyomták szegényt.
Gyöngé kiáltással elcsigázva int,

de senki nem hallja, nem figyel reá,
csapkodják gallyak, hát békét hintek rá.
Nagylombú múltból szólnak árnyékaim.

6

Nagylombú múltból szólnak árnyékaim,
mikor a vitézek, vitézek voltak.
Csanak vizéből visszanéző holtak
kísérik utunk, drága Magyarjaim!

...Barlangi vadak csontvázából épült,
majd felegyenesedett, hírvivő szállt,
de fölötté a folyón túl még köd állt,
s mire a Nap kigyúlt, agancson szépült.

Szökkent egyre, vagy menekült? ÚR város
aranya, patája nyomán szikrázott,
bőrszíjas sereg követte a Honig!

Most, se szarvas, se madár – megkövült már,
mint elődeinknek lábnyoma – hűlt Vár:
édes füvet dajkál bogárnak, ha int.

7

Édes füvet dajkál bogárnak, ha int
kacér hullámmal a nyári rézsű,
hol inogva kócolja gyöngye fésű -
szellő, a kalászos rezgő szarait.

Selymes illatuk versenyez a széllel,
bomlik a káka, csurg' az akác-szirup,
vérbőn és pirulva ágyából kifut -
eperfi lányajakról csókot kérlel.

Itt érzem igazán boldognak magam,
hol anyám nyelvétől eleven szavam
puhítja szám, az esti imádságon.

Majd körém fonódik, dűl a szerelem,
egyre erősebb, ahogy itt van velem
szagos esők közt Élni-akarásom.

8

Szagos esők közt Élni-akarásom
úgy dereng, mint pirkadatkor a világ,
oly tiszta ablak, hol mindenki kilát.
Mossa fényesre üvegét a város!

Ide látszik, szépül a tobzó élet,
kátrány gőzöl sok sürgő lábnyom után,
s ráncait feszítve álmosan, sután
nyújtózza ki magát görcsből, mi éled.

Fürdőzik a lomb, úszik a víz egén,
gyümölcsöm szelíd és igaz költemény,
hogyan jóllakhasson e Szivárvány-éden.

Csak a falak szürkék, és minden hanyag,
bennük sánta még a méreggyűlt-anyag.
Csókomat kérje, ki dalomra éhes!

9

Csókomat kérje, ki dalomra éhes!
Aranyló színekben fénylik a tisztás,
pipacs a késsel és sárgával ritkás,
szerény a lány és a fiú sem vétke.

Trillától hangos, virít a vadrózsa,
kápolnatornyán harang jajveszékel.
Sívító kölyök telve ijedséggel
anyjához bújva menekül a tóra.

Ládba hullik az érett mag, s a magonc
friss levegőt szívna, neki csak kolonc
a köréje rekedt illat, a kényes.

Mert háborúk porába szakadt térkép
e Hon, s hiába minden ősünk érték,
vérünkért az utókor ölni képes.

10

Vérünkért az utókor ölni képes.
Őszülő gondokat dajkál az este,
s mint a panasz, ha a zsoldárt kileste,
békülni hívja szívemben a vétkest.

Látod, múlnak a napok, fogy az élet,
odvas törzseken már fény sem tündököl,
s a cserje, mit majd a jövő örököl,
elkorhadttal menettel az éltre.

Az elporló háncs, nyüzsgő hadi bölcső,
alásüpped aztán, míg az új föl nő,
nem tudva, hogy a régmúlt, csupa veszély.

Kalmár-kufárok adják-veszik a fát,
nem vallja senki már e csonka Hazát.
És a vers? A líra csak múló szeszély.

11

És a vers? A líra csak múló szeszély,
verejtékben ázott papirusztekercs:
Halott költők vágyott álmain nevelt,
fióka-szavú, toll nélküli kedély.

Ezért üres a mának gondolatja:
vesszőbe száradó, zöldtelen földek,
az angyalok a tisztáson hörögnek
s a mennybolt, bús holtjainkat ringatja.

Nem tanítás az, ami vérrel fröcsöl!
Úgy látom, a szó, már csak velem pöröl.
Hallgasd hát szívemen átszúrt kérésem:

Ha Gyermek és Asszony egy Urat szeret,
mondja el nekik, hogy lesz még kikelet,
mint márciusi fények levélrészén.

12

Mint márciusi fények levélrészén,
úgy szítál az ész magvas gondolatot:
házat, vetést, s ha mindezzel jóllakott,
messzi üzenetet vetít az égen. –

A ködök, a bolygók, a fekete űr,
a részeg csillagok halványult mása,
új galaxis-rendek titoktalánya
megfejtik az embert, s a Világ lehül.

Megáll a folyó, a löszpart szétszalad,
az erdő, a bokor, a gyilkos harag,
jóslat, az átok s minden szörnyű vétkem.

Érettünk könnyezek rokoni szívvel,
ököllel, mégis, áldott béli hittel,
köztetek, én, aki még el-elnezem.

13

Köztetek, én, aki még el-elnezem,
mint zsibvásárt a szavak temetőjén:
egyedül állok, csak levelek röptén
lehulló verssorok maradnak nékem.

Oly fakó már a színek sokasága,
annyi madár pusztult héjtörés előtt,
a fészeknek hitt otthon, itthon se több,
csak mezítlábas szolgálók rabsága.

De, jaj, naponta hiszek s megélek!
Bár évgyűrűmről szakad a kéreg,
az lobbantson lángra, aki még remél.

Hisz magasba vágyom veletek együtt,
csalóka ábránd, mégis növekedjünk!
Oh, ébredjen bennünk biztató remény!

14

Oh, ébredjen bennünk biztató remény!
Sólyom és vadászseb járják a cserjét,
bakancsos urak, akik elrendelték,
s élettelen lesz a néma televény.

Holló kapargat rothadt avar alatt,
a Turul is belé veszett a ködbe.
Így támad lelkemnek sebe örökre,
mint hó-völgynek öble, miben víz szalad.

Vérvonal-varázs és révület-szellem,
arcom a tükörben, képzelt baj ellen.
Dús szelek lobogó lombjára várok!

És énekkel töltődik ismét a lég,
virágra virágot bontogat az ég!
Végtelennek tűnő erdőben állok.

Mesterszónett

Végtelennek tűnő erdőben állok,
csigák, gombák s az ég, mind testvéreim.
Egyszer messze visznek fáradt lábaim,
ha gyökeremet a föld fölött látod.

Hogy megérthess, pihenj száraz ágamon! –
Nagylombú múltrol szólnak árnyékaim,
édes füvet dajkál bogárnak ha int
szagos esők közt Élni-akarásom.

Csókomat kérje, ki dalomra éhes!
Vérünkért az utókor ölni képes.
És a vers? A líra csak múltó szeszély,

mint márciusi fények levélrésen,
köztetek, én, aki még el-elnezem.
Oh, ébredjen bennünk biztató remény!

VÁCKISÚJFALU 2013.10.26.

Olyan a völgy, mint kerti almák:
a kisházak összegurulnak,
a templomok nagyobbra jutnak,
ahogy őket, a kicsik tartják.

A mezőn arrébb, szuszog a tó.
Leheletén kacsa lengedez.
Tört nádi sípon szél sem ereszt,
hát alább hagy most, a suttogó.

Itt, büszke erdő a domboldal:
őrt álló, sokszínű hadsereg!
Őszbe kopó, ezer köpenyek
galléron ling-lengő pókfonal.

Túldoldalon, amott, rezgőfű:
szétfutó, lihegő kacagás.
Szárítkozó, gömbölyded rakás
már a boglya a pajta körül.

Ni csak, egy bogár oltárhoz lép,
de viaszba süpped a lába!
S a tüllfüggönyön kalimpálva
képpillangót kötöz az ottlét.

Harang reccsen, emberek gyűlnek,
minden alak vászonra siet.
Versek, mesék: a kincses sziget!..
S a szívek, szíveket örülnek.

MŰLÁS

2013.10.26.

Makacs Duó ihletésére

Diót hízik udvar fája,
összerezdül hűvös tájra,
port ver föl a naplemente magába.

Esik, koppan, keveredik,
fű alá megy, el is veszik,
gondos gazda boglyát kotor utána.

Jő már a szél, hóval, jéggel,
utcát elsöprő veszéllyel,
árva macska sárosan jajveszékel.

Újévet hoz majd az áldás:
- tavaszba zengő kiáltás,
szemeinkben tüzet-forraló fénnnyel!

EZREDFORDULÓ

2013.11.21.

Fogolyállat, ki csőrében barkát visz,
csak nem tudja még, a holnap mire jó.
Van e hajó, vagy roncs, mi arra való,
megpihenjen rajta, ha sodor a víz.
Hó-tiszta szárnyait levedlette rég.
Vagy letépték csonkolt hátára nőve.
Jövője éppen úgy magányos pőre,
mint homoktengeren délibábos ég.
Ha volt is valaha hű szeretője,
gyereke, aki lábnyomába léphet,
szajhává tették, s ordasok falták fel
megmaradt kis koncát az emberségnek.
Ő mégis remél, mindig új útra tér,
szent imádságot mond a halottakért.

A KERTBEN

2013.11.23.

A kertben ültem, révedőn,
azon a pici kis helyen,
hol árnyad halottja dereng
által a koroméj redőn.

Tudtam, előttem, ültödben
is csak reám várakoztál.
Megtört kenyered, mit hoztál
széjjel hintetted a ködben.

Magányod: a szívem fogja!
...*Most mégis magamra hagyta!*...
És akkor, hajnali madár
csőrében tűnt el a morzsa.

S ahogy ültem ott szomorún
néhány megmaradt héj között,
dalos erdőn túl kötözött
naptűz tört utat a borún.

ELTÚNÓBEN 2013.12.04.

A minap régi verseim olvasom,
s ahogy a soron hozzád ér sóhajom,
bolond dalokkal telve, végtelenbe
futva feléd emel ismét az elme.

Emlékszem az utcakőre, nyirkos volt.
Lábadon valami piszkos, kormos folt,
biztos hozzám sietve szedted össze,
miközben puhán ért lábad a földre.

S mint előttem állva takartad magad,
csak nézted mi az, mi mindenütt ragad,
Ó, jaj, csak észre ne vegyem szégyened.

Mára a tisztaság mindenütt az úr.
Szívedben a szívverésem is halkul,
mint fakul szivárvány, ha éj közeleg.

A ROKKANTAKHOZ 2014.01.08.

A törött gallyak mire valók?
A gyom, a letépett moha?..
A világ néha mostoha,
de kitárják szívüket a jók!

Tollat bontanak szabad fészkek,
így hasznosul a hullt avar,
hogy bár sántít, mégis akar
vágva repülni minden lélek!

A DALHOZ

2014.02.27.

Éppen feküdni készültem, s hogy leveled olvasom, ujjongó vénszívem
fülemben zilál. Már elküldte csőszét az éjszakai hírnök, s most: gyé-
mántként ragyogja a Tejút vándorát. Ünnepe van az égen, csendes, nyu-
godt ünnep, álmunkon billeg kövér trónusán, s mint konfettit szórja a
csillagokat széjjel, hogy glóriafénnyel pihenjen párnánkon tovább. A
Te ágyad biztosan szebb néki, hisz' látod, kopott álomkép az én taka-
róm. De hogy ne hagyjon magadra a lusta holdkór, versemet zümmögi
néked egy bokor. Pufók a sorok, tán olvasni is sok, - széllelbélelt üres,
tiszt lap. Csak lábnyomom követ egészen az édig, s ott táncolok véled
szemhéjad alatt. A káprázatnak vége, ha eljön a hajnal, s Buddha-
csibék költegetik a Napot. S már nem emlékszünk a patkós égre, ahol
egy új Pegazus szárnyra kapott. ...Jaj, ne feledjem mondatom, míg
végére érek a mának, s halálhajával melengeti zord arcomat: - Sosincs
szebb a lélektisztaságnál akkor sem, ha magadra hagy!

Bocsásd meg e butaságot, néha csak úgy, versben beszélek, de hogy
szép reggelre ébredj frissült akarattal, versemet elküldöm utcaköved-
nek. Taposs rá nyugodtan, menj végig rajta, hallgasd, akkor mit írtam
én, mikor elhittem szirénénekét a partnak, s a csigák őrt álltak a szí-
vem alatt:

EGYSZERŰEN

2014.02.25.

Ahogy fű a bogárnak,
vagy kancsónak a kút.
Ahogy csókom a szádnak,
vagy lábamnak az út,

ha feléd siet az est
óriása éppen,
mint holdbéli táj felett
egy lány szőke képen

szobám falára írva:
úgy ülsz szívemen tort,
mert irkád nekem líra,
még ha nem is tudod.

DALOCSKA

2014.02.27.

Kertben, a porban,
a hó nyomokban,
lépked a lepke
időközön át.

Oly pici lába,
kecses a háta,
szárnyán ezüstös
holdfényrománc.

Ha jó a reggel,
madársereggel,
libben a légben
távoli fény.

Útra kél akkor,
zöldül a vackor,
száz új virág, és
illatos szél.

Zümmög az akác,
hajlik a kalász,
sápad a foltos
töklevelű.

Nászban az élet,
zeng a sok ének,
mindenütt felcseng
halk hegedű.

Pattogó lángok,
apró szilánkok,
- Óh, jaj, vigyázz, mert
izzik a tűz!

Lelked egy sóhaj -
szellője tolvaj...
Báránfelhőkből
gyöngyöket fűz.

ÉJJELI KÜZDELEM 2014.03.02.

Az éjjel ismét bennem háltál.
Bennem vagy már menedéknek rég.
Bennem, s ha akkor nem is volt ég,
álmban csakis reám vártál.

Úgy sötétült fénylő aurád,
hogyan meggyulladt tőle egy csillag.
Jaj, hogy mondjam el, mitől riad
reggel a szív, ha hűl a subád?

prayer – Két világ közt

Míg alszom, zöngő dallam szuszog,
s a szájamon neved mormolom.
Óvlak, védlek, fordulásomon
riadtan takarómra húzok.

Virág alszik. Véle a szirom
saját árnyékába menekül
s a holtak illatába merül.
Pont úgy, ahogy düllöngő síron.

A mocsár ködén lidérc a fény,
kavarja a szél balra, jobbra,
megáll, aztán elsiet. Sorra
veszi vízi világát a tél.

Fagyos karmával jeget karcol,
megrian még a tócsák felett...
S hol látszik a távoli kelet,
az álom-tolvaj velem harcol.

ZÁRADÉK

2014.03.03.

Az élet, egy ünnep.
...Csak, amikor csonkig égnek a gyertyák, nem marad más,
mint a viaszcseppek kővé dermedése.

BETŰRENDES MUTATÓ

A bohóc	18
A dalhoz	177
A gépész halála	80
A Hold ágyában	66
A kertben	175
A köd	50
A rokkantakhoz	176
A Sas	19
A szerelemért	82
A szivárvány hídjá	61
A tékozló	52
Ágrólszakadtak	74
Ahol a tüzek égnek	92
Albedo	111
Álmod partján	126
Álmodom	104
Álomittasan	125
Analógia	141
Anyák napjára!	55
Árnyak	64
Árnyéklélek	107
Augusztus végén	72
Avarban is az enyém vagy	99
AVEO	159
Az álmok visszatérnek	58
Az erdő szimfóniája	164
Az est	156
Az utca	124
Az utolsó	133
Bekötött szemmel	193
Benjamin	157
Bevezető	5
Bíztató	9

Bogár	123
Ceres istennő bősége	108
Dalocska	178
Ébredés	140
Ébredés	155
Edda	90
Egy falatnyi kenyér	70
Egy irodalmi találkozó margójára	77
Egy jelre várva	76
Egyszerűen	178
Éjek árnya	122
Éjjeli küzdelem	179
Elbotlottam az ágba	143
Elmosódott kép	132
Elmúlás előtt	28
Eltűnőben	176
Elveszett álmok	101
Ének a tavaszi esőben	59
Enigma	139
Epifita	152
Érzelmek nélkül	10
Évszakok	85
Exodus	87
Ezredforduló	175
Farkasok között	81
Félúton	42
Függönybe zárt horizont	92
Gobelin	116
Gondolat	134
Ha a torony ledől	63
Hajnali meditációm	114

Hajnali visszhang	90
Hang	24
Hangok folyosója	87
Harangjáték	69
Hideg remények	36
Hívogató	26
Hogy is van ez?	154
Holdvilágkoszorú	116
Hozzád!	14
Hullámverés	86
Húsvétra	51
Ifjúságom legszebb nyara	58
Imádság	6
In memoriam	149
Invokáció!	68
Itt élek	35
Karácsonyi töredékek	162
Kék esti rapszódia	128
Két világ közt	41
Kétség	20
Kezed ráncaiban	119
Kézfogó	110
Kiáltó emlékek	43
Korlát	143
Ködbe veszve	146
Költő szemmel	84
Köszöntő	107
Különös köszöntő	45
Látomás	14
Levél	160
Librettó	97
Liliomkert	60
Luca & Zoltán	156

Macskajáték	94
Madarak	47
Magamba halva	101
Magamról	17
Maradok	34
Március	47
Más ez az ősz...	73
Megvilágosodás	88
Messzi földön	159
Mindenféle dallamok	25
Mint lepkekísértet	131
Most kiálts!	95
Múlás	174
Napfogyatkozás	62
Naplemente	49
Ne félj kedves!	75
Ne félj	148
Odaát	109
Önarckép	112
Ősidő	157
Őszi melegben	145
Őszül...	163
Pécsbányai csönd	31
Penélopém	150
Pihenő dalom levele	103
Pillanat	33
Pillangó	153
Poroszkálva	129
Randevú	65
Relativitás	106
Remények	39
Ringató	43

Sarki fény	136
Sorsom	30
Spiritishta szeánsz	137
Szamárháton	121
Számkivetett	109
Szegletemen	76
Szenvedély	49
Szépségem	113
Szeptember	16
Szerelem és méz	145
Szerelemszületés	137
Szeretném	54
Szigetem	78
Szigorú teremő	22
Szillogizmus	105
Szintézis	33
Szolga karácsony	127
Születésnapodra	163
Tábori emlék	67
Tanítás	34
Tantalosz	135
Te kedves alak!	79
Téli merengő	153
Télutó	111
Temető a szívem közepén	102
Templomépítés	57
Terheim	7
Tímeának	150
Tímeának!	71
Titkok tora	89
Titkokat suttog az éj	56
Töredék	13
Töredék	19
Töredék	24
Töredék	30
Töredék	31

prayer – Két világ közt

Töredék	46
Töredék	48
Töredék	51
Töredék	148
Töredék	149
Tükrök és szilánkok	64
Tüskék	53
Új bolygó születik	83
Utoljára	162
Utolsó pillantás	129
Ünnepek után	32
Üresjárat	96
Üzenet az örökkévalónak	66
Üzenet holdfényben	44
Váckisújfalu	173
Vallomás	21
Változó árnyék	98
Véletlenre várva	119
Világok között	50
Virágom	8
Záradék	180
Zöld ujjal	38

KEZDŐSOROK MUTATÓJA

A délután lassan lebontja színeit, és alácsorog a sárga,	163
A hajamban, ha kutat az éjjel	45
A hajnal akkor ad választ a szívnek	90
A hó súlyától megroggyant bokor	44
A hó, most ellenünk van. A tél szorítása erősebb,	153
A kandeláberre az van írva: Életveszélyes!	119
A karácsony sem több, mint mikor megszülettlél	162
A kertben ültem, révedőn	175
A kövezeten belém botlott lábad	150
A legyezőpálma halott álma	59
A liánok s a fagyöngy elszorították a nedvek keringését	152
A minap régi verseim olvasom	176
A pillangó, Te magad vagy! ...Az a lelked, az a dalod, virágod.	153
A puha éjpihék éppen csak takarták az árnyakat,	135
A ráncos este gyűrt lepedője kisimult az éjjel,	137
A réseken visítva bujkált a szél. Sovány gyermek	116
A szépség, nem tudatos virág.	113
A Te vágyad	134
A téglarakás közül virág nyílik	57
A törött gallyak mire valók?	176
A tudósok mozgásban tartják az emberiséget	19
A vágyaink, s velük a bánatok	70
A város határán köd kavargó	78
A vesszők most öltözködnek	149
A világ boltozatán kialszanak a fények	83
A zongorába időnként belekap a kéz	87
Ahogy fű a bogárnak	178
Ahogy suta levelek színesednek	99
Ahogy szafarin az állatok sokasága,	159
Állok gondolkodva, mozdulatlanul	9
Álmomat az alkímia ötvözte arannyá, mert épp oly erővel	140
Álmomban átkarolt árván a Hold	33
Amíg a szem ellát és sokkal tovább	66

Az ablakon beszalad a fénysugár	26
Az alkonyban a színek összemaszatolják a látóhatárt,	154
Az ég alatt, a föld fölött	34
Az éjjel ismét bennem háltál	179
Az éjjel közel jött az ég	127
Az élet, egy ünnep	180
Az élet: sok pici láng összessége,	162
Az ember lelke akkor tud igazán apró darabokra törni	24
Az ősz idebotlott, a nyári szúnyogok hadserege	145
Az utca, ahol járok	124
Azt mondtad, rózsát csókolsz ajkamon	53
Baktatóra fogtam már dalom	146
Bánatom viharos szél	14
Betegem fekszem. ...Az éjre lámpa gyúl'	162
Billentyűk sokasága az mennyben	25
Bohóc vagyok. Orrom krumpoli	18
Bontott léceken, kertbe mászott lábam tiporja a szikre	155
Boreális fényekkel cikázol szobámban	136
Csak mentem. Nem vettelek észre	74
Csilingelnek a betűk ha elhagyják az ajkad	24
Diót hízik udvar fája	174
Drótkerítésháló szűr virágillatú szelet	51
Egyszer csak csend lett. Nagy csend	101
Elbotlottam az ágba	143
Életünk hiába nyúlik éveken át, csak annyit kapunk	108
Emlékszel anyám?	55
Emlékszel, kedves? Nyárvégi zápor!	67
Enigma kódok ébredése	139
Éppen csak szürkére váltott az ég	125
Éppen feküdni készültem, s hogy leveled olvasom,	176
Erőtlen testemből hogy adhatnék erőt?	39
És akkor, ...akkor felzúgott a Nap!	156
Este van. Szívemről leverem a port	107

Ezt a hideget ígérted Uram	148
Fagyban kaparásztál virágot	95
Fekete lánggal ég az éjjel	56
Felgyullad a kerti lámpa	58
Féltő szemem rád emelem	150
Fogolyállat, ki csőrében barkát visz	174
Forró lehelt az ég, s az Istenek	157
Gyermek örömök ülnek arcomon	42
Ha dalocskámat szívedre akasztom	97
Ha éltet a gyermek, ki bennünk van még	46
Ha igazán tiszta, szép életre vágysz	30
Ha igazi titokra vágysz, amit nem kaphat meg senki	162
Ha mint a messiást jöttömet várod	19
Ha semmit nem veszek kiindulásul, csak Ptolemaiosz	114
Hajlongó fák tépik a Nap sugarát	128
Hallgatom az éjszakát	30
Hát elmúlt ez is. Enged a kéznek szorítása	77
Hát itt vagy nekem?	92
Hát itt vagy újra?!	105
Hát mégis megláttalak!..	28
Havazás szakadt ki szívemből	132
Hiába gyűrtem arcomra mosolyt	76
Hideg van. Az éj nem melegít	64
Hintál az alkony a felhők mögött	88
Hogy mit is raknék össze magamból	5
Hozzám szokott lágy dalok	7
Ifjúságom nagy részében szerettem csak úgy,	160
Itt élek veletek, ebben a Hazában	35
Keményre fagytak az ágak	36
Kenyér csücskét majszolod	119
Keresem a kulcsot, amivel megnyithatom különböző	143
Kertben, a porban	177

Két világ között lebegve élek	50
Ki győz bennem?	112
Komoly, nehéz lektorok	13
Konyhában a gyertya világít	33
Kopott padok a tereken	20
Koppan az elfáradt makk a földön	43
Lassan elnyeli a Mecsek a napot	49
Látod, ismét itt vagyok...	106
Láttam a mosolyt bajsza alatt	68
Lelked ruhátárát ne téveszd össze szekrényeddel	162
Lepke lidércen ájul az ősz	84
Mámor járja részeg agyam	49
Más ez az ősz, mi eddig elmúlt	73
Még elő-elővillan arcod	50
Meglátogatta az ősz az erdőt	16
Meleg van	8
Mennyi szenvedés, és mennyi baj!..	93
Messzi fuvolaszót szítál az est	156
Mi az, mi magamból megmarad benned	71
Mi lesz velem, ha szélbe kiáltom	81
Miattam ne félj... A születés: - halál	148
Míg én lepke-vallomások szárnyacskáin kísérem álmaid,	131
Míg illó olajok fűszere boldogítják nyaram, csendes	121
Míg pici ujjaim összezártam	109
Mikor nesztelen, pilládra ül az éj	66
Milyen nehéz kérni Istent: Lenézzen ránk! Lászon!	6
Minden, ami életemben eddig volt jelen	48
Mint holdtöltek, ha egy csillag zuhanni vágyik	159
Mint kántáló tömeg, mely Messiást remél	69
Mint ki falat csókol és nyöszörög	21
Mint kötéláncosok, szédítő magasságok felett	51
Mint nyári éjben, ha vonatom zakatol	96
Mint vergődő lepke, ha hímportát levette	89
Mit mondhatnék...	157
Mostanában nem tudtam úgy összeszedni a gondolataimat,	145

Ne a tömjén füstje vezesse a királyokat hozzád	162
Ne félj kedves! Hiszen apálykor minden oly csendes	75
Ne kiabálj a fülemből	34
Néha utak törnek elő a semmiből	31
Nektárt kóstol ajkam	14
Nem tudom, éppen mit vizsgálódsz a mába,	129
Nézem, ahogy alszol. Szemhéjad nem remeg	76
Nyáron, ahogy vajúdó gabona hajlongva	85
Oldattá áll össze minden emlék	86
Oly hirtelen jöttél, mint ahogy a gejzír kicsap a mélyből	10
Oly régóta várlak már!	79
Olyan a völgy, mint kerti almák	173
Olyan furcsán ért véget a tél	111
Órákulum bódulatban fogant a lét	107
Óriás szekerekkel rakottan	87
Összejöttünk, hogy mosolyogjon szavunk	72
Papírkosár tartalma velem van teli	133
Parttalan vizeken hegyet játszik	109
Pécsszabolcson, mikor arra járt az élet	43
Pirkad az ég alja, változik a szél	47
Piros arcodon rózsaszín világ	41
Rakom a téglát. Épül a fal	63
Rám libbent a nyári szellő	58
Reccsen a csíkos csigaház	65
Rengőlomb diadémja	126
Repülni vágytál februári égen	149
Reszket, kocog a pohár a tálcán	101
Rónába kiált a távol	110
Roppan az ág a hó alatt	31
Sem foncsor, sem tükör, nem vagyok	111
Sírokra keresztet vetettem	17
Szaladni kezdtek az árnyékok	62

Szerelmes filmet forgat az élet	80
Szeretem, ahogy ujjaid lágyan a zongorára ejted	103
Szeretném, ha fű lehetnék	54
Szigorúvá tették nagyon a teremőt	22
Színekről álmodik a vászon	116
Születésnapod: violamező	163
Találgatom, vajon miféle fény	61
Tartalom vagy bennem. Istenvárás!	102
Te bennem lévő, édes dallam!	104
Te kalapáccsal, én lanttal	64
Te, aki még megveted itt a lábad,	164
Ténferegtem már életem folyamán	141
Tikkadt melegben a levendula	52
Több napja vajúdik bennem a bánat	94
Tudod, ha már itt vagy, nézz szét	129
Tűnődik az éjszaka homálya	122
Úgy lobbantál belém akkor éjjel	82
Úgy vélem, már mindent elértem	98
Ugyan,.. mit mondhatnék nap, mint nap,	123
Ünnepek után, ha elmegy a Szent	32
Valaha messzire szólított a kék	92
Végre elemelkedik a gép!	47
Végtelennek tűnő erdőben állok	164
Világnak fáján egy levélke vagyok	90
Világomnak sűrű erdején	60
Zöld ujjal születtem	38
Zuhatag füzér'i csillagóceánnak	137

TARTALOM

Bevezető	5
Imádság	6
Terheim	7
Virágom	8
Bíztató	9
Érzelmek nélkül	10
Töredék	13
Hozzád!	14
Látomás	14
Szeptember	16
Magamról	17
A bohóc	18
Töredék	19
A Sas	19
Kétség	20
Vallomás	21
Szigorú teremő	22
Töredék	24
Hang	24
Mindenféle dallamok	25
Hívogató	26
Elmúlás előtt	28
Töredék	30
Sorsom	30
Töredék	31
Pécsbányai csönd	31
Ünnepek után	32
Szintézis	33
Pillanat	33
Tanítás	34
Maradok	34
Itt élek	35
Hideg remények	36

Zöld ujjal	38
Remények	39
Két világ közt	41
Félúton	42
Ringató	43
Kiáltó emlékek	43
Üzenet holdfényben	44
Különös köszöntő	45
Töredék	46
Március	47
Madarak	47
Töredék	48
Naplemente	49
Szenvedély	49
A köd	50
Világok között	50
Töredék	51
Húsvétra	51
A tékozló	52
Tüskék	53
Szeretném	54
Anyák napjára!	55
Titkokat suttog az éj	56
Templomépítés	57
Ifjúságom legszebb nyara	58
Az álmok visszatérnek	58
Ének a tavaszi esőben	59
Liliomkert	60
A szivárvány hídja	61
Napfogyatkozás	62
Ha a torony ledől	63
Tükrök és szilánkok	64
Árnyak	64
Randevú	65
A Hold ágyában	66
Üzenet az örökkévalónak	66
Tábori emlék	67

Invokáció!	68
Harangjáték	69
Egy falatnyi kenyér	70
Tímeának!	71
Augusztus végén	72
Más ez az ősz...	73
Ágrólszakadtak	74
Ne félj kedves!	75
Egy jelre várva	76
Szegletemen	76
Egy irodalmi találkozó margójára	77
Szigetem	78
Te kedves alak!	79
A gépész halála	80
Farkasok között	81
A szerelemért	82
Új bolygó születik	83
Költő szemmel	84
Évszakok	85
Hullámverés	86
Hangok folyosója	87
Exodus	87
Megvilágosodás	88
Titkok tora	89
Hajnali visszhang	90
Edda	90
Ahol a tüzek égnek	92
Függönybe zárt horizont	92
Bekötött szemmel	93
Macskajáték	94
Most kiálts!	95
Üresjárat	96
Librettó	97
Változó árnyék	98
Avarban is az enyém vagy	99
Elveszett álmok	101
Magamba halva	101

Temető a szívem közepén	102
Pihenő dalom levele	103
Álmodom	104
Szillogizmus	105
Relativitás	106
Köszöntő	107
Árnyéklélek	107
Ceres istennő bősége	108
Odaát	109
Számkivetett	109
Kézfogó	110
Télutó	111
Albedo	111
Önarckép	112
Szépségem	113
Hajnali meditációm	114
Gobelin	116
Holdvilágkoszorú	116
Kezed ráncáiban	119
Véletlenre várva	119
Szamárháton	121
Éjek árnya	122
Bogár	123
Az utca	124
Álomittasan	125
Álmod partján	126
Szolga karácsony	127
Kék esti rapszódia	128
Poroszkálva	129
Utolsó pillantás	129
Mint lepkekísértet	131
Elmosódott kép	132
Az utolsó	133
Gondolat	134
Tantalosz	135
Sarki fény	136
Szerelemszületés	137

Spiritizta szeánsz	137
Enigma	139
Ébredés	140
Analógia	141
Elbotlottam az ágba	143
Korlát	143
Őszi melegben	145
Szerelem és méz	145
Ködbe veszve	146
Ne félj	148
Töredék	148
In memoriam	149
Töredék	149
Penélopém	150
Tímeának	150
Epifita	152
Pillangó	153
Téli merengő	153
Hogy is van ez?	154
Ébredés	155
Az est	156
Luca & Zoltán	156
Benjamin	157
Ósidő	157
Messzi földön	159
AVEO	159
Levél	160
Karácsonyi töredékek	162
Utoljára	162
Születésnapodra	163
Őszül...	163
Az erdő szimfóniája	164
Váckisújfalu	173
Múlás	174
Ezredforduló	175
A kertben	175

prayer – Két világ közt

A rokkantakhoz	176
A dalhoz	177
Egyszerűen	178
Dalocska	178
Éjjeli küzdelem	179
Záradék	180

Borítótervet készítette: **Gyurisa Eszter - tervezőgrafikus**

Kiadja: Pécs-Baranyai Origó-Ház Egyesület
7629 Pécs, Komlói út 94-98.
Tel: 72/238-888
Fax: 72/238-888/23 mellék
E-mail: origo@origo-haz.hu
Web: www.origo-haz.hu

Felelős kiadó: Kis Varga István
Szerkesztő: Bartalovics Zoltán
Tördelés: Reed Soft Bt.- Rajnai Gábor
Nyomdai munkálatok: SZK Nyomda

Támogatóink:

Emberi Erőforrás Minisztérium
Ember Erőforrás Támogatáskezelő
Nemzeti Együttműködési Alap
Nemzeti Rehabilitációs és Szociális Hivatal
Pécs Megye Jogú Város Önkormányzata

Nemzeti Rehabilitációs és
Szociális Hivatal

Hungarian edition © Pécs-Baranyai Origó-Ház Egyesület 2014.

© **Bartalovics Zoltán**

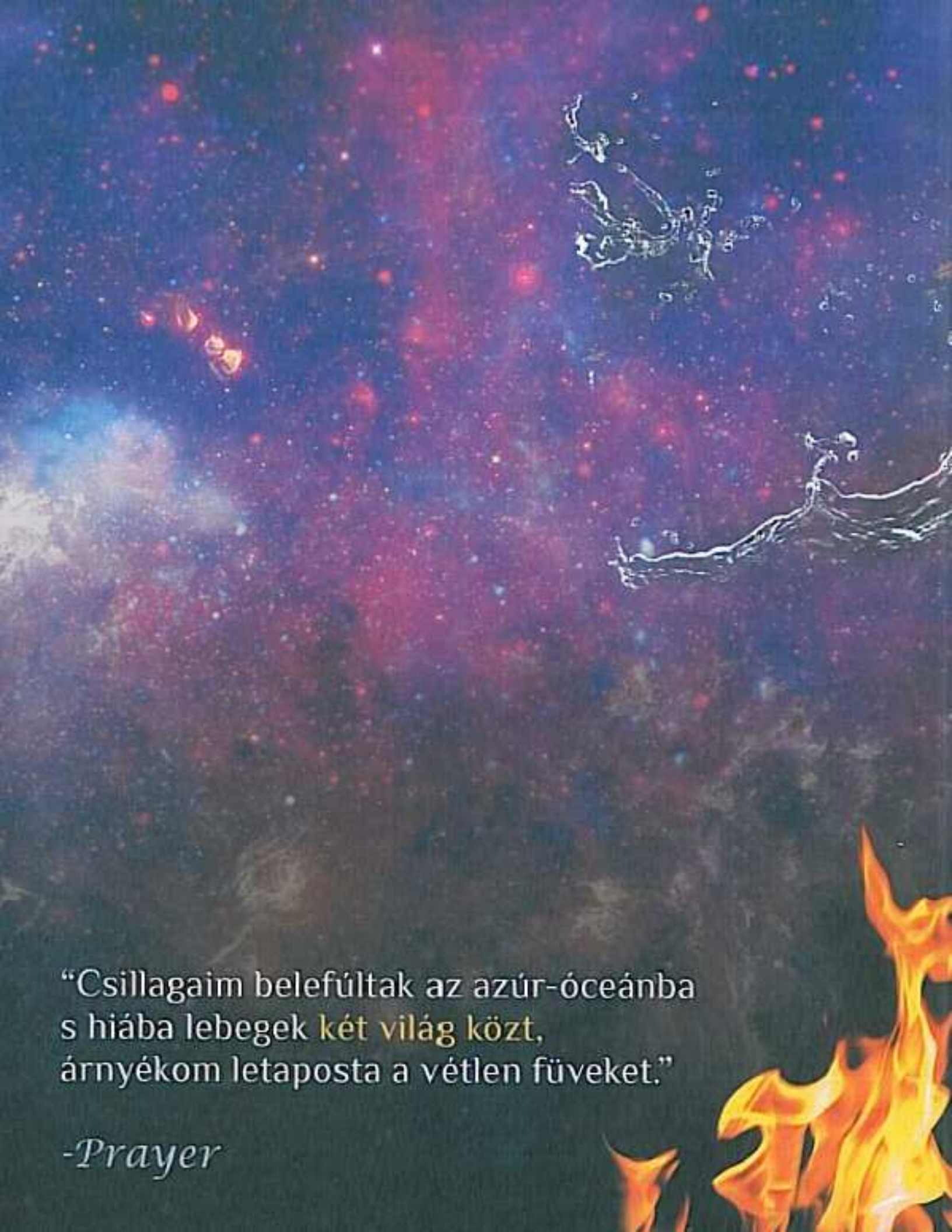
Telefon: **+36205155301**

E-mail: **prayer@enternet.hu**

<http://prayer.gportal.hu>

Minden jog fenntartva, a könyv egészének vagy bármely részének a szerző írásos engedélye nélküli sokszorosítása és másolása szigorúan tilos!

HU ISSN 2060-7628

“Csillagaim belefúltak az azúr-óceánba
s hiába lebegek két világ közt,
árnyékom letaposta a vétlen füveket.”

-Prayer